

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord</i>	
(1999/C 341/001)	E-0739/98 van Klaus Lukas aan de Commissie Betreft: Discriminatie van niet-ABTA-leden (Aanvullend antwoord)	1
(1999/C 341/002)	E-3084/98 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Lening van de EIB aan de firma SONAE Investerings SGPS NV	2
(1999/C 341/003)	E-3130/98 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Geneesmiddelen voor dieren (Aanvullend antwoord)	3
(1999/C 341/004)	E-3349/98 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Viagra (Aanvullend antwoord)	3
(1999/C 341/005)	E-3393/98 van Jyrki Otila aan de Commissie Betreft: Bepalingen inzake de werktijden in het wegvervoer in de EU	4
(1999/C 341/006)	E-3420/98 van Amedeo Amadeo aan de Commissie Betreft: Cabinepersoneel in de burgerluchtvaart	5
(1999/C 341/007)	E-3446/98 van Amedeo Amadeo aan de Commissie Betreft: Cabinepersoneel in de burgerluchtvaart	5
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-3420/98 en E-3446/98	5
(1999/C 341/008)	E-3472/98 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Afbakening van de buitengrenzen van de Exclusieve Economische Zone van Argentinië	6
(1999/C 341/009)	E-3490/98 van Luigi Moretti aan de Commissie Betreft: Uranium in voor de bouw bestemd cement	6
(1999/C 341/010)	E-3526/98 van Amedeo Amadeo aan de Commissie Betreft: Hervorming GMO granen, oliehoudende zaden en eiwithoudende gewassen	7

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 341/011)	E-3570/98 van W.G. van Velzen aan de Commissie Betreft: Aanpak millenniumprobleem – Nucleaire industrie	8
(1999/C 341/012)	E-3582/98 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Verbod op het gebruik van antibiotica bij dieren	10
(1999/C 341/013)	E-3662/98 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Het millenniumprobleem	10
(1999/C 341/014)	E-3764/98 van Eva Kjer Hansen aan de Commissie Betreft: Rechtstreekse steunverlening aan landbouwers	11
(1999/C 341/015)	P-3790/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Programma's en projecten voor het KMB en voor toerisme in Catalonië (Aanvullend antwoord)	12
(1999/C 341/016)	E-3812/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Programma's en projecten op het gebied van telecommunicatie, informatietechnologie en audiovisuele media in Catalonië (Aanvullend antwoord)	12
(1999/C 341/017)	E-3813/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Programma's en projecten op vervoersgebied in Catalonië (Aanvullend antwoord)	12
(1999/C 341/018)	E-3816/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Programma's en projecten op het gebied van cultuur, onderwijs en jeugd in Catalonië (Aanvullend antwoord)	13
(1999/C 341/019)	E-3817/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Programma's en projecten op het gebied van industrie en energie in Catalonië (Aanvullend antwoord)	13
(1999/C 341/020)	E-3818/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Programma's en projecten op milieugebied in Catalonië (Aanvullend antwoord)	14
(1999/C 341/021)	E-3820/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Programma's en projecten op het gebied van regionaal beleid in Catalonië (Aanvullend antwoord)	14
(1999/C 341/022)	E-3822/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Subsidies aan de Indische ledersector (Aanvullend antwoord)	14
(1999/C 341/023)	E-3824/98 van Outi Ojala aan de Commissie Betreft: Het recht van diplomaten om belastingvrij producten te kopen	15
(1999/C 341/024)	E-3847/98 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Verbinding van de HST Madrid-Zaragoza met de luchthaven van Zaragoza	15
(1999/C 341/025)	E-3853/98 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Afschaffing van belastingvrij winkelen	16
(1999/C 341/026)	E-3861/98 van Clive Needle aan de Commissie Betreft: Vergunningen goederenvervoer	17
(1999/C 341/027)	E-3872/98 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Verbod op antibiotica in veevoeder	17
(1999/C 341/028)	E-3898/98 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Etnische bommen	18
(1999/C 341/029)	E-3917/98 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: Zitting Raad Ecofin van 1 december 1998	18
(1999/C 341/030)	E-3925/98 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Verklaringen van een EU-ambtenaar over de toetreding van Cyprus	19
(1999/C 341/031)	E-3926/98 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Promotie van de onderwijspolitiek van de Griekse regering met communautaire middelen	20
(1999/C 341/032)	E-3929/98 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: Gedragscode voor bedrijfsbelasting – Verklaring van commissaris Monti van 7 december 1998	21

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 341/033)	E-3930/98 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: Emissiegrenswaarden voor motorfietsen	21
(1999/C 341/034)	E-3944/98 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Plaatselijke Agenda 21	22
(1999/C 341/035)	E-3946/98 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Duurzame visserij	22
(1999/C 341/036)	E-3965/98 van John Iversen aan de Commissie Betreft: Zoönoserichtlijn	23
(1999/C 341/037)	E-3976/98 van W.G. van Velzen aan de Commissie Betreft: Opslag kernafval van de kernreactor in Petten (Nederland)	23
(1999/C 341/038)	E-3983/98 van Jesús Cabezón Alonso aan de Commissie Betreft: Steunverlening aan het bedrijf SNIACE (Spanje)	24
(1999/C 341/039)	E-3987/98 van Raimo Ilaskivi aan de Commissie Betreft: Vertrouwen bij de betrekkingen tussen de Commissie en het Parlement	25
(1999/C 341/040)	E-4007/98 van Frank Vanhecke aan de Commissie Betreft: Gederfde douaneheffingen in de haven van Antwerpen	26
(1999/C 341/041)	E-4021/98 van Johanna Boogerd-Quaak aan de Commissie Betreft: Belastingvrije inkopen voor leden van de Europese Commissie en ambtenaren van de communautaire instellingen	26
(1999/C 341/042)	E-4041/98 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Transeuropese vervoersnetten – Via Egnatia – Noord-Zuid-aansluitingen	27
(1999/C 341/043)	E-4047/98 van Ian White aan de Commissie Betreft: Toediening van factor VIII-bloedproducten in Frankrijk	28
(1999/C 341/044)	E-4049/98 van Eolo Parodi en Guido Viceconte aan de Commissie Betreft: Reclame en samenstelling van pakjes vet op basis van olijfolie	29
(1999/C 341/045)	E-4051/98 van Eolo Parodi en Guido Viceconte aan de Commissie Betreft: Italiaanse regelgeving inzake de belastingheffing op Italiaanse burgers die in het buitenland leven	30
(1999/C 341/046)	E-4052/98 van Eolo Parodi en Guido Viceconte aan de Commissie Betreft: Communautaire maatregelen voor het zeevervoer over korte afstand	30
(1999/C 341/047)	E-4059/98 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Gezondheidseffecten van te krappe zitplaatsen op lange vluchten	31
(1999/C 341/048)	E-4060/98 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Biotechnologiebedrijven	32
(1999/C 341/049)	E-4062/98 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: Habitatrichtlijn 1992 – aanwijzing van speciale beschermingszones	33
(1999/C 341/050)	E-4063/98 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Communicatie	34
(1999/C 341/051)	E-4075/98 van Werner Langen aan de Commissie Betreft: Subsidie van de Europese Unie aan Rijnland-Palts in de periode 1994-1998 (Aanvullend antwoord)	35
(1999/C 341/052)	E-4098/98 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Nationale fiscale tegemoetkomingen	35
(1999/C 341/053)	E-4108/98 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Acties in het kader van het operationeel programma voor de spoorwegen in Griekenland	36
(1999/C 341/054)	E-0031/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Bijzondere steun aan de Amerikaanse boeren door de VS-overheid	37
(1999/C 341/055)	E-0037/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Kattenhuiden voor „didactische doeleinden”	38

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 341/056)	P-0051/99 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Leonardo – Cresson	38
(1999/C 341/057)	E-0054/99 van Barbara Weiler aan de Commissie Betreft: EU-contactbureaus voor onderzoek en technologie (Innovation Relay Centers)	39
(1999/C 341/058)	E-0057/99 van Luciano Vecchi aan de Commissie Betreft: Toekenning van globale subsidies (block grants) aan de in ontwikkelingssamenwerking gespecialiseerde NGO's voor 1999	40
(1999/C 341/059)	E-0058/99 van Lucio Manisco aan de Commissie Betreft: Disciplinaire maatregelen	41
(1999/C 341/060)	E-0060/99 van Paul Rübiger aan de Commissie Betreft: Traditionele maateenheden voor drankverpakkingen	42
(1999/C 341/061)	E-0065/99 van Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Verkiezingen in de Republiek Centraal-Afrika	43
(1999/C 341/062)	E-0066/99 van Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Stand van zaken met betrekking tot het Europese project van spoorwegcorridors	43
(1999/C 341/063)	E-0067/99 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Communautaire richtlijn betreffende arbeidstijden	44
(1999/C 341/064)	E-0070/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Discriminatie tussen EU-burgers in het VK bij het wetenschappelijk onderzoek	45
(1999/C 341/065)	E-0071/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Achterstallige organisaties en bijdragen van de EU	46
(1999/C 341/066)	E-0078/99 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: Richtlijn 95/29/EC inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer	46
(1999/C 341/067)	E-0080/99 van Susan Waddington aan de Commissie Betreft: Reglementering van telefoondiensten voor volwassenen	47
(1999/C 341/068)	E-0085/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Richtlijn inzake verpakking	48
(1999/C 341/069)	E-0099/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Uitvoer Noorse stokvis – afgifte EUR1-certificaat	48
(1999/C 341/070)	P-0100/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Aanstelling van ambtenaren bij de ESO in Turijn	49
(1999/C 341/071)	E-0102/99 van Robin Teverson aan de Commissie Betreft: Vijfde kaderprogramma en geothermische energie	50
(1999/C 341/072)	E-0106/99 van Sirkka-Liisa Anttila aan de Commissie Betreft: Eisen van de EU op het gebied van de bescherming van dieren als voorwaarde voor de invoer vanuit derde landen	51
(1999/C 341/073)	E-0108/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Het doden van dieren met vergiftigd lokaas	52
(1999/C 341/074)	E-0110/99 van Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Discriminatie van vervoerders van andere nationaliteit in Frankrijk	53
(1999/C 341/075)	E-0114/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Cijfers over de behoefte aan ziekenhuisbedden voor de klinische verzorging van kinderen	53
(1999/C 341/076)	P-0115/99 van Robert Evans aan de Commissie Betreft: Pensioenen	54
(1999/C 341/077)	E-0121/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Aanpak van het probleem	55
(1999/C 341/078)	E-0122/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Minder pesticiden en biociden in de Unie	55

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 341/079)	E-0133/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Toepassing van de visserijregels in de Middellandse Zee door derde landen	57
(1999/C 341/080)	E-0138/99 van Antoinette Spaak aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer van personen – teraardebestelling	57
(1999/C 341/081)	P-0153/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Oprichting en werking van het Nationaal Bloedcentrum in Griekenland (Aanvullend antwoord)	58
(1999/C 341/082)	E-0155/99 van Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: Rode eekhoorns en Warfarin	58
(1999/C 341/083)	E-0161/99 van Antonios Trakatellis aan de Commissie Betreft: Illegale praktijken van de Landbouwbank van Griekenland	59
(1999/C 341/084)	E-0169/99 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Handel	60
(1999/C 341/085)	E-0173/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Vertragingen bij de steun aan bedrijven in achterstandswijken	60
(1999/C 341/086)	E-0176/99 van José Torres Couto aan de Commissie Betreft: Aantasting van de persvrijheid van Portugese journalisten in Angola	61
(1999/C 341/087)	E-0181/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Stopzetting van de financiële steun aan de berg Athos	61
(1999/C 341/088)	E-0182/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Blijvende schending van de Seveso-richtlijn en van Richtlijn 91/271 in de Thriasische vlakte (Attica – Griekenland)	62
(1999/C 341/089)	E-0185/99 van Carlos Carnero González aan de Commissie Betreft: Onderzoek naar het in 1997 door de gemeente Madrid (Spanje) en de vakcentrales CC.OO. en UGT ondertekende akkoord inzake stabiliteit en werkgelegenheid	64
(1999/C 341/090)	E-0189/99 van Angela Sierra González aan de Commissie Betreft: De zware stormschade op de Canarische eilanden	65
(1999/C 341/091)	E-0191/99 van Irene Soltwedel-Schäfer aan de Commissie Betreft: Sterfgevallen als gevolg van de nieuwe variant van de ziekte van Creutzfeld-Jacob (NCJD) en de actuele stand van vastgestelde NCJD-gevallen in Groot-Brittannië	65
(1999/C 341/092)	E-0194/99 van Freddy Blak aan de Commissie Betreft: Corruptie rond Olympische Spelen	66
(1999/C 341/093)	E-0195/99 van Christof Tannert aan de Commissie Betreft: EU-programma's in Namibië	67
(1999/C 341/094)	E-0208/99 van Armelle Guinebertière aan de Commissie Betreft: Steun voor de schapenteelt	68
(1999/C 341/095)	E-0216/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Storten van afval in de Thriasische vlakte (Attica, Griekenland) – schending van de Richtlijnen 91/156 en 75/442	69
(1999/C 341/096)	E-0235/99 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Aanbestedingen bij het vliegveld Leonardo da Vinci te Rome (Aanvullend antwoord)	70
(1999/C 341/097)	E-0242/99 van Ulf Holm aan de Commissie Betreft: CE-merk misleidt consumenten	70
(1999/C 341/098)	E-0243/99 van Ulf Holm aan de Commissie Betreft: Bestrijding van hiv/aids	71
(1999/C 341/099)	E-0252/99 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Leisteenaafval in San Pedro de Trones (Castilla y León – Spanje)	72
(1999/C 341/100)	E-0253/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Mobiliteit van het personeel van de firma Nuovo Pignone (Florence)	73
(1999/C 341/101)	P-0256/99 van Manuel Porto aan de Commissie Betreft: Schending mededingingsrecht in contracten meeverbranding in Portugal	74

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 341/102)	P-0260/99 van Maartje van Putten aan de Commissie Betreft: Implementatie van CITES-regelgeving in Griekenland	75
(1999/C 341/103)	P-0261/99 van Luciano Vecchi aan de Commissie Betreft: Openbaarmaking van Nationale Indicatieve Programma's en aanbestedingen in het kader van de Overeenkomst van Lomé	75
(1999/C 341/104)	E-0264/99 van Jesús Cabezón Alonso aan de Commissie Betreft: Overheidssteun aan Spaanse elektriciteitsbedrijven	76
(1999/C 341/105)	E-0265/99 van Jesús Cabezón Alonso aan de Commissie Betreft: Steun aan scheepswerven	77
(1999/C 341/106)	E-0270/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Gebrek aan transparantie bij CEDEFOP	78
(1999/C 341/107)	E-0271/99 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Verbinding tussen stroomgebieden en Cohesiefonds	78
(1999/C 341/108)	E-0272/99 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Verbinding tussen stroomgebieden en Cohesiefonds	79
(1999/C 341/109)	E-0273/99 van Manuel Escolá Hernando aan de Commissie Betreft: Afwatering van de Ebro en Cohesiefonds	79
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0271/99, E-0272/99 en E-0273/99	79
(1999/C 341/110)	E-0275/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Situatie van moeders met kinderen in Italiaanse gevangenissen	80
(1999/C 341/111)	E-0278/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Steun voor de wijnboeren die zijn getroffen door zware hagelbuien in Massa, Carrara en Montignoso (Toscane)	81
(1999/C 341/112)	E-0279/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Bestuursrechtelijke sancties op belastinggebied	82
(1999/C 341/113)	E-0280/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: De Ponte Vecchio in Florence	82
(1999/C 341/114)	E-0282/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Slechte situatie op milieu- en gezondheidsgebied in de Tamburi-wijk in Taranto	83
(1999/C 341/115)	E-0284/99 van Irimi Lambraki aan de Commissie Betreft: Tabaksquota voor de soort Katerini	84
(1999/C 341/116)	E-0296/99 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Bewerkte voedingsmiddelen op basis van granen en babyvoeding	84
(1999/C 341/117)	E-0297/99 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Dieetvoedingsmiddelen	84
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0296/99 en E-0297/99	85
(1999/C 341/118)	E-0299/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Regeling visserij in het zuidwestelijk deel van de Atlantische Oceaan	85
(1999/C 341/119)	E-0300/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Subsidies aan varkenstellers	86
(1999/C 341/120)	E-0301/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Of de aanvullende bepalingen uit de Franse Wet 97-1051 van 18 november over zeevisserij en aquicultuur voldoen aan het communautair recht	87
(1999/C 341/121)	E-0302/99 van Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Stimulering van grensoverschrijdende samenwerking tussen bedrijven op het gebied van vernieuwbare energie	87
(1999/C 341/122)	E-0306/99 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Radioactief afval	88

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 341/123)	E-0307/99 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Radioactief afval	88
(1999/C 341/124)	E-0308/99 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Radioactief afval	88
(1999/C 341/125)	E-0309/99 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Radioactief afval	88
(1999/C 341/126)	E-0310/99 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Radioactief afval	89
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0306/99, E-0307/99, E-0308/99, E-0309/99 en E-0310/99	89
(1999/C 341/127)	P-0311/99 van Eolo Parodi aan de Commissie Betreft: Autoweg „Edinburgh-Palermo” en voltooiing van de A 12	90
(1999/C 341/128)	E-0312/99 van Klaus Lukas aan de Commissie Betreft: Europese stichting voor opleiding en verdwenen EU-gelden – vervolg	91
(1999/C 341/129)	E-0319/99 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Import van rund- en kalfsvlees in de EU	91
(1999/C 341/130)	E-0324/99 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Onwettige onderhandse toewijzing van de totalisator voor paardenraces in Italië	92
(1999/C 341/131)	E-0336/99 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Aanleg van een „Camper Service” in het natuurgebied Pian di Spagna (Sondrio)	93
(1999/C 341/132)	E-0337/99 van Giuseppe Rauti aan de Commissie Betreft: Spionagesysteem van de VS in Europa	94
(1999/C 341/133)	E-0341/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Toenemende concurrentie van importrijst ten gevolge van de concessies van de Europese Unie	95
(1999/C 341/134)	E-0342/99 van Nelly Maes aan de Commissie Betreft: Klacht van de Europese Commissie tegen België voor het niet-naleven van de richtlijn inzake afvalverbranding	95
(1999/C 341/135)	E-0343/99 van Wilmya Zimmermann aan de Commissie Betreft: Door Eurostat beheerde „EU Labor Force”-gegevens	96
(1999/C 341/136)	E-0345/99 van Paul Rübzig aan de Commissie Betreft: Discriminerende veerboottarieven van openbare ondernemingen	97
(1999/C 341/137)	E-0349/99 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Moerasgebied van Pego-Oliva	97
(1999/C 341/138)	P-0352/99 van Eva Kjer Hansen aan de Commissie Betreft: Vaststellen van regels voor de vangst en teelt van de Europese paling	98
(1999/C 341/139)	E-0363/99 van Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Klonen in Spanje	99
(1999/C 341/140)	E-0365/99 van Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Strijd tegen zwartwerk	100
(1999/C 341/141)	E-0367/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Liberalisering van de verkoop van dagbladen en tijdschriften	100
(1999/C 341/142)	P-0371/99 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Vertraging bij de aanleg van de metro in Athene	101
(1999/C 341/143)	P-0374/99 van Antoni Gutiérrez Díaz aan de Commissie Betreft: Aanleg van de weg C-37 van Torelló naar Valle de En Bas in Catalonië, Spanje	102
(1999/C 341/144)	E-0380/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Werking van het „Ontwenningencentrum 18+” in Griekenland	103

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 341/145)	P-0382/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Uitvoering van het Joule-Thermie-programma binnen het vierde kaderprogramma voor onderzoek	103
(1999/C 341/146)	P-0383/99 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Uitvoering van het Joule-Thermie-programma binnen het vierde kaderprogramma voor onderzoek	104
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-0382/99 en P-0383/99	104
(1999/C 341/147)	P-0385/99 van Jan Wiersma aan de Commissie Betreft: De politieke situatie in de Dominicaanse Republiek	104
(1999/C 341/148)	E-0390/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Subsidiëring golfbanen Beieren met doelstelling 5b-middelen	105
(1999/C 341/149)	E-0391/99 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Posten Commissie	106
(1999/C 341/150)	E-0393/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Herverdeling van middelen die werden bespaard op de GMO voor groenten en fruit	107
(1999/C 341/151)	E-0394/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Financiering van acties voor herstructureringsprogramma's van de citruseelt door het derde communautair bestek	107
(1999/C 341/152)	E-0400/99 van Robin Teverson aan de Commissie Betreft: EU-voedselhulp	108
(1999/C 341/153)	P-0414/99 van Vincenzo Viola aan de Commissie Betreft: Openbare dienstverplichting voor geregelde luchtdiensten tussen de insulaire regio's en het continent	109
(1999/C 341/154)	E-0421/99 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Lacune in de wetgeving inzake de blootstelling aan asbest in de zeevaartsector	109
(1999/C 341/155)	E-0422/99 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Ontbreken van Italiaanse omzettingsmaatregelen van de recente Europese voorschriften inzake arbeidstijden in de zeevaartsector	110
(1999/C 341/156)	P-0424/99 van Luisa Todini aan de Commissie Betreft: Seksueel geweld tegen vrouwen	111
(1999/C 341/157)	E-0435/99 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Nederlandse ratificatie van het op 24 juni 1986 te Genève tot stand gekomen Verdrag betreffende veiligheid bij het gebruik van asbest (Verdrag nr. 162 aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar tweënzeventigste zitting)	112
(1999/C 341/158)	E-0437/99 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: Interpretatie en uitvoering van richtlijn 92/43/EEG	113
(1999/C 341/159)	E-0441/99 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Mensenrechten – Egypte	114
(1999/C 341/160)	E-0442/99 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Zadelrobben	114
(1999/C 341/161)	E-0445/99 van José Valverde López aan de Commissie Betreft: Uitroeiing diabetes	114
(1999/C 341/162)	E-0446/99 van José Valverde López aan de Commissie Betreft: Wereldhandelsorganisatie	115
(1999/C 341/163)	E-0456/99 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Douane-unie met Turkije	115
(1999/C 341/164)	E-0457/99 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Democratische clausule in overeenkomsten met derde landen	116
(1999/C 341/165)	E-0459/99 van Laura González Álvarez en Pedro Marset Campos aan de Commissie Betreft: Toegang van Spaanse universitaire geschoolde verpleegkundigen aan vergelijkende onderzoeken voor A-posten bij de Europese Gemeenschap	117

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 341/166)	P-0461/99 van W.G. van Velzen aan de Commissie Betreft: Implementatie van de elektriciteitsrichtlijn in Frankrijk	117
(1999/C 341/167)	P-0463/99 van Maria Cardona aan de Commissie Betreft: EU-steun voor door storm getroffen landbouwbedrijven Madeira	118
(1999/C 341/168)	E-0465/99 van Ulla Sandbæk aan de Commissie Betreft: Wapens en Marokko	119
(1999/C 341/169)	E-0467/99 van Edith Müller aan de Commissie Betreft: Bestrijding van aids en discriminatie van aidspatiënten in Asturië, Spanje	120
(1999/C 341/170)	E-0468/99 van Riccardo Nencini aan de Commissie Betreft: Kermis in Rome – vrije concurrentie	121
(1999/C 341/171)	P-0470/99 van Niels Sindal aan de Commissie Betreft: Illegale prijsafspraken	121
(1999/C 341/172)	E-0474/99 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Octopus-programma	122
(1999/C 341/173)	E-0476/99 van Eluned Morgan aan de Commissie Betreft: Richtlijnen 64/433/EEG (vers vlees) en 71/118/EEG (vlees van pluimvee)	123
(1999/C 341/174)	E-0479/99 van Jesús Cabezón Alonso aan de Commissie Betreft: Omzetting van richtlijn 93/16 in het Spaanse recht	124
(1999/C 341/175)	E-0481/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Automatische uitzetting van migrerende werknemers	124
(1999/C 341/176)	E-0482/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Uitzwijzing en verblijf van migrerende werknemers	125
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0481/99 en E-0482/99	125
(1999/C 341/177)	E-0491/99 van Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Preventie op het werk	126
(1999/C 341/178)	E-0508/99 van Klaus Lukas aan de Commissie Betreft: EU-middelen voor het Europacollege Natolin	126
(1999/C 341/179)	P-0546/99 van Miguel Arias Cañete aan de Commissie Betreft: Discriminerende steun aan Gibraltar	127
(1999/C 341/180)	E-0553/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Leeftijdsgrenzen bij de aanwerving van personeel	128
(1999/C 341/181)	E-0554/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Volksgezondheid en stedelijk milieu	128
(1999/C 341/182)	E-0557/99 van Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Alcoholgebruik	129
(1999/C 341/183)	P-0558/99 van Maria Berger aan de Commissie Betreft: Beschikking van de Commissie inzake subsidie aan SNIACE S.A. (Torrelavega, Cantabrië, Spanje)	130
(1999/C 341/184)	E-0569/99 van Nelly Maes aan de Commissie Betreft: Centrum voor industriële ontwikkeling ACS-EU	130
(1999/C 341/185)	E-0571/99 van José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Jaarverslag 1998 van de vertegenwoordiger van de Raad van Bestuur van de Europese Scholen	131
(1999/C 341/186)	P-0572/99 van Rinaldo Bontempi aan de Commissie Betreft: Recht op water voor iedereen	132
(1999/C 341/187)	E-0578/99 van Giuseppe Rauti aan de Commissie Betreft: Het toevertrouwen aan Italië van een mandaat van de Verenigde Naties in Albanië	133

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 341/188)	E-0579/99 van José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Onderhandelingen EU-Zwitserland	134
(1999/C 341/189)	E-0593/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Tweede verslag over de toepassing in de lidstaten van richtlijn 92/3/Euratom van 3 februari 1992	135
(1999/C 341/190)	E-0595/99 van Ian White aan de Commissie Betreft: Bescherming van dieren tijdens het vervoer	135
(1999/C 341/191)	P-0602/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Ondertekening van akkoorden krachtens artikel 101 van het Euratom-Verdrag	136
(1999/C 341/192)	E-0620/99 van Robin Teverson aan de Commissie Betreft: Luchtverbindingen	136
(1999/C 341/193)	E-0646/99 van Ian White aan de Commissie Betreft: Belasting op het in dienst nemen van vreemdelingen	137
(1999/C 341/194)	P-0651/99 van Johannes Blokland aan de Commissie Betreft: Ongeregelheden rond de Prins Mauritschool van „Open Christianity” in St. Petersburg, Rusland	137
(1999/C 341/195)	P-0653/99 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Zeehondjes in de Witte Zee in Rusland	138
(1999/C 341/196)	E-0656/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Sluiting van het Europees Parlement tijdens de Europese boerenbetoging	138
(1999/C 341/197)	P-0676/99 van Angela Billingham aan de Commissie Betreft: Beperkende praktijken in de autohandel	139
(1999/C 341/198)	P-0695/99 van Christine Crawley aan de Commissie Betreft: Pensioenzaken deeltijdwerkers	139
(1999/C 341/199)	E-0740/99 van Alessandro Danesin aan de Commissie Betreft: Actief kiesrecht in Italië	140
(1999/C 341/200)	P-0743/99 van Yves Verwaerde aan de Commissie Betreft: Gesubsidieerde NGO's in het kader van het buitenlands beleid van de EU	141
(1999/C 341/201)	E-0752/99 van Fernand Herman aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer van brugpensioneerden op het grondgebied van de lidstaten	141
(1999/C 341/202)	E-0755/99 van Stephen Hughes aan de Commissie Betreft: Antivakbondsactiviteiten	142
(1999/C 341/203)	P-0762/99 van Anna Karamanou aan de Commissie Betreft: Gelijke deelname van vrouwen en mannen aan de besluitvormingsprocedures	143
(1999/C 341/204)	P-0781/99 van Sören Wibe aan de Commissie Betreft: EU-steun voor de verplaatsing van bedrijven	143
(1999/C 341/205)	E-0783/99 van Ursula Schleicher aan de Commissie Betreft: Verwerving en bezit wapens en munitie verzamelaars	144
(1999/C 341/206)	E-0817/99 van Gerardo Fernández-Albor aan de Commissie Betreft: Communautaire campagne tegen alcoholmisbruik onder jongeren	145
(1999/C 341/207)	E-0820/99 van Odile Leperre-Verrier aan de Commissie Betreft: Toekomst van de gynaecologie	145
(1999/C 341/208)	P-0852/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Economische impact van parallelle importen	146
(1999/C 341/209)	P-0879/99 van Antonios Trakatellis aan de Commissie Betreft: De aanwezigheid van asbest en chrysotiel in schoolgebouwen en mogelijke communautaire financiële steun voor de verwijdering daarvan	146
(1999/C 341/210)	E-0899/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer van sporttrainers	148

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 341/211)	E-0905/99 van Phillip Whitehead aan de Commissie Betreft: Brandbeveiliging in de EU	149
(1999/C 341/212)	E-0994/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Verantwoordelijkheid voor brandveiligheid in de Europese Commissie	149
(1999/C 341/213)	E-0995/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Harmonisatie van de brandveiligheidsvoorschriften in de Europese Unie	150
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0994/99 en E-0995/99	150

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(1999/C 341/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0739/98

van Klaus Lukas (NI) aan de Commissie

(18 maart 1998)

Betreft: Discriminatie van niet-ABTA-leden

Uit aan mij ter beschikking gestelde informatie blijkt dat districtsscholen in Groot-Brittannië touroperators die geen lid zijn van de Association of British Travel Agents (ABTA) of die hun hoofdkantoor niet in Groot-Brittannië hebben, op grote schaal discrimineren. Aldus krijgen leraren van de schoolbesturen de instructie voor de organisatie van skicursussen voor hun school in Oostenrijk in geen geval een beroep te doen op niet-Britse touroperators of firma's die niet tot de ABTA behoren. Indien deze instructie niet wordt nageleefd, dan wordt voor de skicursus gewoon geen toestemming verleent. Deze houding is des te onbegrijpelijker, aangezien het argument van een „betere” garantieregeling door ABTA-leden niet geldt, omdat de betrokken firma valt onder de Oostenrijkse reisgarantieregeling (garantiefonds), die overeenkomt met de Britse omzetting (Package Travel, Package Holidays and Package Tours Regulations 1992) van dezelfde EU-richtlijn. Teneinde toch nog voor de organisatie van de skicursussen voor scholen in aanmerking te komen, heeft de betrokken Oostenrijkse firma getracht (ondanks de daarmee verbonden extra kosten) lid van de ABTA te worden. Dit was echter onmogelijk, aangezien de statuten van de ABTA zo zijn opgezet dat de facto alleen Britse firma's kunnen toetreden. De houding van de schoolbesturen, vooral in combinatie met de handelwijze van de ABTA, leidt ertoe dat alle goede bedoelingen die aan de invoering van de interne markt ten grondslag liggen, worden gedwarsboord.

1. Heeft de Commissie kennis genomen van deze voorvallen?
2. Hoe evalueert de Commissie de houding van de Association of British Travel Agents (ABTA), resp. van de Britse districtschoolbesturen?
3. Welke stappen denkt de Commissie tegen de houding van de Association of British Travel Agents (ABTA), resp. de Britse districtschoolbesturen te ondernemen?

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(4 februari 1999)

Ter aanvulling oovan haar antwoord van 8 mei 1998 ⁽¹⁾ kan de Commissie nu het volgende meedelen.

De Commissie stelt het geachte parlamentslid ervan in kennis dat zij niet van de situatie in kwestie op de hoogte is.

De houding van de Association of British travel agents (ABTA) en de districtsschoolbesturen in Groot-Brittannië, zoals omschreven door het geachte parlamentslid, lijkt discriminerend. Discriminerende maatregelen zijn enkel verenigbaar met het principe van de vrijheid van vestiging overeenkomstig artikel 52 van het EU-Verdrag, indien ze gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid, zoals voorgeschreven door artikel 56 van het EU-Verdrag, en indien ze niet door minder discriminerende maatregelen kunnen worden gewaarborgd.

De Commissie zal daarom deze vraag voorleggen aan de Britse overheid en, indien nodig, in het kader van de procedure van artikel 169 van het EU-Verdrag een onderzoek naar deze zaak instellen.

(¹) PB C 310 van 15.12.1998.

(1999/C 341/002)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3084/98
van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(16 oktober 1998)

Betreft: Lening van de EIB aan de firma SONAE Investerings SGPS NV

De publicatie EIB INFORMATIES (1-1998-nr.96 ISSN 0258-2147) geeft een overzicht van de leningen die de Europese Investeringsbank Portugal gedurende het jaar 1997 heeft verstrekt.

Op de lijst van in dat jaar aan Portugese instanties en instellingen verstrekte leningen komt een lening voor van 50,3 miljoen ecu (iets meer dan 10 miljard escudos) aan de firma SONAE Investerings SGPS NV, een van de economisch en financieel meest draagkrachtige groeperingen in Portugal. De kennisgeving van de EIB voegt hieraan toe dat bedoelde lening was bestemd voor de bouw van een winkelcentrum in Porto.

Het is bekend dat de door de EIB toegekende leningen normalerwijze worden verstrekt met rentesubsidie ten laste van de communautaire begroting en dus betaald uit de zak van de belastingbetalers.

Het is tevens duidelijk dat het gefinancierde project tot een sector behoort met een rentabiliteit die tot de grootste van het Europese bedrijfsleven behoort en ten gunste komt van een concern dat absoluut niet kan worden beschouwd als „kleine of middelgrote onderneming”. Anderzijds heeft de EIB hiertoe waarschijnlijk besloten, omdat het SONAE-project door de Portugese regering wordt gesteund.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. hoe de toekenning van een lening van de EIB aan een economisch en financieel concern dat volledig in staat is een lening te sluiten op de normale contractuele voorwaarden van een handelsbank, kan worden gerechtvaardigd,
2. of het verzoek van SONAE om financiering voor de aanleg van een winkelcentrum in Porto op enigerlei wijze door de Portugese regering is gesteund,
3. of zij vindt dat de verstrekte lening onder de doelstellingen van de Unie valt, waarvoor het de taak van de EIB is om bij te dragen?

Antwoord van de heer de Silguy namens de Commissie

(15 januari 1999)

De lening werd verstrekt volgens de normale procedures van de Europese Investeringsbank (EIB), waaronder raadpleging van de lidstaat waar het project zal worden uitgevoerd. Het rentepercentage werd gebaseerd op de financieringskosten, vermeerderd met een kleine marge ter dekking van de werkingskosten. Voor de lening werden geen subsidies verstrekt of andere begrotingsmiddelen van de Gemeenschap gebruikt.

Volgens de informatie die de Commissie van de EIB heeft ontvangen, zijn de twee met de EIB-lening gefinancierde winkelcentra gevestigd in doelstelling 1-regio's. De regionale ontwikkeling is één van de hoogste prioriteiten van de werkzaamheden van de EIB (artikel 198 E, onder a, van het EG-Verdrag). Daarnaast heeft het project positieve directe werkgelegenheidseffecten (naar schatting zal in de twee winkelcentra het equivalent van 5000 voltijdse arbeidsplaatsen worden gecreëerd). Het project zal bijdragen tot de modernisering van de detailhandel in Portugal, die thans een achterstand heeft ten opzichte van beter ontwikkelde markten. De nieuwe infrastructuur zal voldoen aan de hoge eisen die gespecialiseerde detailhandelaren stellen voor het betreden van nieuwe markten en vormt aldus een ondersteuning van het interne-marktbeleid. Door de concurrentie te bevorderen, vergroten winkelcentra de toegankelijkheid van internationaal verkrijgbare producten tegen concurrerende prijzen, hetgeen voordelen oplevert voor de consument.

(1999/C 341/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3130/98
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(16 oktober 1998)

Betreft: Geneesmiddelen voor dieren

De door de EU ingevoerde maximumgrenzen voor residuen van diergeneeskundige middelen in dieren voor menselijke consumptie is van wezenlijk belang om het risico dat er residuen in de voedselketen terecht komen zo klein mogelijk te houden. De verordening is echter ook van toepassing op paarden die worden beschouwd als vleesproducerende dieren maar die zelden voor dit doel in het VK worden geslacht. Gevreesd wordt nu dat de toegestane verdovingsmiddelen die worden gebruikt ter verdoving van dieren en bestrijding van pijn ondoeltreffend zullen zijn terwijl doeltreffende middelen niet langer beschikbaar zijn.

Deelt de Commissie de zorg van de Britse Vereniging voor diergeneeskunde ten aanzien van de gevolgen van deze maatregelen voor paarden? Zo ja, welke maatregelen stelt zij voor om deze situatie recht te trekken?

Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie

(6 april 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag E-0041/99 van de heer De Coene ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 297 van 15.10.1999.

(1999/C 341/004)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3349/98
van Gianni Tamino (V) aan de Commissie

(16 november 1998)

Betreft: Viagra

Het Duitse blad „Bild” publiceerde op 13 oktober jl. verslagen van proeven met het farmaceutische product Viagra van het bedrijf Pfizer, die in het Britse Sandwich op honden zijn uitgevoerd. Dit artikel deed in heel Europa veel stof opwaaien.

1. Is de Commissie, mede met het oog op het verlenen van toestemming, via haar bureaus en het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling (EMA) op de hoogte gesteld van proeven met Viagra op dieren en weet zij om welke en om hoeveel dieren het gaat?
2. Wat vindt zij ervan dat er dieren worden gedood omwille van dit soort farmaceutische specialiteiten, mede gezien de afspraken binnen de EU om het aantal dierproeven te verminderen?

Aanvullend antwoord
van de heer M. Bangemann namens de Commissie

(15 maart 1999)

De Commissie is nu in staat de volgende informatie ter beschikking te stellen als aanvulling op haar antwoord van 21 december 1998.

De berichten in de Europese pers, en met name in het blad „Bild”, halen een artikel aan dat eerder in de Sunday Mirror verscheen. Dit artikel maakte melding van proeven op honden in een laboratorium in het Britse Sandwich in verband met het in de handel brengen van het farmaceutische product Viagra.

Volgens het artikel werden in totaal 13 honden aan de dierproeven onderworpen.

Voor geneesmiddelen in het algemeen geldt dat bepaalde proeven alleen op dieren kunnen worden uitgevoerd, en dat die proeven noodzakelijk zijn alvorens de producten in aanmerking komen voor menselijk gebruik. Dit is in overeenstemming met de bijlage van Richtlijn 75/318/EEG van de Raad van 20 mei 1975 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de analytische, toxicologische-farmacolo-

gische en klinische normen en voorschriften betreffende proeven op farmaceutische specialiteiten ⁽¹⁾, die aangeeft dat bij iedere aanvraag voor een vergunning voor het in de handel brengen van een geneesmiddel bepaalde gegevens en bescheiden moeten worden gevoegd.

Alternatieve methoden worden voorzover mogelijk toegepast, maar bepaalde dierproeven blijven op dit ogenblik onvermijdelijk.

Overeenkomstig de bijlage van Richtlijn 75/318/EEG worden de dierproeven uitgevoerd in overeenstemming met Richtlijn 86/609/EEG inzake de bescherming van dieren die voor experimentele en andere doeleinden worden gebruikt ⁽²⁾. Een wettelijke verplichting voor de lidstaten om de Commissie te raadplegen in geval van proeven die onder Richtlijn 75/318/EEG en 86/609/EEG vallen, bestaat niet alhoewel zij verplicht zijn om de bovengenoemde richtlijnen te respecteren.

⁽¹⁾ PB L 147 van 9.6.1975.

⁽²⁾ PB L 358 van 18.12.1986.

(1999/C 341/005)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3393/98

van Jyrki Otila (PPE) aan de Commissie

(17 november 1998)

Betreft: Bepalingen inzake de werktijden in het wegvervoer in de EU

De Commissie heeft begin oktober officieel medegedeeld, dat zij binnenkort een ontwerprichtlijn zal voorbereiden voor mobiele werknemers in de wegvervoerssector. Volgens de Commissie bevat dit richtlijnvoorstel bepalingen inzake de werktijden voor chauffeurs in loondienst, voor chauffeurs in de particuliere sector en voor eigen rijders, d.w.z. ondernemers, op het grondgebied van de EU.

De Commissie zegt bovendien dat zij de resultaten die zijn bereikt in het tripartiete overleg tussen de Europese organisaties, de werkgeversvertegenwoordigers (IRU) en de werknemersvertegenwoordigers (FST) als basis voor haar richtlijn zal nemen.

Kan de Europese Commissie mededelen welke plannen zij in verband met het betreffende richtlijnvoorstel heeft? Denkt de Commissie er rekening mee te houden dat de vrijheid van de ondernemer om werk te verrichten niet mag worden beperkt door specifieke voorschriften voor personeel in loondienst? Deze bepalingen zouden beslist niet bevorderlijk zijn voor een eerlijke mededinging in de bedrijfstak, maar eerder een concurrentiebeperkende factor voor de ondernemers vormen.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(4 februari 1999)

Op 18 november 1998 heeft de Commissie een pakket voorstellen ⁽¹⁾ goedgekeurd voor sectoren en activiteiten die momenteel niet onder de richtlijn inzake arbeidstijden – Richtlijn 93/104/EG van 23 november 1993 ⁽²⁾ – vallen. Voor het wegvervoer betekent dit een uitbreiding van de algemene richtlijn inzake rij- en rusttijden, die ook niet-mobiele werknemers in de wegvervoerssector betreft; het gaat met name om bepalingen inzake jaarlijks verlof en gezondheidskeuringen voor nachtwerkers, adequate rusttijden en een maximale werktijd per jaar, die voor alle werknemers geldt, terwijl er ook een voorstel voor een richtlijn is geformuleerd, die van toepassing is op alle mobiele werknemers die vervoersactiviteiten verrichten, met inbegrip van rijders „voor eigen rekening” en eigen rijders.

In het voorstel voor een richtlijn inzake het wegvervoer wordt ten volle rekening gehouden met de punten waarover in de onderhandelingen tussen de Europese sociale partners overeenstemming bestond.

Zowel mobiele werknemers als eigen rijders werken in een zeer concurrerende omgeving. In het voorstel is daarom ook aandacht besteed aan de eigen rijders, waarvan de arbeidsomstandigheden direct van invloed zijn op de verkeersveiligheid. Door de opnemings van deze groepen in het voorstel wordt ook tegemoet gekomen aan de noodzaak om een eerlijke mededinging te waarborgen en versnippering van de sector te voorkomen. De opnemings van de eigen rijders in het voorstel past in de benadering die is gevolgd in Verordening (EEG) 3820/85 van de Raad van 20 december 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer ⁽³⁾, die zowel van toepassing is op eigen rijders als op chauffeurs die in dienst zijn van vervoerondernemingen en vervoerders voor eigen rekening.

In het voorstel wordt niettemin rekening gehouden met de verschillende omstandigheden van eigen rijders, onder andere door de definitie van de werktijden en de verplichting om deze te registreren.

Uitsluiting van eigen rijders van een dergelijk sector-specifiek voorstel, zou overigens tot oneerlijke mededinging leiden.

(¹) COM(98) 662 def.

(²) PB L 307 van 13.12.1993.

(³) PB L 370 van 31.12.1985.

(1999/C 341/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3420/98

van Amedeo Amadeo (NI) aan de Commissie

(24 november 1998)

Betreft: Cabinepersoneel in de burgerluchtvaart

Kan de Commissie, naar aanleiding van het voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake veiligheidseisen en vakbekwaamheidsattesten voor cabinepersoneel in de burgerluchtvaart (COM(97) 0382 def. — 97/0212 SYN) (¹) en overwegende dat het cabinepersoneel uit alle personen bestaat die aan boord van een vliegtuig cabinediensten verrichten en dat de onderhavige richtlijn derhalve zonder uitzonderingen op alle cabinepersoneelsleden moet worden toegepast, een nauwkeuriger definitie geven van het begrip „cabinepersoneel” (artikel 1, lid 1)?

(¹) PB C 263 van 29.8.1997, blz. 5.

(1999/C 341/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3446/98

van Amedeo Amadeo (NI) aan de Commissie

(24 november 1998)

Betreft: Cabinepersoneel in de burgerluchtvaart

Acht de Commissie het niet wenselijk om in het voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de veiligheidseisen en vakbekwaamheidstesten voor cabinepersoneel in de burgerluchtvaart (COM(97) 382 — SYN 79/212) (¹) de minimumleeftijd op 21 jaar vast te leggen (artikel 4, lid 1) voor het personeel dat leidinggevende en hogere functies vervult in het luchtvervoer, zoals ook voor de andere vervoerssectoren is vastgelegd? Leden van het cabinepersoneel met leidinggevende taken waaraan aanzienlijke verantwoordelijkheden verbonden zijn, vooral in noodsituaties, moeten immers over een bepaalde levenservaring beschikken, maar ook praktische bekwaamheden in de cabinedienst hebben.

(¹) PB C 263 van 29.8.1997, blz. 5.

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Kinnock namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-3420/98 en E-3446/98**

(4 februari 1999)

Het voorstel van de Commissie voor een richtlijn van de Raad inzake veiligheidseisen en vakbekwaamheidsattesten voor cabinepersoneel in de burgerluchtvaart is inderdaad alleen van toepassing op de bemanningsleden die met taken in de passagiersruimte van een vliegtuig worden belast, met uitzondering van extra bemanningsleden die alleen met niet-veiligheidstaken worden belast, zoals bepaalde commerciële activiteiten.

Een besluit over de uitbreiding van de bepalingen van het voorstel tot bemanningsleden die alleen met niet-veiligheidstaken worden belast, kan nog steeds alleen worden genomen door de burgerluchtvaartautoriteit van het land van de luchtvaartmaatschappij.

In het voorstel is voor deze categorie van personeel een minimumleeftijd van 18 jaar neergelegd, en het is volgens de Commissie niet nodig om verdere voorschriften met betrekking tot de carrièrestructuur van deze groep te formuleren; dit moet worden overgelaten aan de sociale partners in de sector of de commerciële praktijken van de luchtvaartmaatschappijen. Uitgebreidere voorschriften zouden volgens de Commissie tot onnodige belemmeringen op de arbeidsmarkt leiden.

(1999/C 341/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3472/98

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(25 november 1998)

Betreft: Afbakening van de buitengrenzen van de Exclusieve Economische Zone van Argentinië

De Europese Commissie was het in haar antwoord van 22 april 1998 op mijn schriftelijke vraag E-0496/98 ⁽¹⁾ met mij eens dat situaties zoals die welke tot de aanhouding van het vissersvaartuig Arpon hebben geleid „interpretatieproblemen en een bepaalde mate van instabiliteit veroorzaken voor de vaartuigen die in de betrokken regio vissen”.

De Commissie heeft eraan toegevoegd dat zij „voorts van mening is dat de kuststaat op grond van artikel 56, lid 2, en artikel 75 van het Zeerechtverdrag de duidelijke plicht heeft de grenzen van de EEZ met alle nodige precisie aan te geven en dat hij volgens het internationale recht aansprakelijk is als hij die plicht verzaakt”, en „de Argentijnse autoriteiten daarom bereid zijn een technische vergadering met Spanje te houden om meer duidelijkheid in deze situatie te kunnen brengen en de Commissie bereid is die vergadering bij te wonen. Als de rechtsonzekerheid na het gepleegde overleg blijft voortduren, zouden meer formele stappen kunnen worden overwogen”.

Sedertdien is men niet voorwaarts gekomen bij de afbakening van de Argentijnse EEZ.

1. Welke stappen zal de Commissie ondernemen om de problemen op te lossen die de communautaire vissersvaartuigen die in deze zone vissen ondervinden ingevolge de bestaande rechtsonzekerheid en instabiliteit?
2. Welke maatregelen overweegt de Commissie om te bewerkstelligen dat Argentinië voldoet aan zijn verplichtingen uit hoofde van voornoemde artikelen 56, lid 2 en 7 van het Verdrag van de Verenigde Naties over het Zeerecht en hoe kan Argentinië ter verantwoording worden geroepen indien het zijn verplichtingen niet vervult?
3. Kan de Commissie concreet aangeven welke „meer formele” stappen zij overweegt indien, zoals het geval is, de rechtsonzekerheid voortduurt?

⁽¹⁾ PB C 323 van 21.10.1998, blz. 41.

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(9 maart 1999)

Sedert de opbrenging van de „Arpon” op 13 mei 1997 hebben zich geen nieuwe incidenten meer voorgedaan waarbij vaartuigen van de Gemeenschap betrokken waren. De kwestie van de rechtsonzekerheid lijkt bijgevolg niet actueel meer te zijn en er zijn geen nieuwe maatregelen vereist. De Commissie heeft aan geen enkel bilateraal gesprek tussen Spanje en Argentinië over deze kwestie deelgenomen.

(1999/C 341/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3490/98

van Luigi Moretti (NI) aan de Commissie

(25 november 1998)

Betreft: Uranium in voor de bouw bestemd cement

Uit recent wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat het niet uitgesloten is sporen van uranium aan te treffen in het cement dat gewoonlijk wordt gebruikt voor het bouwen van huizen, scholen, ziekenhuizen en dergelijke.

Is de Commissie op de hoogte van dit wetenschappelijk onderzoek?

Welke maatregelen denkt zij te treffen om te garanderen dat gebouwen geen risico opleveren voor de gezondheid?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie*(16 februari 1999)*

Alle uit rots en aarde afkomstig bouw materiaal, met inbegrip van cement, bevat natuurlijke radionucleïden van uranium (238U), thorium (232Th) en de radioactieve isotoop van kalium (40K). De wereldwijde gemiddelde concentraties van deze nucleïden in de aardkorst zijn respectievelijk 40, 40 en 400 becquerel per kilogram. 238U alsook 232Th zijn de oorspronkelijke radionucleïden van een radioactieve reeks die vervolgens radionucleïne vormen, met inbegrip van radon, en tenslotte eindigen met stabiele loodnucleïden.

De Richtlijn 96/29/Euratom van de Raad van 13 mei 1996 stelt de basisstandaardnormen vast voor de bescherming van de gezondheid van werknemers en de bevolking tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren ⁽¹⁾. In Titel VII daarvan wordt een kader vastgesteld voor de controle van de blootstelling tijdens het verrichten van werkzaamheden, waarbij de blootstelling van de werkers of van leden van de bevolking vanwege de aanwezigheid van natuurlijke stralingsbronnen significant toeneemt. De lidstaten stellen de desbetreffende werkzaamheden vast en stellen in het bijzonder het gebruik van bouw materiaal vast met hogere niveaus van natuurlijke radioactiviteit als werkzaamheden in de zin van Titel VII.

In de Aanbeveling 90/143/Euratom van de Commissie van 21 februari 1990 inzake de bescherming van de bevolking tegen blootstelling aan radon binnenshuis ⁽²⁾ wordt een richtwaarde vastgesteld voor de blootstelling aan radon in nieuwbouw. De richtwaarde komt overeen met een jaarlijkse gemiddelde radongasconcentratie van 200 becquerel per kubieke meter. De richtwaarde is bedoeld om de autoriteiten te helpen wettelijke en/of administratiefrechtelijke maatregelen, normen of praktijkrichtlijnen voor de bouw vast te stellen, voor die gevallen waarin die richtwaarde dreigt te worden overschreden.

Richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake voor de bouw bestemde producten ⁽³⁾, stelt de fundamentele eisen voor de bouw vast. De gebouwen moeten zodanig zijn ontworpen en gebouwd dat de emissie van gevaarlijke straling niet de gezondheid van bewoners of burens bedreigt.

Het huidige specifieke onderzoekprogramma met betrekking tot stralingsbescherming bevat zeven programma-overeenkomsten betreffende radon. Deze hebben betrekking op vaststelling van het gevaar in verband met het inhaleren van radonochternucleïden; gevaar van longkanker en blootstelling aan radon in woningen; radon in bouw materiaal; retrospectieve schatting van radonconcentraties in gebieden van uraniummijnactiviteiten en onderlinge vergelijking van passieve radondetectors.

⁽¹⁾ PB L 159 van 29.6.1996.

⁽²⁾ PB L 80 van 27.3.1990.

⁽³⁾ PB L 40 van 11.2.1989.

(1999/C 341/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3526/98**van Amedeo Amadeo (NI) aan de Commissie***(25 november 1998)*

Betreft: Hervorming GMO granen, oliehoudende zaden en eiwithoudende gewassen

Ten aanzien van het voorstel voor een Verordening (EG) 1766/92 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen en tot intrekking van Verordening (EEG) 2731/75 tot vaststelling van de standaardkwaliteit van zachte tarwe, rogge, gerst, maïs en durumtarwe en het voorstel voor een Verordening (EG) nr. ... van de Raad van ... tot instelling van een steunregeling voor producenten van bepaalde akkerbouwgewassen (COM(98) 0158 def. — 98/0107 CNS — 98/0108 CNS) ⁽¹⁾, zij het volgende opgemerkt:

Granen: een verlaging van de prijzen met 10 % wordt toereikend geacht in plaats van de door de Commissie voorgestelde 20 %. Het voorstel voor maïs kan geen instemming verdienen.

Oliehoudende zaden: het desbetreffende voorstel (een verlaging met 30 % ten opzichte van het huidige niveau van de steun) wordt ongeschikt geacht, omdat hierdoor het concurrentievermogen in deze sector ernstig zou worden aangetast.

De situatie zou ook ten opzichte van de Verenigde Staten verslechteren, aangezien deze hun steunregeling hebben versterkt. Deze sector zou nog meer te lijden krijgen onder de uitbreiding met de Oost-Europese landen.

Zou de Commissie zich ervoor willen inzetten dat de EU de steun voor oliehoudende zaden pas na een overgangperiode, gedurende welke een bijkomende steun voor de oliehoudende zaden wordt voorgesteld, aanpast aan de niveaus die gepland zijn voor de granen?

(¹) PB C 170 van 4.6.1998, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(28 januari 1999)

De Commissie heeft het Parlement reeds uitvoerig kunnen informeren over de drijfveren voor de landbouwvoorstellen in het kader van Agenda 2000 (¹).

Wat meer in het bijzonder oliehoudende zaden betreft, heeft gelijktrekking van de steun per hectare met de steun voor andere gewassen, met name granen, en voor vrijwillige braaklegging tot gevolg dat de regeling veel eenvoudiger wordt en dat de steun voor oliehoudende zaden niet langer een specifiek karakter draagt, wat bij de huidige regeling wel het geval is.

De Commissie heeft bijgevolg kunnen voorstellen het uit het Blair House-memorandum voortvloeiende gegarandeerde maximumareaal (GMA) voor oliehoudende zaden niet langer toe te passen, aangezien de in dit memorandum overeengekomen maximumoppervlakte betrekking heeft op specifieke steun voor oliehoudende zaden. Gememoreerd wordt dat de huidige op dit memorandum gebaseerde regeling voorziet in aanpassing van de steun naar gelang van de in Europa geconstateerde prijs voor oliehoudende zaden en in sancties bij overschrijding van het GMA, die snel zeer hoog kunnen oplopen aangezien zij bij herhaalde overschrijding cumulatief zijn.

Een geleidelijke aanpassing gedurende een overgangperiode zoals door het geachte parlementslid wordt bepleit, zou tot gevolg hebben dat de ingewikkelde bepalingen blijven bestaan en dat de producenten niet zouden kunnen profiteren enerzijds van het feit dat de voor toepassing per 1 juli 2000 voorgestelde regeling eenvoudiger en transparanter is, en anderzijds van de mogelijkheid om hun teeltplan vrijer aan te passen aan de wereldmarktprijzen voor oliehoudende zaden nu deze prijzen dank zij de component „plantaardige olie” veeleer een stijgende tendens vertonen.

Op grond van het Blair House-akkoord zouden de genoemde bepalingen immers gedurende de gehele overgangperiode moeten worden gehandhaafd, aangezien zij van toepassing moeten blijven zolang er een verschil bestaat tussen de steun voor oliehoudende zaden enerzijds, en de steun voor granen of braaklegging anderzijds, zodat de steun voor oliehoudende zaden een specifiek karakter draagt.

(¹) COM(97) 2000 def.

(1999/C 341/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3570/98 van W.G. van Velzen (PPE) aan de Commissie

(1 december 1998)

Betreft: Aanpak millenniumprobleem — Nucleaire industrie

Het millenniumprobleem krijgt Europa geleidelijk in de greep. Prioriteit bij de aanpak van het probleem moet uitgaan naar de vitale sectoren, waaronder de energiesector. Onduidelijkheid bestaat over de mogelijke gevolgen van het millenniumprobleem voor nucleaire installaties, zowel binnen de Europese Unie als daarbuiten. Om redenen van veiligheid en volksgezondheid is het voor Europa van groot belang goed inzicht te hebben in de aanpak van dit probleem door de nucleaire industrie in Europa, maar eveneens in landen in Midden- en Oost-Europa.

1. Heeft de Commissie een inventarisatie gemaakt van de wijze waarop in de EU-lidstaten het millenniumprobleem door kerncentrales/regulators wordt aangepakt?
2. Kan de Commissie een overzicht geven van het aantal kerncentrales en de locaties daarvan in Midden- en Oost-Europa, met name in de Oekraïne en Rusland die technische bijstand verkrijgen middels EU-hulpprogramma's (uitgedrukt in het totaal aantal kerncentrales in die landen)?
3. Kan de Commissie aangeven in welke mate er sprake is van samenwerking bij de aanpak van het millenniumprobleem tussen de regulators in Midden- en Oost-Europa en die in de Europese Unie, en zijn in dit kader afspraken overeengekomen, en zo ja welke?

4. Welke stappen heeft de Commissie ondernomen, of zal de Commissie ondernemen, om de bewustwording van het millenniumprobleem bij regulators in Midden- en Oost-Europa te versterken, en is de Commissie bereid hier extra financiële middelen voor uit te trekken?
5. Heeft de Commissie via het TACIS-programma ook geld uitgetrokken voor de bewustwording en/of de aanpak van het millenniumprobleem bij militaire nucleaire installaties in Rusland en de overige voormalige Sovjetrepublieken?
6. Kan de Commissie bevestigen dat de kerncentrales in de Oekraïne een overzicht moeten indienen bij de regulator van hun aanpak van het millenniumprobleem? Kan de Commissie aangeven of de kerncentrales in Rusland ook een dergelijk overzicht hebben moeten verstrekken, en zo ja wat zijn hiervan de resultaten?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(20 januari 1999)

De Commissie is zich wel bewust van de omvang van het millenniumprobleem, zoals blijkt uit een recente door haar gedane mededeling ⁽¹⁾. Voorts diende zij in december een mededeling in bij de Raad over de wijze waarop de Gemeenschap het probleem rond het jaar 2000 denkt op te lossen ⁽²⁾. Hierin wordt speciale aandacht besteed aan de energiesector, en met name aan de situatie met betrekking tot de kerncentrales in Midden- en Oost-Europa en de nieuwe onafhankelijke staten. In het algemeen doet de Commissie haar uiterste best om de bevolking bewust te maken van de problematiek, waartoe zij reeds beschikbare informatie opnieuw vermenigvuldigt en de discussie tussen groepen deskundigen probeert te stimuleren. Naast de genoemde mededelingen is er een website op het Internet waar informatie over de millenniumbug te vinden is.

In antwoord op de specifieke punten welke door het geachte parlementslid ter sprake worden gebracht zou de Commissie het volgende willen opmerken:

1. De veiligheid van de nucleaire installaties behoort voornamelijk tot de verantwoordelijkheid van de lidstaten. Uit inlichtingen welke op informele wijze via groepen deskundigen werden ingewonnen blijkt dat de lidstaten programma's hebben uitgevoerd om deze problematiek aan te vatten. Hoewel alle programma's in detail verschillend zijn kan gezegd worden dat in alle gevallen de vergunninghouder de systemen dient aan te wijzen die zouden kunnen worden getroffen, deze dient te rangschikken volgens hun belangrijkheid qua nucleaire veiligheid, de programma's elk om de beurt dient te testen en die welke niet voldoen dient te wijzigen of te vervangen. De regelgevende autoriteiten zien toe op de inhoud van deze programma's en houden ook toezicht op de uitvoering daarvan. In sommige lidstaten wordt nu ook aandacht besteed aan onderwerpen als de noodzaak om meer personeelsleden in te zetten en onderhoudsactiviteiten tijdens de kritieke data op te schorten.
2. Bijzonderheden over de bijstand welke verleend wordt ten behoeve van kerncentrale's in Midden- en Oost-Europa en de nieuwe onafhankelijke staten zijn te vinden in een mededeling aan de Raad en het Europees Parlement ⁽³⁾. Wat de aanpak van het millenniumprobleem betreft is de IAEA de toonaangevende internationale organisatie.
3. De Commissie houdt zich om die reden alleen bezig met het bevorderen van een dialoog tussen de regelgevende instanties om deze zodoende bewust te maken van het probleem en druk uit te laten oefenen door collega's in de andere landen om tot actie over te gaan.
4. Op de in juni 1998 gehouden vergadering van de overleggroep onder auspiciën van de Commissie waarvan oudere nucleaire regulators van 25 landen uit de Gemeenschap, Midden- en Oost-Europa en de nieuwe onafhankelijke staten deel uitmaken, werd deze problematiek besproken. Het onderwerp zal opnieuw ter sprake komen op de vergadering van deze groep in januari 1999. Door dit soort discussies wordt het bewustmakingsproces bevorderd en kan er vanuit de hoek van collega's druk worden uitgeoefend om de best mogelijke regelgevingspraktijken toe te passen. De regulators uit de Gemeenschap staan voortdurend in contact met hun collega's in de landen van Midden- en Oost-Europa en de nieuwe onafhankelijke staten en bevinden zich dus in een goede situatie om deze bewust te maken van de problematiek. Tot op heden is nog niet gebleken dat hiervoor speciale financieringsbehoeften bestaan.
5. Uit hoofde van het TACIS-programma wordt er op het gebied van de nucleaire veiligheid bijstand verleend aan civiele kerncentrales, doch niet aan militaire installaties, en de Commissie heeft derhalve nog geen activiteiten op dit gebied ondernomen.
6. Nucleaire veiligheid behoort tot de nationale verantwoordelijkheden en elk land afzonderlijk dient te beslissen welke acties geschikt zijn. De nationale regelgevende autoriteiten op het gebied van de kernenergie spelen een sleutelrol bij de bepaling van de omvang van deze acties en om die reden hecht de Commissie grote waarde aan de onder punt 4 hierboven omschreven activiteiten.

⁽¹⁾ COM(98) 102.

⁽²⁾ COM(98) 593.

⁽³⁾ COM(98) 134.

(1999/C 341/012)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3582/98**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(3 december 1998)

Betreft: Verbod op het gebruik van antibiotica bij dieren

Volgens wetenschappelijke bevindingen die onlangs op een internationaal medisch congres in Kopenhagen werden besproken, scheidt het ongecontroleerd toedienen van antibiotica voor het mesten of genezen van dieren en vissen ernstige problemen voor het immuunsysteem van de mens en bergt het gevaar voor de volksgezondheid in zich.

Kan de Commissie, overwegende dat bescherming van de gezondheid van de consument een kwestie van de hoogste prioriteit voor de EU vormt, onverwijld de nodige maatregelen nemen opdat het gebruik van antibiotica in diervoeder wordt verboden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 februari 1999)

Zoals wordt benadrukt in de conclusies van de conferentie van de Wereldgezondheidsorganisatie in oktober 1997 te Berlijn, van het Economisch en Sociaal Comité, van het Internationaal Bureau voor besmettelijke veeziekten en van de in september 1998 in Kopenhagen gehouden conferentie inzake microbiële bedreiging, moet antibioticaresistentie worden beschouwd als een belangrijk en complex probleem met een internationale dimensie.

De Raad en de Commissie van hun kant hebben tijdens de vergadering van de ministers van landbouw op 14 december 1998 verklaard dat de ontwikkeling van resistentie tegen in de menselijke geneeskunde gebruikte antibiotica absoluut moet worden voorkomen. Deze verklaring zet het door de Commissie en de Raad tijdens de vergadering van de ministers van volksgezondheid op 12 november 1998 geuite standpunt kracht bij.

In het licht van deze algemene bezorgdheid ten aanzien van antibioticaresistentie en rekening houdend met het voorzorgsbeginsel heeft de Raad op 17 december 1998 het door de Commissie ingediende voorstel ⁽¹⁾ goedgekeurd om het gebruik van vier antibiotica in diervoeders te verbieden en voor te schrijven dat deze antibiotica, en antibiotica van dezelfde groep, uitsluitend mogen worden gebruikt in de menselijke geneeskunde.

Op verzoek van de Commissie moet de wetenschappelijke stuurgroep een algemeen advies uitbrengen over het probleem van de resistentie tegen antimicrobiële stoffen, daarbij rekening houdend met het gebruik van deze stoffen in de menselijke en de diergeneeskunde, in diervoeder en in de fytosanitaire sector.

⁽¹⁾ COM(98) 763 final.

(1999/C 341/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3662/98**van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie**

(7 december 1998)

Betreft: Het millenniumprobleem

Er wordt de laatste tijd veel gesproken over een mogelijk „millenniumprobleem”, of „effect 2000- probleem”, dat zich zou kunnen voordoen bij alle soorten programmeerbare elektronische systemen, van centrale computers tot chips.

Aangezien deze systemen vooral gebruikt worden voor industriële doeleinden (in de diverse fasen van het fabricageproces), vervoer, openbare diensten, enz., en de datum hun werking bepaalt, is hun gedrag op de dag van de eeuwwisseling van groot belang.

Is er voorzien in een vorm van specifieke samenwerking tussen de communautaire administratie en de nationale en lokale administraties van de diverse lidstaten, teneinde te garanderen dat het aanpassingsproces van de systemen probleemloos en zonder risico's zal verlopen?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie*(5 februari 1999)*

De Commissie vergadert regelmatig met vertegenwoordigers van de lidstaten over het millenniumprobleem. Daarbij wisselen de lidstaten informatie uit over de vorderingen en activiteiten in de openbare sector. Tevens werken de lidstaten met de Commissie samen aan het oplossen van problemen in telematicasystemen die de gehele Gemeenschap beslaan, bijvoorbeeld die welke worden gefinancierd door het IDA-programma.

(1999/C 341/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3764/98**van Eva Kjer Hansen (ELDR) aan de Commissie***(11 december 1998)*

Betreft: Rechtstreekse steunverlening aan landbouwers

Kan de Commissie een juridisch beredeneerd verslag uitbrengen over de consequenties van de uitvoering van het voorstel voor een verordening (COM(98) 0158 — CNS 98/0113) ⁽¹⁾ betreffende rechtstreekse steunbetalingen aan landbouwers in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, die geheel of gedeeltelijk uit het EOGFL, afdeling Garantie worden betaald?

Dit verslag zou een evaluatie moeten omvatten van de rechtspositie van de individuele landbouwer, in het bijzonder met betrekking tot administratieve besluiten, omgekeerde bewijslast en proportionaliteit van de straftoemeting.

Verder zou dit verslag een evaluatie moeten inhouden van de discriminerende behandeling die zou kunnen voortvloeien uit het feit dat de landen uiteenlopende regels kunnen vaststellen met betrekking tot de naleving van nationale milieuvorschriften, met name wat de controle op de naleving van de regels betreft. Tot slot zou in dit verslag een evaluatie moeten worden gemaakt van de problemen in verband met de controle, op hoger niveau, van de landbouwuitgaven en de afsluiting van de rekeningen.

⁽¹⁾ PB C 170 van 4.6.1998, blz. 93.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(27 januari 1999)*

De Commissie wil door middel van haar voorstel voor een horizontale verordening bepaalde gemeenschappelijke voorschriften invoeren voor de regelingen inzake rechtstreekse steunverlening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB). Met deze voorschriften wordt met name beoogd de milieudoelstellingen beter in het GLB te integreren, het sociale evenwicht in dit beleid te bevorderen en de legitimiteit van het GLB in de ogen van het publiek te vergroten en daarbij tegelijk meer flexibiliteit te scheppen voor de lidstaten, zulks enerzijds om hen meer verantwoordelijkheid te laten dragen, en anderzijds om aanpassing van de betrokken maatregelen aan de specifieke situatie in de verschillende delen en regio's van de Gemeenschap te vergemakkelijken. Omdat het voorstel momenteel in behandeling is bij het Parlement en de Raad, kan de Commissie de vragen van het geachte parlementslid niet uitvoerig beantwoorden. Daarom zal zij zich hier concentreren op twee cruciale elementen ervan.

Wat de milieubepalingen in artikel 3 van het voorstel betreft, verwacht de Commissie niet dat de toepassing ervan tot discriminatie zal leiden. Het zijn immers in de eerste plaats de uiteenlopende milieusituaties in de lidstaten en de heterogene nationale voorschriften terzake die afbreuk kunnen doen aan gelijke kansen voor de landbouwers in de Gemeenschap. Veeleer ziet het ernaar uit dat het voorgestelde instrument, dat trouwens zal moeten worden toegepast met inachtneming van communautaire criteria, ertoe zal bijdragen de bestaande ongelijkheden weg te nemen.

De in artikel 8 van het voorstel opgenomen bepalingen ter „beperking van de betalingen” moeten het mogelijk maken de geldmiddelen voor de landbouw uitsluitend te bestemmen voor degenen die de landbouw beoefenen zonder dat het bestaan van rechtstreekse steun daarbij hun belangrijkste drijfveer is. Daarmee wordt ongetwijfeld tegemoetgekomen aan de wensen van de bevolking, die meer en meer aandringt op een rechtvaardig, streng en doeltreffend beheer van de voor de landbouw bestemde financiële middelen.

Bovendien verplicht artikel 5 van het voorstel van de Commissie de lidstaten er uitdrukkelijk toe de in artikel 3 bedoelde maatregelen zo toe te passen dat een gelijke behandeling van de landbouwers wordt gewaarborgd en markt- en concurrentiedistorties worden voorkomen.

(1999/C 341/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3790/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(4 december 1998)

Betreft: Programma's en projecten voor het KMB en voor toerisme in Catalonië

Kan de Commissie, gelet op het beleid van transparantie dat zij ten aanzien van haar uitgaven toepast, voor de periode 1994-1999 mededelen voor welke van de projecten die in Catalonië zijn uitgevoerd steun is ontvangen uit de verschillende fondsen ten behoeve van kleine en middelgrote ondernemingen en voor het toerisme?

Kan de Commissie eveneens preciseren hoeveel financiële middelen uiteindelijk voor elk afzonderlijk project werden toegewezen?

Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(11 mei 1999)

Gezien de omvang van het antwoord, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

(1999/C 341/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3812/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(22 december 1998)

Betreft: Programma's en projecten op het gebied van telecommunicatie, informatietechnologie en audiovisuele media in Catalonië

De Commissie voert een beleid van transparantie met betrekking tot haar uitgaven.

Kan de Commissie mededelen welke projecten in Catalonië in de periode 1994-1999 steun hebben ontvangen in het kader van de verschillende steunmaatregelen op het gebied van telecommunicatie, informatietechnologie en audiovisuele media?

Kan de Commissie tevens preciseren welk bedrag uiteindelijk aan elk van deze projecten werd toegekend?

Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(12 mei 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 12.

(1999/C 341/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3813/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(22 december 1998)

Betreft: Programma's en projecten op vervoersgebied in Catalonië

De Commissie voert een beleid van transparantie met betrekking tot haar uitgaven.

Kan de Commissie mededelen welke projecten in Catalonië in de periode 1994-1999 steun hebben ontvangen in het kader van de verschillende steunmaatregelen op vervoersgebied?

Kan de Commissie tevens preciseren welk bedrag uiteindelijk aan elk van deze projecten werd toegekend?

**Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie**

(12 mei 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 12.

(1999/C 341/018)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3816/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie**

(22 december 1998)

Betreft: Programma's en projecten op het gebied van cultuur, onderwijs en jeugd in Catalonië

De Commissie voert een beleid van transparantie met betrekking tot haar uitgaven.

Kan de Commissie meedelen welke projecten in Catalonië in de periode 1994-1999 steun hebben ontvangen in het kader van de verschillende steunmaatregelen op het gebied van cultuur, onderwijs en jeugd?

Kan de Commissie tevens preciseren welk bedrag uiteindelijk aan elk van deze projecten werd toegekend?

**Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie**

(12 mei 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 12.

(1999/C 341/019)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3817/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie**

(22 december 1998)

Betreft: Programma's en projecten op het gebied van industrie en energie in Catalonië

De Commissie voert een beleid van transparantie met betrekking tot haar uitgaven.

Kan de Commissie meedelen welke projecten in Catalonië in de periode 1994-1999 steun hebben ontvangen in het kader van de verschillende steunmaatregelen op het gebied van industrie en energie?

Kan de Commissie tevens preciseren welk bedrag uiteindelijk aan elk van deze projecten werd toegekend?

**Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie**

(12 mei 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 12.

(1999/C 341/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3818/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(22 december 1998)

Betreft: Programma's en projecten op milieugebied in Catalonië

De Commissie voert een beleid van transparantie met betrekking tot haar uitgaven.

Kan de Commissie meedelen welke projecten in Catalonië in de periode 1994-1999 steun hebben ontvangen in het kader van de verschillende steunmaatregelen op milieugebied?

Kan de Commissie tevens preciseren welk bedrag uiteindelijk aan elk van deze projecten werd toegekend?

Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(12 mei 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 12.

(1999/C 341/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3820/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(22 december 1998)

Betreft: Programma's en projecten op het gebied van regionaal beleid in Catalonië

De Commissie voert een beleid van transparantie met betrekking tot haar uitgaven.

Kan de Commissie meedelen welke projecten in Catalonië in de periode 1994-1999 steun hebben ontvangen in het kader van de verschillende steunmaatregelen op het gebied van regionaal beleid?

Kan de Commissie tevens preciseren welk bedrag uiteindelijk aan elk van deze projecten werd toegekend?

Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(12 mei 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 12.

(1999/C 341/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3822/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(22 december 1998)

Betreft: Subsidies aan de Indische ledersector

Kan de Commissie meedelen welke door haar gefinancierde projecten ten goede zijn gekomen aan de Indische ledersector (leder, schoenen, lederwaren)? Kan zij hierbij de datum van goedkeuring en de doelstellingen van de projecten aangeven?

**Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie**

(12 mei 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag P-3790/98 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 12.

(1999/C 341/023)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3824/98
van Outi Ojala (GUE/NGL) aan de Commissie**

(22 december 1998)

Betreft: Het recht van diplomaten om belastingvrij producten te kopen

Overeenkomstig een besluit van de Europese Commissie wordt de belastingvrije verkoop op routes binnen Europa afgeschaft, echter met de uitzondering dat diplomaten en de daaraan gelijk te stellen commissarissen van de Europese Unie het recht behouden om ter hoogte van een bepaald jaarlijks bedrag belastingvrij producten te kopen.

1. Is het naar de mening van de Commissie rechtvaardig dat juist diplomaten, die reeds een hoog inkomen hebben, het recht behouden om belastingvrij producten te kopen, terwijl voor normale burgers van de Europese Unie die mogelijkheid verdwijnt?

2. Is de Commissie voornemens maatregelen te nemen om deze misstand recht te zetten, en zo ja, welke? Zo nee, waarom niet?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(6 april 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag E-3878/98 van de heer De Coene ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 325 van 12.11.1999, blz. 35..

(1999/C 341/024)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3847/98
van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie**

(22 december 1998)

Betreft: Verbinding van de HST Madrid-Zaragoza met de luchthaven van Zaragoza

Een van de 14 prioritaire projecten op het gebied van het transeuropese vervoersnetwerk die door de Raad van Essen zijn goedgekeurd, is de aanleg van een hogesnelheidstreinverbinding in het zuiden van Europa die de steden Madrid, Zaragoza, Barcelona, Perpignan en Montpellier met elkaar zal verbinden.

De aanleg van deze lijn zal het mogelijk maken het traject tussen Zaragoza en Madrid of Barcelona, waar men momenteel 3,5 uur voor moet uittrekken, in iets meer dan een uur en een kwartier af te leggen, hetgeen deze steden aanzienlijk dichterbij elkaar brengt.

Momenteel wordt gesproken over de mogelijkheid het nieuwe spoorwegtraject dat in de omgeving van Zaragoza moet worden aangelegd, te verbinden met de luchthaven van deze stad, waardoor het intermodale karakter van dit netwerk nog verder wordt versterkt. Tegelijkertijd zal dit een stimulans betekenen voor een te weinig gebruikte luchthaven en ertoe leiden dat het luchtruim van Madrid of Barcelona wordt ontlast.

Is de Europese Commissie van oordeel dat een dergelijke synergie tussen een Europees vervoersnetwerk van spoorlijnen en een luchthaven in overeenstemming is met de voorstellen tot versterking van de intermodale vervoersnetwerken waar binnen de instellingen van de Unie voor wordt geijverd?

Acht zij dit een interessant voorstel? Zo ja, op welke wijze zou een en ander gerealiseerd kunnen worden? Bestaan er in de Europese Unie soortgelijke projecten die voor het project in Aragón model zouden kunnen staan?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(26 februari 1999)

De Commissie geeft een hoge prioriteit aan de bevordering van het intermodaal vervoer. In de context van de beschikbaarheid van financiële middelen uit de begrotingslijn voor het trans-Europees vervoersnetwerk wordt een verbinding tussen een luchthaven en het spoorwegnet dan ook beschouwd als een na te streven doelstelling. De voornaamste bedoeling daarbij is echter de passagiers een grotere keuze te bieden en de druk op de grotere luchthavens te verlichten. Bovendien kan de Commissie een eventuele verzoek om bijstand voor een dergelijk project op grond van de regelgeving slechts in aanmerking nemen wanneer de autoriteiten van de desbetreffende lidstaat zelf het project goedkeuren.

Het voorgaande houdt niet in dat het uitgesloten is dergelijke projecten bij regionale centrale punten als Zaragoza te ondersteunen wanneer zij op economisch en milieugebied veelbelovend zijn. De Commissie heeft onlangs opdracht gegeven voor een studie over de bijdrage die regionale luchthavens kunnen leveren om de congestie op de grote luchthavens te verlichten.

(1999/C 341/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3853/98

van James Nicholson (PPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Afschaffing van belastingvrij winkelen

Heeft de Commissie onderzocht hoeveel banen er verloren gaan door de afschaffing van het belastingvrij winkelen in de Europese Unie?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(17 maart 1999)

De Europese Raad van Wenen heeft de Commissie en de Raad ECOFIN verzocht om voor maart de problemen te bestuderen die op het gebied van de werkgelegenheid konden ontstaan door het besluit van 1991 de belastingvrije verkoop in het reizigersverkeer binnen de Gemeenschap af te schaffen.

In antwoord op dit verzoek heeft de Commissie onderzocht welke invloed de afschaffing van de belastingvrije verkoop op de werkgelegenheid zou hebben. Zij heeft ook onderzocht welke mogelijkheden er waren om eventuele werkgelegenheidsproblemen te beperken, waaronder een tijdelijke verlenging van de regeling voor de belastingvrije verkoop.

De resultaten van dit onderzoek zijn weergegeven in de mededeling van de Commissie van 17 februari 1999 ⁽¹⁾. Uit de analyse van de Commissie blijkt dat de gevolgen voor de werkgelegenheid waarschijnlijk beperkt zullen zijn en zich uitsluitend op de betrokken plaatsen en in de betrokken sectoren zullen doen voelen. Hoewel de gevolgen voor de werkgelegenheid op korte termijn negatief zijn, zou bedoelde maatregel op middellange termijn tot een netto creatie van banen kunnen leiden.

De Commissie zal de mededeling niet alleen aan de Raad, maar ook aan het Parlement toezenden. De Raad heeft deze kwestie op 15 maart 1999 besproken.

⁽¹⁾ Mededeling van de Commissie aan de Raad betreffende de werkgelegenheidsaspecten van het besluit om de belastingvrije verkoop voor het reizigersverkeer binnen de Gemeenschap af te schaffen (COM(99) 65 def. van 17 februari 1999).

(1999/C 341/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3861/98
van Clive Needle (PSE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Vergunningen goederenvervoer

Over welke registers beschikt de Commissie met betrekking tot de aantallen voertuigen voor goederenvervoer en bestuurders waaraan in alle lidstaten vergunningen zijn verleend? Wat is het totaal aantal, per lidstaat gespecificeerd, in alle desbetreffende categorieën?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(11 februari 1999)

De Commissie houdt geen registers bij van het aantal voertuigen voor goederenvervoer en bestuurders waaraan in alle lidstaten vergunningen zijn verleend. Terwijl de voor de Commissie beschikbare statistische gegevens over het aantal vrachtwagenbestuurders waaraan in iedere lidstaat vergunningen zijn verleend, te onvolledig zijn om hiervan een algemeen beeld te geven, beschikt zij met betrekking tot het aantal voertuigen voor goederenvervoer met vergunningen in iedere lidstaat over betere documentatie. In onderstaande tabel, die gebaseerd is op uit hoofde van het vierde kaderprogramma verricht werk, wordt een onderscheid gemaakt tussen lichte vrachtwagens (tot 3,5 ton maximaal toegestaan gewicht) en zware vrachtwagens (3,5 ton maximaal toegestaan gewicht en meer).

Gegevens 1995

Lidstaat	Lichte vrachtwagens	Zware vrachtwagens
België	250 000	178 000
Denemarken	180 000	140 000
Duitsland	1 250 000	1 030 000
Griekenland	710 000	178 000
Spanje	2 350 000	458 000
Frankrijk	3 410 000	665 000
Ierland	60 000	87 000
Italië	1 900 000	1 150 000
Luxemburg	4 000	18 000
Nederland	350 000	245 000
Oostenrijk	90 000	213 000
Portugal	330 000	298 000
Finland	220 000	43 000
Zweden	240 000	84 000
Verenigd Koninkrijk	2 070 000	519 000
EU	13 414 000	5 306 000

(1999/C 341/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3872/98
van John McCartin (PPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Verbod op antibiotica in veevoeder

Kan de Commissie mededelen via welke procedure zij tracht het gebruik te verbieden van vier groei-bevorderende antibiotica en of haar voorstel gebaseerd is op wetenschappelijke dan wel politieke overwegingen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(17 maart 1999)

Het gebruik van toevoegingsmiddelen in de diervoeding is geregeld in richtlijn 70/524/EEG van de Raad van 23 november 1970 betreffende toevoegingsmiddelen in de diervoeding ⁽¹⁾.

Het verbod van de vier toevoegingsmiddelen, waarop het geachte parlementslid doelt, werd door de Commissie voorgesteld nadat zij achtte dat deze toevoegingsmiddelen volgens het bepaalde in artikel 3A van vornoemde richtlijn „om ernstige redenen in verband met de gezondheid van mens of dier moeten worden gereserveerd voor medisch of diergeneeskundig gebruik”.

Zoals uit de considerans van de op 17 december 1998 door de Raad vastgestelde verordening ⁽²⁾ blijkt, moet de intrekking van de aan zinkbacitracine, spiramycine, virginiamycine en tylosinefosfaat toegekende toelatingen worden beschouwd als een voorzorgsmaatregel ingegeven door de wens de doeltreffendheid van menselijke geneesmiddelen in stand te houden en aldus de menselijke gezondheid te beschermen.

Het genomen besluit is in overeenstemming met de aanbevelingen van de in oktober 1997 gehouden conferentie van de Wereldgezondheidsorganisatie, van het Economisch en Sociaal Comité, het Internationaal Bureau voor besmettelijke veeziekten en de in september 1998 in Kopenhagen gehouden conferentie over de dreiging van bacteriën.

⁽¹⁾ PB L 270 van 14.12.1970.

⁽²⁾ COM(98) 763 def.

(1999/C 341/028)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3898/98
van Hiltrud Breyer (V) aan de Commissie**

(4 januari 1999)

Betreft: Etnische bommen

De laatste tijd komen er uit Zuid-Afrika en Israël berichten met betrekking tot de mogelijke ontwikkeling van biologische wapens die hun slachtoffers op basis van etnische of raciale kenmerken kunnen selecteren.

Kan de Commissie bevestigen:

1. dat er direct noch indirect communautaire middelen worden gebruikt voor onderzoek naar dergelijke wapens;
2. dat er in de lidstaten van de EU geen onderzoek wordt gedaan naar dergelijke wapens?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(10 februari 1999)

De Commissie kan bevestigen dat direct noch indirect communautaire middelen worden gebruikt voor het door de geachte afgevaardigde ter sprake gebrachte onderzoek.

Het is de Commissie niet bekend dat zulk onderzoek in lidstaten is verricht.

(1999/C 341/029)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3917/98
van Graham Mather (PPE) aan de Commissie**

(4 januari 1999)

Betreft: Zitting Raad Ecofin van 1 december 1998

De Werkgroep Gedragscode verzocht de Commissie op deze zitting om een zo spoedig mogelijke afronding van twee studies: een vergelijkende studie van de administratieve praktijken en een studie van de belastingregeling voor de activiteiten van holdingmaatschappijen en voor die van geconsolideerde ondernemingen in de lidstaten.

Kan de Commissie een antwoord geven op de volgende vragen:

1. Door wie zullen deze studies worden verricht?
2. Indien hiervoor een extern adviseur wordt aangetrokken, wat is dan zijn/haar honorarium?
3. Hoe luidt de precieze taakomschrijving?
4. Wanneer zullen deze studies klaar moeten zijn?
5. Is de Commissie voornemens om deze studies, zodra zij gereed zijn, ter beschikking te stellen van de leden van het Europees Parlement?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(10 maart 1999)

De Commissie is verzocht opdracht te geven voor een studie naar administratieve methoden, die moet worden uitgevoerd door een externe adviseur die met deze kwestie ervaring heeft in alle vijftien lidstaten. Die studie dient tevens een vergelijking tussen de lidstaten van de interne activiteiten van concerns in te houden. Een vergelijkend onderzoek naar de fiscale behandeling van houdstermaatschappijen zal door de Commissie worden uitgevoerd op basis van openbare gegevens en gegevens die de lidstaten zal worden verzocht te verstrekken.

Op 8 december 1998 startte de Commissie een aanbestedingsprocedure voor de studie naar administratieve methoden. Die procedure is nog niet afgerond. Wanneer de opdracht voor de studie is gegund, zal de Commissie in het Publicatieblad gegevens publiceren over de adviseur met wie het contract is gesloten.

In het kader van de studie naar administratieve methoden wordt aan de hand van praktische ervaring met deze vraagstukken onderzoek gedaan naar een beschrijving gegeven van de mate van administratieve beoordelingsvrijheid bij de fiscale behandeling van ondernemingen in de vijftien lidstaten, alsmede van de praktische procedures voor het vaststellen van de interne verrekenprijzen bij gecontroleerde transacties met betrekking tot dienstactiviteiten binnen concerns en financiële diensten. Voor de vergelijking tussen de lidstaten van de fiscale behandeling van houdstermaatschappijen, die door de Commissie zal worden uitgevoerd, is geen nadere taakomschrijving vastgesteld.

Het doel van de studie is de Groep Gedragscode te informeren ten behoeve van de evaluatie van fiscale maatregelen. Wanneer de studie is afgerond, worden de resultaten aan de groep overhandigd. De resultaten worden te zijner tijd ter beschikking van het Parlement gesteld.

(1999/C 341/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3925/98 van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Verklaringen van een EU-ambtenaar over de toetreding van Cyprus

In editie nr. 7356 van 4 december 1998 van het tijdschrift „Agence Europe” staan op bladzijde twaalf een aantal verklaringen te lezen van het hoofd van de werkgroep voor de uitbreiding (Enlargement Task Force) van de Commissie, de heer Klaus van der Pas, in verband met de toetreding van Cyprus tot de EU.

In deze verklaringen onderstreept de EU-ambtenaar dat hij het eens is met de bezwaren die Frankrijk heeft tegen de toetreding van een verdeeld eiland, dat om zo te zeggen in een oorlogsgebied ligt. Dit op zijn zachtst gezegd merkwaardige standpunt van de heer Van der Pas wordt voorts „opgesmukt” met de provocerende uitspraak dat dit de vrees is die iedereen deelt. Tenslotte zegt de EU-ambtenaar ook nog dat het de lidstaten zijn die de toetredingsonderhandelingen leiden en dat de Commissie bijgevolg geen voorstellen kan doen die niet politiek haalbaar (politically reasonable) zijn.

Kan de Commissie haar officieel standpunt mededelen over de hoger genoemde onaanvaardbare verklaringen? Kan zij ook zeggen hoe het kan worden gerechtvaardigd dat de heer Van der Pas spreekt namens „iedereen”, terwijl hij provocerende standpunten naar voren brengt over Cyprus, een land dat vanuit elk oogpunt een grote voorsprong heeft op alle andere kandidaatlanden?

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(12 februari 1999)

De Commissie blijft zich baseren op het standpunt van de Unie zoals dat is uitgesproken bij de opening van de toetredingsonderhandelingen met Cyprus. De Commissie heeft al van bij de aanvang van het onderhande-

lingsproces een actieve bijdrage geleverd en zal dat ook verder blijven doen, teneinde ervoor te zorgen dat de onderhandelingen met Cyprus een zo vlot mogelijk verloop kennen. Zij blijft bij die houding ondanks hardnekkige moeilijkheden zoals het feit dat de Turks-Cypriotische gemeenschap tot nog toe niet is ingegaan op de uitdrukkelijke uitnodiging om aan de onderhandelingen deel te nemen. Het is het geachte parlementslid ongetwijfeld niet ontgaan dat deze moeilijkheden er toe hebben geleid dat van diverse zijden uiting is gegeven aan bezorgdheid over de situatie, onder meer vanwege sommige lidstaten. De Commissie deelt volledig de herhaaldelijk door de Unie uitgesproken hoop dat de toetredingsonderhandelingen een positieve bijdrage zullen leveren tot het zoeken naar een politieke oplossing voor de kwestie Cyprus, via de besprekingen onder de auspiciën van de Verenigde Naties, die moeten worden voortgezet teneinde een federatie met twee gemeenschappen en twee zones te creëren.

(1999/C 341/031)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3926/98
van Konstantinos Hatzidakis (PPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Promotie van de onderwijspolitiek van de Griekse regering met communautaire middelen

Het operationeel programma van het communautair bestek voor bijstandsverlening (CB) voor Griekenland „Onderwijs en initiële beroepsopleiding”, dat wordt gekenmerkt door bijzonder lage bestedingspercentages, voorziet onder meer in de medefinanciering van de zogenaamde „hervorming” van het secundair onderwijs, die in het verleden gepromoot is met geld van dit operationeel programma. Deze „hervorming” heeft echter veel reacties losgeweekt bij de betrokken organisaties van leerkrachten en ouders, en ook bij de leerlingen zelf. Daarom heeft het Ministerie van Onderwijs een nieuwe promotiecampagne gelanceerd met dure, paginagrote advertenties in de kranten en spots op de radio. Uit de inhoud van deze nieuwe promotiecampagne wordt duidelijk dat het niet alleen de bedoeling is de publieke opinie te informeren, maar vooral de verhitte gemoederen van de partijen en de hele onderwijsgemeenschap te bedaren. Bovendien moet worden opgemerkt dat in de teksten van de advertenties nergens melding wordt gemaakt van het communautair bestek voor bijstandsverlening op een minimale vermelding na, die als alibi moet dienen omdat de kosten met communautaire middelen worden gedekt. In de reclamespots op de radio wordt hiervan helemaal geen melding gemaakt, terwijl beide campagnes toch worden gefinancierd met geld van het CB voor het onderwijs.

Kan de Commissie in het licht hiervan antwoorden op de volgende vragen:

1. Is zij op de hoogte gesteld van de nieuwe promotiecampagne van het Ministerie van Onderwijs en zo ja, in hoeverre is zij het eens met de manier waarop dit gebeurt en met de manier waarop het CB wordt voorgesteld?
2. Hoeveel bedragen de uitgaven, zowel voor de eerste als voor de tweede promotiecampagne van het Ministerie van Onderwijs en uit welk subprogramma van „Onderwijs en initiële beroepsopleiding” komt het geld voor de cofinanciering van deze campagnes?
3. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om een eind te stellen aan de financiering van regeringspropaganda met communautaire kredieten?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(10 maart 1999)

De Commissie is niet op de hoogte van de speciale reclamecampagne waarop de geachte afgevaardigde doelt. Zij wil er op wijzen dat de nationale autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de door de structuurfondsen medegefinancierde acties, met inbegrip van voorlichtings- en reclame-acties.

Derhalve heeft de Commissie geen inlichtingen over de kosten van deze reclamecampagne. De door het toezichtcomité voor het programma goedgekeurde algemene begroting voor voorlichtings- en reclame-acties in verband met het EPEAEK-programma bedraagt tot aan het einde van de programmeringsperiode 500 miljoen drachmen (ongeveer 1,5 miljoen €). De operatie wordt gefinancierd door maatregel 1 van subprogramma 4 (technische bijstand) van het programma „Onderwijs en initiële beroepsopleiding”.

De Commissie en het Griekse Ministerie van nationale economie hebben onlangs een gemeenschappelijke stuurgroep opgericht voor de coördinatie van en het toezicht op de voorlichtings- en reclame-activiteiten voor het Griekse communautaire bestek.

(1999/C 341/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3929/98**van Graham Mather (PPE) aan de Commissie**

(4 januari 1999)

Betreft: Gedragscode voor bedrijfsbelasting – Verklaring van commissaris Monti van 7 december 1998

In de vergadering van de Commissie economische en monetaire zaken en industriebeleid van het Europees Parlement van 7 december 1998 verklaarde commissaris Monti dat de gedragscode voor bedrijfsbelasting tot gevolg had dat sommige lidstaten zelfdiscipline toepasten, daar zij namelijk besloten hadden af te zien van de invoering van bepaalde fiscale maatregelen die inbreuk zouden maken op de beginselen van de code.

Kan de commissaris aangeven op welke fiscale maatregelen in welke lidstaten hij doelde?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(24 februari 1999)

Het ligt niet op de weg van de Commissie commentaar te leveren op de fiscale overwegingen van de individuele lidstaten. Voor zover de Commissie bekend is, hebben alle lidstaten sinds de aanvaarding van de gedragscode voor bedrijfsbelasting afgezien van het invoeren van nieuwe fiscale maatregelen die inbreuk zouden kunnen maken op de code.

Er werden de werkgroep gedragscode echter enkele nieuwe voorstellen voor belastingmaatregelen voorgelegd voor bespreking in de toekomst. De Commissie kan wegens het vertrouwelijke karakter van het werk van deze groep daaromtrent evenwel geen nadere informatie verstrekken.

Er moet tevens worden vermeld dat de nationale regeringen reeds hebben voorgesteld bepaalde maatregelen die onder de code zouden kunnen vallen al dan niet geleidelijk in te trekken.

(1999/C 341/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3930/98**van Graham Mather (PPE) aan de Commissie**

(4 januari 1999)

Betreft: Emissiegrenswaarden voor motorfietsen

De Associatie van Europese fabrikanten van motorfietsen (ACEM) heeft onlangs aan de Commissie een onderzoekverslag over uitlaatgassen van motorfietsen voorgelegd.

Kan de Commissie meedelen in hoeverre dit verslag in behandeling genomen is, in het kort aangeven welk ander materiaal is ingediend ter behandeling in het debat over emissiegrenswaarden voor motorfietsen en aangeven wat momenteel haar standpunt dienaangaande is?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(26 februari 1999)

Op 18 maart 1998 heeft de Associatie van Europese fabrikanten van motorfietsen (ACEM) de Commissie het eindverslag van haar onderzoeksprogramma inzake verontreiniging door motorfietsen toegestuurd.

In dit verslag, dat op verzoek van de Commissie is uitgevoerd, zijn de kostprijs en de efficiëntie van diverse technologieën vermeld waarmee de verontreinigende emissies van motorfietsen tegen 2002/2005 kunnen worden verminderd in het perspectief van de toepassing van artikel 5 van Richtlijn 97/24/EG van 17 juni 1997 betreffende bepaalde onderdelen of eigenschappen van motorvoertuigen op twee of drie wielen⁽¹⁾.

Op verzoek van de Commissie heeft ACEM de resultaten van haar werkzaamheden in mei/juni 1998 aan een groep deskundigen voorgelegd, waarna de Commissie heeft besloten aanvullend onderzoek te verrichten teneinde de basisgegevens van het programma te kunnen gebruiken om verscheidene scenario's voor toekomstige regelgeving uit te werken en deze in het kader van het Auto-Olie II-programma te vergelijken met de andere maatregelen die ter vermindering van de door andere motorvoertuigen veroorzaakte luchtverontreiniging zijn genomen.

De Commissie wil deze voorbereidende werkzaamheden begin 1999 beëindigen teneinde in de loop van het jaar een voorstel te kunnen doen.

(¹) PB L 226 van 18.8.1997.

(1999/C 341/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3944/98
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Plaatselijke Agenda 21

Welke stappen heeft de Commissie genomen om de uitwisseling van informatie en ervaring over plaatselijke plannen voor Agenda 21 te steunen?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(1 maart 1999)

De Commissie steunt reeds enige jaren actief de uitwisseling van informatie en ervaringen betreffende de plaatselijke Agenda 21. Activiteiten variëren van beleidsontwikkeling tot financiële bijdragen ten behoeve van studies, projecten, conferenties en publicaties.

De mededeling (¹) „Duurzame stedelijke ontwikkeling in de Europese Unie: een actiekader” herbevestigt de betrokkenheid van de Commissie op dit terrein. De acties 19, 20 en 23 zijn in het bijzonder van belang daar zij de toekomstige prioriteiten met betrekking tot de uitwisseling van ervaringen en de activiteiten in het kader van de plaatselijke Agenda 21 aangeven.

Voorbeelden van activiteiten van de Commissie uit het verleden zijn (i) de Deskundigengroep Stedelijk Leefmilieu die in het kader van het Project Duurzame Steden het Rapport Europese Duurzame Steden en de gids beste praktijken heeft gepubliceerd waarin de nadruk wordt gelegd op de plaatselijke Agenda 21 en praktische voorbeelden worden gegeven, (ii) de Europese campagne voor duurzame steden en gemeenten die opgezet werd om lokale autoriteiten aan te moedigen en te ondersteunen in hun streven naar duurzaamheid via de bevordering van duurzame stadsontwikkeling op lokaal niveau met behulp van Agenda 21, (iii) Europese en regionale conferenties (Aalborg in 1994, Lissabon in 1996, Turku en Sofia in 1998 en Sevilla en Den Haag in 1999) en (iv) een database met goede praktijken inzake stadsplanning en stedelijke duurzaamheid, die erop gericht is hieraan een grotere verspreiding te geven.

(¹) COM(98) 605.

(1999/C 341/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3946/98
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Duurzame visserij

Heeft de Commissie een evaluatie uitgevoerd van haar subsidies voor visserijbeleid dat milieubewuste visserij beloont, door bijvoorbeeld het beheer van natuurlijke hulpbronnen en natuurbehoudsactiviteiten te stimuleren en de commerciële overbevissing op afnemende visbestanden te beboeten?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(7 april 1999)

In het kader van de programma's van de Structuurfondsen dienen de lidstaten en de Commissie de effecten te evalueren van de communautaire gefinancierde maatregelen, waarvoor de bepalingen door de Raad worden vastgesteld, op de betrokken sectoren en regio's, inclusief de visserijsector. De Commissie heeft overigens meermaals wetenschappelijk onderzoek naar het effect van steunverlening op de ontwikkeling van de vangstcapaciteit (en op langere termijn dus ook op de bestanden) medegefinancierd. De betrokken projecten zijn vermeld in het overzicht van de projecten FAIR (¹); het gaat met name om de projecten FAIR 1454, 3541 et 3936.

De moderniseringssteun mag niet tot gevolg hebben dat de instandhouding van de bestanden in gevaar wordt gebracht. Het gebruik van selectiever vistuig en dito vangstmethoden is overigens één van de belangrijkste criteria om in aanmerking te komen voor communautaire steun.

Door de regulering van de exploitatie van de visbestanden via TAC's en vangstquota, en ook andere maatregelen inzake de visserij-inspanning per visserijtak wordt de overbevissing beperkt en een verantwoorde visserij bevorderd. Daarnaast staat het elke lidstaat vrij om eigen regels voor de verdeling van de quota, en voor een zo goed mogelijke bescherming van de bestanden en het milieu vast te stellen.

Overtreding van deze bepalingen van het communautaire recht kan worden bestraft volgens de procedure van artikel 169 van het Verdrag. Bovendien heeft de Commissie recent een voorstel voor een verordening van de Raad ^(?) aangenomen, met een lijst van ernstige overtredingen van de GVB-voorschriften, waaronder overbevissing. Deze verordening zal weliswaar niet leiden tot een harmonisering van de sancties op communautair niveau, maar wel bijdragen tot een grotere transparantie in de toepassing van de GVB-voorschriften.

⁽¹⁾ Project synopses. Volume VI: Fisheries & aquaculture (FAIR: 1994-1998).

⁽²⁾ COM(99) 70 def.

(1999/C 341/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3965/98
van John Iversen (PSE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Zoönoserichtlijn

In antwoord op mijn vraag H-0943/98 ⁽¹⁾ over de zoönoserichtlijn geeft de Commissie toe dat deze richtlijn in de lidstaten gebrekkig en onbevredigend ten uitvoer is gelegd, en dat het rapportagesysteem voor zoönose beduidend kan worden verbeterd.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de Commissie overweegt een voorstel in te dienen dat extra tijd biedt om te bezien wat er moet gebeuren. Dit raakt kant noch wal. De Commissie is verplicht toe te zien op de naleving van de voorschriften van de EU en als de zoönoserichtlijn niet of niet volledig ten uitvoer wordt gelegd, dient dit onmiddellijk tot gevolg te hebben dat de Commissie strafmaatregelen neemt tegen de landen die de richtlijn niet ten uitvoer hebben gelegd.

Is de Commissie niet van mening dat de zoönoserichtlijn, met het oog op de volksgezondheid, zonder verdere vertraging moet worden uitgevoerd?

⁽¹⁾ Volledig verslag (november 1998).

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(5 februari 1999)

De geachte afgevaardigde wordt verwezen naar de antwoorden van de Commissie op de schriftelijke vragen E-3175/98 ⁽¹⁾ en E-3865/98 van de mevrouw Riis Jørgensen ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB C 325 van 12.11.1999, blz. 2.

⁽²⁾ PB C 297 van 15.10.1999.

(1999/C 341/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3976/98
van W.G. van Velzen (PPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Opslag kernafval van de kernreactor in Petten (Nederland)

Onlangs verschenen in de Nederlandse pers (Volkskrant 3 en 5 december 1998) artikelen over de problemen met de opslagcapaciteit van het kernafval van de hoge-flux-reactor in Petten, die nieuwe informatie bevatten over deze problematiek. De Verenigde Staten hebben sinds de jaren '80, in verband met de belangstelling van terroristen voor hoogwaardig uranium, aangedrongen op omschakeling op laagverrijkt uranium. De Europese Commissie is daar tot nu toe niet op ingegaan, omdat er met laagverrijkt uranium onvoldoende neutronenflux

zou ontstaan dat onder andere nodig is voor het nucleaire onderzoek dat verricht wordt in de kernreactor. Bovendien zouden de kosten van de ombouw erg hoog worden en daarvoor was volgens de Commissie geen geld.

1. Recentelijk is er een brandstoftype in ontwikkeling dat wel voldoende neutronenflux zou leveren. De ombouw van de reactor in Petten zou dan technisch geen probleem meer zijn. Heeft het onderzoek naar geleidelijke ombouw van de reactor in Petten, uitgevoerd door het onderzoeksinstituut AEA Technology uit Winfrith (GB), al uitgewezen dat de volledige ombouw van de hoge-flux-reactor binnen een jaar voltooid kan zijn? Zullen de kosten van de ombouw ook inderdaad lager zijn dan eerder geraamd is, omdat de reactor tijdens de ombouw in bedrijf kan blijven?

2. De Verenigde Staten hebben toegezegd dat indien de reactor wordt omgebouwd, de VS opgebrande kernbrandstofstaven terug zullen nemen voor centrale opslag aldaar. Dit zou een oplossing voor het opslagprobleem van kernafval in Petten zijn. Zou de Commissie niet beter besluiten tot overstap op lager verrijkt uranium?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(4 maart 1999)

Er wordt een nieuwe splijtstof met hoge dichtheid onderzocht die uitsluitend laagverrijkt uraan bevat. Hoewel nog te weinig ervaring is opgedaan, mag er al van worden uitgegaan dat deze kan worden gebruikt ter vervanging van splijtstof met hoogverrijkt uraan in de hogefluxreactor (HFR).

Momenteel worden de thermohydraulische aspecten onderzocht om na te gaan of het mogelijk is de reactor met deze nieuwe splijtstof te laten werken onder omstandigheden die vergelijkbaar zijn met die welke thans heersen bij de productie van radio-isotopen voor de geneeskunde. In februari 1999 wordt een conclusie verwacht.

De kosten van de omschakeling zullen hoog zijn en de omschakeling moet geleidelijk plaatsvinden naarmate de nieuwe splijtstofelementen beschikbaar komen. Deze omschakeling kan in 10 reactorcycli worden uitgevoerd (12 maanden), maar op dit ogenblik kan nog geen begindatum worden vastgesteld.

Als wordt besloten om om te schakelen, behoort terugname van de verbruikte splijtstof door het Amerikaanse Department of Energy (DOE) wellicht tot de mogelijkheden.

Deze mogelijkheid om bestraalde splijtstof te verwijderen gaat slechts voor 25 % van de in de HFR gebruikte splijtstofelementen op en moet worden gezien als een alternatief voor de opslag in de HABOG-faciliteit van de Centrale Organisatie voor Radioactief Afval (COVRA).

(1999/C 341/038)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3983/98

van Jesús Cabezón Alonso (PSE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Steunverlening aan het bedrijf SNIACE (Spanje)

Kan de Commissie bevestigen dat de Oostenrijkse onderneming Lenzing bij de Commissie een klacht heeft ingediend tegen het Spaanse bedrijf Sniace (Cantabrië), dat steun ontvangen zou hebben van de staat en het gewest?

Heeft de Commissie van de Spaanse centrale en gewestelijke overheid de verzekering gekregen dat geen steun is verleend die tot concurrentievervalsing kan leiden?

Weet de Commissie dat de bedrijven Lenzing en Sniace met een aantal producten op dezelfde markt concurreren?

Is zij er zich van bewust dat deze klacht het bedrijf Sniace economische en sociale schade kan berokkenen?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(12 februari 1999)

Na een klacht van de Oostenrijkse firma Lenzing A.G. over verschillende, gedurende enkele jaren verleende, vormen van illegale staatssteun aan SNIACE S.A., een concurrent van Lenzing A.G. in de sector synthetische

vezels, en rekening houdende met de opmerkingen van de Spaanse overheid en enkele derde partijen, waaronder andere concurrenten van Lenzing A.G., heeft de Commissie op 28 oktober 1998 besloten de procedure die zij had ingeleid uit hoofde van artikel 93, lid 2, van het EG-Verdrag te beëindigen met een definitief gedeeltelijk negatief besluit.

Volgens het besluit is in twee van de onderzochte gevallen sprake van staatssteun. Het gaat in die gevallen om overeenkomsten op grond waarvan, tegen een lagere rentevoet dan op de markt gebruikelijk is, uitstel van betaling van sociale premies is verleend, en een overeenkomst voor terugbetaling met het salarisgarantiefonds (Fogasa), waarbij eveneens een lagere rentevoet is berekend dan op de markt gebruikelijk is. Overeenkomstig de praktijk in eerdere gevallen heeft de Commissie de verklaring van de Spaanse regering dat de maatregelen in kwestie buiten het toepassingsgebied van de regels voor staatssteun vallen, verworpen op de gronden dat deze volgens de Spaanse wet algemeen toepasselijk waren. Volgens de Commissie kon de overheid voor het bedrijf in kwestie een aparte behandeling laten gelden. Aangezien de steun niet gebaseerd was op een erkende regeling en Spanje niet heeft geprobeerd de steun te rechtvaardigen op basis van een geldig herstructureringsplan, heeft de Commissie besloten dat de steun niet verenigbaar was met de gemeenschappelijke markt en de terugbetaling ervan gelast. In haar besluit vermeldt de Commissie het bedrag van de verleende steun niet, maar wel wijst zij erop dat dit minstens gelijk is aan het verschil tussen de op de markt gebruikelijke rentevoet en de rentevoet in de overeenkomsten met de sociale zekerheid en Fogasa.

De Commissie kon in de andere onderzochte gevallen niet vaststellen of er sprake was van staatssteun, maar nam een terughoudend standpunt in ten aanzien van de vraag of het niet-betalen van wettelijke milieuheffingen door het bedrijf een vorm van steun is.

De Commissie is zich bewust van de potentiële gevolgen van haar besluiten voor de begunstigden van de steun en de concurrenten en streeft er derhalve naar de regels voor steunmaatregelen van de staten op een objectieve en onpartijdige wijze toe te passen.

(1999/C 341/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3987/98
van Raimo Ilaskivi (PPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Vertrouwen bij de betrekkingen tussen de Commissie en het Parlement

De Voorzitter van de Commissie Jacques Santer gaf het Parlement in een toespraak een interessante kijk op de ontwikkeling van de Commissie. Omdat ik tijdens het daaropvolgende debat niet de spreektijd kreeg waarom ik had gevraagd, stel ik mijn vraag nu schriftelijk.

In zijn toespraak benadrukte hij in vele opzichten en zeer terecht het woord vertrouwen. Vertrouwen is eveneens noodzakelijk bij de betrekkingen tussen de Commissie en het Parlement. Nu kan de mate van vertrouwen alleen afgemeten worden aan een motie van vertrouwen of wantrouwen van het Parlement ten opzichte van de gehele Commissie. Toch zijn in veel gevallen slechts één of enkele leden van de Commissie verantwoordelijk, zoals met de gekkekoelziekte of de recentelijk besproken financiële fraude. De betreffende leden van de Commissie zijn dan niet op een manier te werk te gaan die het vertrouwen verdient. De mogelijkheid tot het indienen van een motie van wantrouwen tegen slechts één of enkele leden van de Commissie, hetgeen de efficiëntie en de individuele verantwoordelijkheid zou verhogen, bestaat echter niet.

Hoe staat de Voorzitter van de Commissie tegenover het idee om door een wijziging van het Verdrag de mogelijkheid te scheppen tot het indienen van een motie van wantrouwen tegen een enkel lid van de Commissie die op afkeurenswaardige wijze te werk is gegaan, zonder dat een dergelijke motie de betrekkingen tussen het Parlement en de rest van de Commissie zou schaden? Indien de Voorzitter hier positief tegenover staat, welke maatregelen gaat hij dan nemen om de nodige wijzigingen ten uitvoer te leggen?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(9 maart 1999)

Voorstellen die een motie van wantrouwen tegen een enkel lid van de Commissie mogelijk maken, zouden — zoals het geachte parlementslid ook opmerkt — een verdragswijziging noodzakelijk maken. Een dergelijke ingrijpende wijziging van het collegiale karakter van de Commissie, dat is geconsolideerd door het Verdrag van Amsterdam, zou een grondige discussie vereisen.

(1999/C 341/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4007/98
van Frank Vanhecke (NI) aan de Commissie

(5 januari 1999)

Betreft: Gederfde douaneheffingen in de haven van Antwerpen

Bij de douanediens van de Antwerpse haven is er op een voorzien personeelskader van 1.600 een tekort van 400 douaniers. Daardoor mislopen talrijke inningen, vooral van Europese invoerheffingen. Deze toestand sleept nu al ettelijke jaren aan.

Is de Europese Commissie op de hoogte van deze toestand?

Bestaat er een schatting van de hoogte van het bedrag van de gederfde douaneheffingen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(11 maart 1999)

De douanerechten, die traditioneel eigen middelen vormen die aan de begroting van de Gemeenschappen worden toegewezen, worden door de lidstaten geheven overeenkomstig hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, eventueel aangepast aan de eisen van de communautaire voorschriften. Daarbij houden de lidstaten ter vergoeding van de inningskosten 10 % in op de bedragen die als douanerechten moeten worden overgemaakt.

Het behoort dus tot de bevoegdheid van iedere lidstaat zijn eigen douanediens te organiseren en het vereiste aantal personeelsleden aan te stellen dat nodig is om deze eigen middelen op doeltreffende wijze te kunnen innen. Bovendien zijn de lidstaten verplicht de nodige verificaties en onderzoeken in verband met de werking van het inningssysteem op hun grondgebied uit te voeren. Bovenop deze maatregelen van de lidstaten verricht de Commissie als ordonnateur van de inkomsten zelf controles, met inbegrip van verificaties ter plaatse.

De Commissie beschikt niet over inlichtingen op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat de inning van de eigen middelen in het gedrang is gekomen als gevolg van een tekort aan douanepersoneel in de haven van Antwerpen. Indien het geachte parlementslid evenwel beschikt over elementen die vermoedens op dit gebied zouden kunnen rechtvaardigen, wordt hij verzocht deze ter kennis te brengen van de Commissie, die de onderzoeken zal uitvoeren die nodig zouden blijken.

(1999/C 341/041)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4021/98
van Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) aan de Commissie

(8 januari 1999)

Betreft: Belastingvrije inkopen voor leden van de Europese Commissie en ambtenaren van de communautaire instellingen

Leden van de Europese Commissie en ambtenaren van de communautaire instellingen hebben, alhoewel op verschillende rechtsbasis en voorwaarden, ten aanzien van indirecte belastingen bepaalde voorrechten en privileges.

1. Kunt u een overzicht geven van de voorrechten en privileges inzake indirecte belastingen van de leden van de Europese Commissie enerzijds en ambtenaren van de communautaire instellingen anderzijds?
2. In hoeverre acht u het besluit van de Raad van Ministers om belastingvrije verkopen per 1 juli 1999 binnen de Europese Unie af te schaffen aanleiding om de vrijstellingen van de leden van de Europese Commissie, alhoewel gebaseerd op internationale verdragen in plaats van communautair recht, te veranderen, bijvoorbeeld via een gedragscode?
3. Is het niet beter om de verhuis- en herinrichtingskostenregeling, waar ambtenaren van de communautaire instellingen binnen de eerste twee dienstjaren gedurende een jaar gebruik van kunnen maken, te vervangen door een vast bedrag?
4. In hoeverre is het, naarmate de Europese integratie voortschrijdt en het oorspronkelijk uitgangspunt van voorrechten voor communautaire functionarissen, tussen lidstaten onderling uitgewisselde diplomaten en militairen in betekenis afneemt, nog noodzakelijk om binnen de Europese Unie diplomatieke statussen te verlenen aan werknemers die vanuit een lidstaat naar een andere lidstaat worden uitgezonden?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(30 maart 1999)*

1. België kent de buiten deze lidstaat aangestelde ambtenaren bij hun eerste indiensttreding bij een van de instellingen van de Europese Gemeenschappen het privilege toe BTW-vrije goederen voor persoonlijk gebruik te kopen gedurende maximaal 12 maanden binnen een periode van twee jaar, gerekend vanaf de datum van indiensttreding. Een lijst van deze goederen, alsmede de desbetreffende aankoopvoorwaarden zullen rechtstreeks aan de geachte afgevaardigde worden toegezonden.

Dit voorrecht wordt eveneens toegekend aan tijdelijke ambtenaren en het overige statutaire personeel, waarvan het contract ten minste een duur van 12 opeenvolgende maanden heeft.

Luxemburg en Ierland kennen soortgelijke privileges voor de ambtenaren en ander statutair personeel bij hun eerste inwerkingtreding in deze twee lidstaten toe.

De leden van de Commissie daarentegen worden door België gelijkgesteld aan diplomaten. Zij genieten derhalve, met name wat de aankoop van goederen voor persoonlijk gebruik betreft, dezelfde voordelen als die welke door België aan de diplomaten van de in deze lidstaat geaccrediteerde lidstaten worden toegekend.

2. De Commissie is de mening toegedaan dat de privileges die de personen met een diplomatieke status binnen de Gemeenschap hebben, niets te maken hebben met de regeling van de belastingvrije verkopen binnen de Gemeenschap.

3. De voorwaarden en modaliteiten van de verhuis- en herinrichtingskostenregeling zijn in bijlage VII van het Statuut vastgesteld.

4. De Commissie heeft zich inderdaad afgevraagd of de door de geachte afgevaardigde aangehaalde diplomatieke privileges verenigbaar zijn met de interne markt. De geachte afgevaardigde wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie op de schriftelijke vraag E-3878/98 van de heer De Coene ⁽¹⁾ heeft gegeven.

⁽¹⁾ PB C 325 van 12.11.1999, blz. 35.

(1999/C 341/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4041/98**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(13 januari 1999)*

Betreft: Transeuropese vervoersnetten — Via Egnatia — Noord-Zuid-aansluitingen

De zich thans in aanleg bevindende Via Egnatia zal als onderdeel van de transeuropese vervoersnetten goed functioneren en productief zijn, en tegelijkertijd een basiselement vormen voor de versteviging van de betrekkingen tussen de grensoverschrijdende regio's, althans wanneer ook de Noord-Zuid-aansluitingen die de Via Egnatia verbinden met de Griekse buurlanden Albanië, FYROM, Bulgarije en Joegoslavië worden voltooid.

Kan de Commissie informatie verschaffen over de voortgang van de plannen met betrekking tot de onderdelen van de Noord-Zuid-aansluitingen op de Via Egnatia op het gebied van derde landen, wat het financierings-schema en de vereiste voorbereidende werkzaamheden betreft, en wel ten aanzien van elk van deze landen?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie*(9 maart 1999)*

De Commissie is het ermee eens dat de efficiëntie van de Via Egnatia, een prioritair project van het Trans-Europese netwerk in Griekenland dat met de pan-Europese corridors IV, IX en X is verbonden, zal worden verbeterd door de aanleg en de exploitatie van de verticale verkeersassen die Egnatia met Albanië, de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië (FYROM) en Bulgarije verbinden. Deze assen zullen ook bijdragen aan de grensoverschrijdende samenwerking in het gebied.

In het kader van het communautaire bestek 1994-1999 voor Griekenland, het communautaire initiatief Interreg II en het Cohesiefonds wordt op het grondgebied van de Gemeenschap reeds de aanleg van de volgende verkeersassen tussen Egnatia en Albanië, FYROM en Bulgarije medegefinancierd:

- Grieks-Albanese grens: Ioannina-Kakavia en Siatista-Kristallopigi
- grens tussen Griekenland en FYROM: Kozani-Florina-Niki
- Grieks-Bulgaarse grens: Thessaloniki-Serres-Promachon en Alexandroupolis-Ormenio

Er wordt aan al deze assen gewerkt.

Het PHARE-programma zorgt voor de medefinanciering van de verlenging van de assen Ioannina-Kakavia en Siatista-Kristallopigi tot aan Durres aan de Adriatische Zee en de verlenging van de as Thessaloniki-Serres-Promahon tot aan Sofia.

In Albanië financiert PHARE het herstellen van de weg van Kakavia naar Gjirokaster ten belope van 15 miljoen €. Naar verwachting zal de aannemer in mei 1999 met de werkzaamheden beginnen.

In FYROM financiert PHARE de aanleg van de E75 (4,6 kilometer) te Gevgelija ten belope van 6,2 miljoen €. Deze weg verbindt FYROM met Thessaloniki. Eveneens op de E75 zal PHARE de sectie Negotino-Demir Kapija financieren ten belope van 30 miljoen €. In het kader van de grensoverschrijdende samenwerkingsprogramma's voor 1997 en 1998 is reeds 11 miljoen € toegewezen. Het saldo moet in het kader van de programma's voor 1999 en 2000 worden gefinancierd. Het technische ontwerp is beschikbaar.

In Bulgarije had de grensoverschrijdende samenwerking in het kader van PHARE tot doel de weg tussen Thessaloniki en Sofia alsmede de as Alexandroupolis-Ormenio tot aan Haskovo te verbeteren.

Met betrekking tot Joegoslavië is geen aangepaste informatie beschikbaar.

De Gemeenschap zal zich natuurlijk blijven inspannen om gebruik te maken van alle mogelijkheden voor een verdere medefinanciering van deze verbindingen met bestaande en toekomstige communautaire instrumenten in het kader van Agenda 2000 voor de periode 2000-2006.

(1999/C 341/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4047/98
van Ian White (PSE) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Toediening van factor VIII-bloedproducten in Frankrijk

Kan de Commissie, naar aanleiding van de zaak van de toediening van factor VIII- bloedproducten in Frankrijk, waardoor patiënten aids en hepatitis hebben gekregen, een antwoord geven op de volgende vragen:

1. Wat is in elke lidstaat het procentuele aandeel van hemofiliepatiënten die aids of hepatitis hebben gekregen?
2. Welke lidstaten hebben voorzieningen getroffen voor de screening van hemofiliepatiënten en voor verplichte regelingen voor schadeloosstelling van toekomstige slachtoffers?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(1 april 1999)

Het epidemiologisch toezicht op aids in Europa wordt met financiële steun van de Commissie uitgevoerd in het kader van het communautair actieprogramma ter preventie van aids en bepaalde andere overdraagbare ziekten (1996-2000) ⁽¹⁾. Elke drie maanden publiceert het Europees Centrum voor de epidemiologische surveillance van aids (CESES) een gedetailleerd verslag over de laatste door de nationale surveillancecentra toegezonden gegevens. De gegevens over de gemelde gevallen van aids zijn beschikbaar per lidstaat, jaar, geslacht, leeftijd en overdrachtsgroep. Sedert het begin van de epidemie tot juni 1998 zijn 195.785 gevallen van aids in de Gemeenschap gemeld; daarvan hebben 3.266 gevallen (1,67 %) betrekking op hemofiliepatiënten. Voor de jaren 1996 en 1997 bedroeg dit percentage 0,71 %. De Commissie zal het laatste kwartaalverslag van het CESES afzonderlijk aan de geachte afgevaardigde en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toezenden.

De Commissie beschikt momenteel niet over gegevens betreffende het percentage door hepatitislijders besmette hemofiliepatiënten in elke lidstaat. Op 24 september 1998 hebben de Raad en het Parlement een besluit tot oprichting van een netwerk voor de epidemiologische surveillance van overdraagbare ziekten in Europa ⁽²⁾ goedgekeurd. Door het opzetten van dit netwerk kan op Europees niveau een epidemiologische surveillance van een aantal prioritaire ziekten plaatsvinden. Het netwerk zal een waarschuwingssysteem

omvatten zodat op Europees niveau snel en op passende wijze kan worden gereageerd wanneer de volksgezondheid gevaar dreigt te lopen. De epidemiologische surveillance van hepatitislijders op Europees niveau zal een prioriteit van het netwerk uitmaken.

De organisatie van de opsporing van deze ziekten behoort tot de competentie van de lidstaten. Op initiatief van de Commissie loopt momenteel een studie naar de verschillende aspecten van het opsporen van het humaan immunodeficiëntievirus (HIV), waarvan de resultaten in het tweede kwartaal van 1999 beschikbaar zullen zijn.

Wat de schadeloosstelling van de slachtoffers van bloedproducten betreft, bestaan er in een aantal lidstaten specifieke regelingen voor de slachtoffers die schade hebben geleden door de transfusie van een gebrekkig bloedproduct waarvoor de lidstaten verantwoordelijk zijn.

(¹) Besluit 647/96/EG van 29 maart 1996, PB C 95 van 16.4.1996.

(²) Besluit 2119/98/EG van 24 september 1998, PB L 268 van 3.10.1998.

(1999/C 341/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4049/98

van Eolo Parodi (PPE) en Guido Viceconte (PPE) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Reclame en samenstelling van pakjes vet op basis van olijfolie

Bij recente reclamecampagnes in diverse Europese landen worden de goede diëtische eigenschappen aangeprezen van voor de voeding bestemde pakjes gestold vet op basis van olijfolie. Volgens wetenschappelijke analyses die in opdracht van een gespecialiseerd tijdschrift zijn uitgevoerd, kunnen deze pakjes vet, die voornamelijk uit verzadigde vetzuren bestaan en zeer weinig olijfolie bevatten, echter niet beschouwd worden als een substituuat in vaste vorm van de traditionele olijfolie, zoals in de reclamecampagnes evenwel wordt gesuggereerd.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen ter bescherming van de consumenten en ter bescherming van de extra olijfolie van de eerste persing, het imago ervan en de algemeen erkende diëtische eigenschappen ervan?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(18 maart 1999)

In het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) en op basis van Verordening (EEG) 1970/80 van de Raad van 22 juli 1980 houdende algemene uitvoeringsbepalingen voor de acties ter bevordering van het verbruik van olijfolie in de Gemeenschap (¹), heeft de Commissie sinds begin jaren tachtig promotiecampagnes laten uitvoeren. Doel is het verbruik van overschotproducten te verhogen en zo bij te dragen tot een stabilisering van de markten. De zevende campagne ter bevordering van het verbruik van olijfolie in de Gemeenschap zal in het voorjaar 1999 van start gaan en gedurende drie opeenvolgende jaren worden gevoerd in alle lidstaten. Het totale budget zal ongeveer 15 miljoen € per jaar bedragen. De campagne zal gericht zijn op de verspreiding van wetenschappelijke kennis inzake voedingsaspecten van olijfolie en op maatregelen op het gebied van reclame, public relations en promotie. Alle informatie aan het publiek is gebaseerd op objectieve en correcte wetenschappelijke gegevens over de voedingsaspecten van olijfolie. Al het voorlichtingsmateriaal wordt gecontroleerd door een onderzoeksinstituut dat gespecialiseerd is in de gezondheidsaspecten van de voeding. Olijfolie zal worden gepromoot in het kader van het mediterrane voedingspatroon waarvan de positieve effecten op de gezondheid bewezen zijn.

Bovendien is in artikel 2 van Richtlijn 79/112/EEG van de Raad van 18 december 1978 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake etikettering en presentatie van levensmiddelen bestemd voor de eindverbruiker alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame (²) bepaald dat de etikettering niet misleidend mag zijn voor de koper, onder meer door aan het levensmiddel effecten of eigenschappen toe te schrijven die het niet bezit. Op de naleving van deze bepaling moet worden toegezien door de controleautoriteiten van de lidstaten.

(¹) PB L 192 van 26.7.1980 en PB L 288 van 31.10.1980.

(²) PB L 33 van 8.2.1979.

(1999/C 341/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4051/98**van Eolo Parodi (PPE) en Guido Viceconte (PPE) aan de Commissie**

(13 januari 1999)

Betreft: Italiaanse regelgeving inzake de belastingheffing op Italiaanse burgers die in het buitenland leven

In artikel 10 van het wetsontwerp inzake de maatregelen voor stabilisering en ontwikkeling in het kader van de openbare financiën, dat op 20 november jl. door de Italiaanse Kamer van Afgevaardigden is aangenomen, is bepaald dat Italiaanse burgers die uit het bevolkingsregister van de in Italië verblijvende bevolking zijn geschrapt, naar het buitenland zijn geëmigreerd en onder een gunstige belastingregeling ressorteren, met ingang van 1 januari 1999 in Italië onderworpen zijn aan de inkomstenbelasting op natuurlijke personen.

Kan de Commissie mededelen of deze dubbele belasting in juridisch en fiscaal opzicht strookt met de bestaande bilaterale akkoorden en met de Europese jurisprudentie terzake?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(8 maart 1999)

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, wordt in bedoelde belastingwetgeving bepaald dat de Italiaanse burger die zijn woonplaats heeft overgebracht naar een buitenlands grondgebied dat over een bevoorrechte belastingregeling beschikt aan de belastingdienst moet bewijzen dat hij zijn fiscale woonplaats niet langer in Italië heeft.

Er is sprake van omkering van de bewijslast in vergelijking met de eerdere wetgeving, immers voorheen moest de dienst bewijzen dat de belastingplichtige nog altijd in Italië verbleef.

Volgens de Commissie moet de nieuwe Italiaanse wetgeving worden gezien in het kader van de strijd tegen belastingontduiking en op het eerste gezicht ziet zij niet waarom deze wetgeving een inbreuk op het Gemeenschapsrecht zou vormen. Overigens heeft de Italiaanse overheid, volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, nog niet medegedeeld wat zij verstaat onder buitenlands grondgebied dat over een bevoorrechte belastingregeling beschikt. Afgaande op de eerdere houding van de Italiaanse belastinginstanties in deze wordt evenwel verondersteld dat de overige lidstaten niet als dergelijke buitenlandse grondgebieden zullen worden beschouwd. De Commissie zal de voorwaarden van toepassing van deze wet door de Italiaanse autoriteiten volgen.

Ten aanzien van het tweede door de geachte parlementsleden aan de orde gestelde probleem betreft, de verenigbaarheid van deze maatregel met de belastingverdragen, zij opgemerkt dat er zeer vaak geen verdragen met de landen met een bevoorrechte belastingregeling bestaan. Indien dergelijke verdragen wel bestaan stellen de bepalingen van deze verdragen evenwel in het algemeen één fiscale woonplaats vast met het oog op de toepassing van het verdrag, indien de belastingplichtige volgens de nationale wetgeving van beide overeenkomstsluitende partijen als fiscale ingezetene wordt beschouwd (zie artikel 4 van het modelverdrag van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO)).

(1999/C 341/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4052/98**van Eolo Parodi (PPE) en Guido Viceconte (PPE) aan de Commissie**

(13 januari 1999)

Betreft: Communautaire maatregelen voor het zeevervoer over korte afstand

Het zeevervoer over korte afstand vormt voor Europa een oplossing voor de opstoppingen in het wegvervoer, gezien het feit dat Europa 35.000 kilometer kust bezit en meer dan 600 havens die in de buurt van industriecentra zijn gelegen, alsook gezien de voordelen van het zeevervoer op het stuk van energieverbruik, milieu, en economische en sociale samenhang in de perifere gebieden van de Unie.

Kan de Commissie mededelen:

1. Welk gevolg is gegeven aan haar mededeling van 5 juli 1995 (COM(95) 0317) over de ontwikkeling van deze vorm van vervoer?
2. Welke concrete maatregelen zij denkt te nemen om de cabotage in het zeevervoer op korte afstand te ontwikkelen en te stimuleren?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(9 maart 1999)

1. Als vervolg op de Mededeling van de Commissie inzake het zeevervoer over korte afstand uit 1995 werd in 1997 ⁽¹⁾ een eerste voortgangsrapport uitgebracht. Een volgend rapport zal in april 1999 worden gepubliceerd aangezien de Raad om een tweejaarlijkse rapportage heeft verzocht. Het is de bedoeling dat in deze nieuwe Mededeling de mogelijkheden van het zeevervoer over korte afstand worden onderzocht wat betreft duurzame en veilige mobiliteit, het imago van deze tak van de transportbranche, zijn integratie in Europese logistieke transportnetwerken, de vooruitgang die gedurende de laatste paar jaar is bereikt wat betreft de promotie van het zeevervoer over korte afstand en hindernissen die een verdere ontwikkeling van deze tak van het transportwezen nog in de weg staan.

2. Een van de conclusies van de Mededeling van 1995 was dat de voornaamste stimulans om het zeevervoer over korte afstand tot een commercieel gezien aantrekkelijker en levensvatbaar alternatief voor transportondernemingen te maken van bedrijven uit de maritieme transportsector zelf moet komen. Er bestaan echter ook acties die op andere niveaus kunnen worden uitgevoerd.

De Commissie heeft derhalve een aantal projecten voor havens en het zeevervoer over korte afstand ondersteund binnen het vierde kaderprogramma voor onderzoek en ontwikkeling. Het betreft hier onder andere een project dat gericht is op de coördinatie van alle ontwikkelingswerkzaamheden en de verspreiding van resultaten van individuele projecten onder de betrokken partijen.

De Commissie heeft in het kader van de communautaire Pilot Actions for Combined Transport (PACT) projecten op het gebied van het zeevervoer over korte afstand ondersteund en er zijn havenprojecten met voor de trans-Europese transportnetwerken (TEN-T) bestemde financiële middelen uitgevoerd. Tevens heeft de Commissie een studie naar de informatiebehoefte binnen de sector van het zeevervoer over korte afstand gefinancierd. In het Middellands Zeegebied komen een aantal maritieme projecten in aanmerking voor financiering in het kader van de Mediterranean-European Development Agreement (MEDA).

Deze projecten en studies zullen in de bovengenoemde volgende Mededeling bestudeerd worden.

De Commissie steunt de inspanningen van de scheepvaartondernemingen, in het bijzonder via het Comité inzake het zeevervoer over korte afstand binnen het Forum van maritieme industrieën (FMI), om rondetafelgesprekken te organiseren voor het vinden van praktische oplossingen voor problemen in de scheepvaart en de havensector. De Commissie steunt voorts de regionale samenwerking op het gebied van het zeevervoer over korte afstand binnen Europa en een aantal derde landen.

⁽¹⁾ SEC(97) 877.

(1999/C 341/047)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4059/98
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Gezondheidseffecten van te krappe zitplaatsen op lange vluchten

Is het de Commissie bekend dat men zich grote zorgen maakt over het feit dat te krappe zitplaatsen op lange vluchten bij sommige passagiers trombose kunnen veroorzaken? Is er dienaangaande door de Commissie onderzoek verricht of informatie verzameld?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(10 maart 1999)

De Commissie is op de hoogte van de bezorgdheid over de mogelijke gevolgen van te krappe zitplaatsen in economy class voor de gezondheid van bepaalde vliegtuigpassagiers. Er worden steeds meer klachten van passagiers ontvangen en als reactie op die bezorgdheid heeft de Commissie verscheidene deskundigenstudies gefinancierd. Uit de tot dusver ontvangen resultaten blijkt niet dat er een duidelijke behoefte is aan het opleggen van een grotere zitplaatsruimte. De studies tonen evenwel aan dat het vergroten van de afstand tussen de stoelen de kans op verwondingen bij ongevallen vergroot.

De Commissie voert in dit verband een onderzoek uit met de relevante werkgroep van de gezamenlijke luchtvaartautoriteiten (JAA) en zal nagaan of de resultaten tot specifieke initiatieven moeten leiden om het comfort te vergroten terwijl de veiligheid wordt gehandhaafd.

(1999/C 341/048)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4060/98
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Biotechnologiebedrijven

Kan de Commissie mededelen hoeveel biotechnologiebedrijven er in elke lidstaat staan geregistreerd en welke daarvan tot het MKB behoren, welke tot de grote bedrijven worden gerekend en welke aan de beurs staan genoteerd?

Kan zij verder mededelen voor hoeveel biotechnologieproducten elk van deze bedrijven een vergunning heeft gekregen en hoeveel van deze producten er momenteel op de markt zijn?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(26 februari 1999)

De meest recente beschikbare gegevens laten voor het jaar 1997 een totaal van 942 biotechnologische bedrijven binnen de Gemeenschap zien ⁽¹⁾. Het gaat hier om vier verschillende typen: beginnende bedrijven (1 tot 49 werknemers en opgericht in 1997), kleine bedrijven (1 tot 49 werknemers en vóór 1997 opgericht), middelgrote bedrijven (50 tot 149 werknemers) en grote bedrijven (150 tot 500 werknemers).

De uitsplitsing per lidstaat ziet er als volgt uit:

Lidstaat	Totaal	Beginnend, klein	Groot
België	44	10 + 23 + 6	5
Denemarken	45	11 + 27 + 6	1
Duitsland	172	71 + 85 + 14	2
Spanje	20	2 + 13 + 5	0
Frankrijk	130	24 + 80 + 23	3
Ierland	37	4 + 28 + 4	1
Italië	41	4 + 31 + 6	0
Nederland	61	8 + 40 + 10	3
Oostenrijk	5	0 + 3 + 2	0
Portugal	10	2 + 7 + 1	0
Finland	47	12 + 30 + 3	2
Zweden	83	15 + 50 + 15	3
Verenigd	247	65 + 114 + 53	15

De groep van beginnende, kleine en middelgrote bedrijven (MKB) illustreert goed het dynamisme van de biotechnologische industrie in de Gemeenschap.

Momenteel staan 61 Europese biotechnologische bedrijven aan verschillende beurzen ⁽²⁾ in Europa (London Stock Exchange, EASDAQ, Nouveau Marché) en Noord-Amerika (NASDAQ) genoteerd. Het is niet mogelijk te

zeggen voor hoeveel biotechnologische producten ieder van hen een vergunning heeft gekregen en hoeveel van deze producten er op de markt zijn. De onderstaande tabel toont echter het aantal octrooien dat in 1997 door het Europees Octrooibureau aan Europese bedrijven verleend is ⁽³⁾.

Lidstaat	Aantal verleende octrooien
België	15
Denemarken	18
Duitsland	177
Griekenland	3
Spanje	10
Frankrijk	214
Ierland	4
Italië	38
Luxemburg	3
Nederland	30
Oostenrijk	9
Portugal	1
Finland	10
Zweden	21
Verenigd Koninkrijk	128

Het totaal aantal octrooien dat in 1997 aan Europese bedrijven werd verleend, bedroeg 681, vergeleken met 728 in 1996, 673 in 1995 en 726 in 1994.

Een andere aanwijzing is het aantal producten dat binnen het kader van de Europese wetgeving op de markt gebracht wordt. In 1997 keurde het Europese Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling (EMA) 22 producten goed, waarvan er 11 als puur biotechnologisch beschouwd kunnen worden. Geen van deze producten werd echter door een Europese onderneming ontwikkeld ⁽⁴⁾. In het geval van Richtlijn 90/220/EEG inzake het ingeperkte gebruik van genetisch gemodificeerde micro-organismen ⁽⁵⁾ werden 16 van de 18 goedgekeurde producten door Europese bedrijven geproduceerd (stand van zaken op 9 november 1998). Van de 8 producten waarvoor de Commissie een kennisgeving werd toegestuurd uit hoofde van artikel 5 van Verordening (EG) 258/97 betreffende nieuwe voedingsmiddelen ⁽⁶⁾, zijn er 5 waarvan de kennisgeving van een Europees bedrijf afkomstig was.

⁽¹⁾ Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift, blz. 3. Gegevens over Griekenland en Luxemburg ontbraken.

⁽²⁾ Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift, blz. 11.

⁽³⁾ Bron: Europees Octrooibureau, januari 1999. De in de tabel beschouwde octrooicategorieën zijn: A0IG (tuinbouw), A01H (nieuwe planten), A61K (preparaten voor medische en tandheelkundige doeleinden of voor lichaamsverzorging), C12N (micro-organismen of enzymen), C12P (fermentatieprocessen of processen waarbij enzymen worden toegepast), C12Q (metingen of proeven waarbij enzymen of micro-organismen te pas komen).

⁽⁴⁾ Bron: Ernst & Young, 1998: European Life Sciences 98: Continental Shift.

⁽⁵⁾ PB L 117 van 8.5.1990.

⁽⁶⁾ PB L 43 van 14.2.1997.

(1999/C 341/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4062/98

van Graham Mather (PPE) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Habitatrictlijn 1992 — aanwijzing van speciale beschermingszones

Op grond van de habitatrictlijn van 1992 ⁽¹⁾ werden de lidstaten verplicht een bepaald aantal gebieden aan te wijzen als speciale beschermingszones. Het Verenigd Koninkrijk is geen van zijn verplichtingen dienaangaande nagekomen.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om te verzekeren dat het Verenigd Koninkrijk deze verplichtingen nu wel nakomt?

(¹) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(12 maart 1999)

Volgens Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna moeten alle lidstaten binnen drie jaar na kennisgeving van deze richtlijn een lijst van gebieden voorstellen aan de Commissie. Deze laatste had die lijsten dus tegen juni 1995 moeten ontvangen.

Het Verenigd Koninkrijk heeft momenteel 333 gebieden voorgesteld die 16.885 km² beslaan. Het land heeft de Commissie laten weten dat deze lijst nagenoeg volledig is en dat een klein aantal overblijvende gebieden tegen het voorjaar van 1999 zal worden voorgesteld.

Teneinde op grond van de richtlijn een lijst van gebieden van communautair belang op te stellen die als speciale beschermingszones moeten worden aangemerkt, zal de Commissie samen met de lidstaten de verschillende voorgestelde nationale lijsten evalueren. Dit zal gebeuren binnen het kader van de verschillende biogeografische regio's die onder de richtlijn vallen.

Het Verenigd Koninkrijk ligt volledig binnen de Atlantische biogeografische regio. Voor het najaar van 1999 is er een seminar gepland om de voorgestelde nationale lijsten voor deze regio te evalueren. Of het Britse voorstel overeenkomt met de doelstellingen van de richtlijn, zal in deze context worden onderzocht en zal de basis vormen voor verdere bilaterale discussies hierover tussen de Commissie en het Verenigd Koninkrijk.

(1999/C 341/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4063/98

van Jaime Valdivielso de Cué (PPE) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Communicatie

Op 26 november 1998 kondigde de Commissie aan dat zij het onderzoek bij drie bedrijven voor mobiele telefonie, waaronder Telefónica España, als afgesloten beschouwt, aangezien deze hun tarieven voor gesprekken van een vast naar een mobiel toestel hebben verlaagd.

Kan de Commissie meedelen wanneer deze verlaagde tarieven voor gebruikers in Spanje gaan gelden?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(16 februari 1999)

In 1998 stelde de Commissie een diepgaand onderzoek in naar mogelijk misbruik of discriminatie door telecommunicatie-exploitanten in de Gemeenschap bij de toepassing van interconnectietarieven. In dit kader heeft de Commissie twee dossiers geopend betreffende het bedrijf Telefonica de España. Het eerste dossier betrof de door Telefonica aan Airtel in rekening gebrachte prijzen voor het doorschakelen van de mobiele gesprekken van laatstgenoemde naar het vaste net van Telefonica. De Commissie was van mening dat deze prijzen excessief of discriminerend konden zijn. Het tweede dossier betrof de door Telefonica ingehouden bedragen bij gesprekken van zijn vaste net naar een mobiel net. De resultaten van het onderzoek van de Commissie wezen uit dat de door Telefonica ingehouden bedragen hoger lagen dan een door de Commissie vastgestelde benchmark voor beste praktijken.

Na onderzoek van de door Telefonica verstrekte gegevens besloot de Commissie in november 1998 het eerste dossier te sluiten. Het onderzoek van de Commissie hield verband met de tarieven voor interconnectie tussen exploitanten en niet met de tarieven voor eindverbruikers. Hoe de desbetreffende mobiele exploitanten de uit de nieuwe doorschakeltarieven voortvloeiende kostenbesparing ten goede laten komen aan de gebruiker is afhankelijk van hun commerciële strategie. De komst van de derde exploitant van mobiele telefonie in Spanje zal hoe dan ook de twee huidige mobiele exploitanten onder druk zetten om hun aanbod aan de consumenten te verbeteren.

Bovendien bepaalt het onlangs door de Spaanse regering goedgekeurde referentie-interconnectie-aanbod van Telefonica dat de doorschakelkosten voor gesprekken afkomstig van exploitanten van vaste netten ook zullen gelden voor gesprekken die van mobiele netten afkomstig zijn, waardoor de tarieven voor laatstgenoemde aanzienlijk zullen dalen. De Commissie kan echter niet voorzien in welke mate of wanneer de eindgebruikers zullen profiteren van dergelijke prijsverlagingen, omdat dit afhankelijk is van de concurrentiedruk op de markt en het besluit hierover wordt genomen door de bedrijven die deze diensten aanbieden.

(1999/C 341/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4075/98
van Werner Langen (PPE) aan de Commissie

(14 januari 1999)

Betreft: Subsidie van de Europese Unie aan Rijnland-Palts in de periode 1994-1998

Kan de Commissie mededelen hoeveel subsidie er in de periode tussen 1994 en 1998 uit de fondsen van de Europese Unie naar Rijnland-Palts zijn gegaan, wie de ontvangers hiervan waren en hoeveel personen in welke sectoren er met behulp van deze subsidie werk hebben gevonden?

Welke bedragen zijn er uitbetaald uit hoofde van met name de programma's:

- KONVER,
- op het gebied van de landbouw,
- op EOGFL-gebied,
- op het gebied van onderwijs,
- op het gebied van jeugd,
- op het gebied van cultuur,
- op het gebied van onderzoek en technologie,
- op het gebied van universiteiten,
- op het gebied van de economie,
- op het gebied van de regionale ontwikkeling/de structuurfondsen, en
- op het gebied van sociale aangelegenheden?

Aanvullend antwoord
van de heer Santer namens de Commissie

(16 april 1999)

Gezien de omvang van het antwoord, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

(1999/C 341/052)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4098/98
van John McCartin (PPE) aan de Commissie

(14 januari 1999)

Betreft: Nationale fiscale tegemoetkomingen

In de meeste lidstaten doen sommige regio's het economisch ongeveer twee keer zo goed als andere. Kan de Commissie gezien het voorgaande bevestigen dat nationale fiscale tegemoetkomingen die in het kader van het regionale beleid als stimulerende maatregel worden toegekend, nog steeds aanvaardbaar zijn binnen de eenheidsmarkt?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(10 maart 1999)*

De financiële stimuleringsmaatregelen ten gunste van de regionale ontwikkeling moeten vanuit het oogpunt van de rechtsvoorschriften betreffende staatssteun beoordeeld worden. Wat de belastingregeling voor ondernemingen betreft heeft de Commissie onlangs in een mededeling in het Publicatieblad aangegeven welke criteria voor de toepassing van de regels betreffende staatssteun gelden ⁽¹⁾. Om door de Commissie verenigbaar met de gemeenschappelijke markt te kunnen worden geacht, moeten fiscale steunmaatregelen ter bevordering van de economische ontwikkeling van bepaalde regio's „in verhouding staan tot de beoogde doelstelling en doelgericht zijn”. Deze criteria dragen bij tot een coherente benadering van de communautaire rechtsorde en van de binnenmarkt.

De fiscale steunmaatregelen ten gunste van de regionale ontwikkeling kunnen overigens binnen het toepassingsgebied vallen van de op 1 december 1997 aangenomen gedragscode ter bestrijding van schadelijke belastingconcurrentie in de Gemeenschap. In een dergelijk geval moet de onder auspiciën van de Raad geplaatste groep „Gedragscode”, bij het beoordelen van het schadelijke karakter van de betrokken maatregelen, mede rekening houden met het feit dat zij in verhouding staan tot de beoogde doelstelling en doelgericht zijn, overeenkomstig de inhoud van paragraaf G van de code.

⁽¹⁾ PB C 384 van 10.2.1998.

(1999/C 341/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4108/98**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(14 januari 1999)*

Betreft: Acties in het kader van het operationeel programma voor de spoorwegen in Griekenland

Hoewel de subprogramma's 1 en 3 van het operationeel programma voor de spoorwegen in Griekenland betrekking hebben op werken aan de lijn Athene-Thessaloniki en op verbeteringen aan het spoorwegnet in de Peloponnesos, bevatten de geplande moderniseringswerken voor de spoorwegen in Griekenland die worden voorgesteld in het recente operationeel programma van de Griekse spoorwegmaatschappij (OSE), geen enkele actie voor het stuk Lianokladi-Domokos op de lijn Athene-Thessaloniki en evenmin voor de modernisering van het spoorwegnet in de Peloponnesos.

1. Kan de Commissie, die heeft beslist de spoorwegen nieuw leven in te blazen, akkoord gaan met de bovenstaande afwijkingen?
2. Stemt de Commissie ermee in dat de voorgestelde vernieuwing en modernisering van de lijn Paleofarsala-Kalambaka door de Gemeenschap wordt gefinancierd?

Antwoord van Mw Wulf-Mathies namens de Commissie*(3 maart 1999)*

In het communautaire bestek (CB) voor 1994-1999 voor Griekenland is over het ondernemingsplan van de OSE (de Griekse spoorwegmaatschappij) en de spoorlijn tussen Athene en Thessaloniki het volgende vermeld: „De grote inspanningen die nodig zijn om het spoorverkeer te verbeteren, zullen worden vertaald in een ondernemingsplan dat zowel betrekking heeft op investeringen voor en de modernisering van de Griekse spoorwegmaatschappij als op de functionering ervan. Bij de investeringen die moeten worden uitgevoerd in de periode waar het CB betrekking op heeft, zal voorrang worden gegeven aan de verbinding Patras-Athene-Thessaloniki, die deel uitmaakt van de Trans-Europese netwerken (TEN's) voor spoorverkeer. Dankzij bijstand uit de Structuurfondsen en het Cohesiefonds zal de infrastructuur van de lijn Athene-Thessaloniki kunnen worden voltooid (civieltechnische werken, seinapparatuur, telecommunicatie, elektrificatie), zodat op lange termijn een snelheid van 200 km per uur kan worden gegarandeerd. Tegen 2000 zal 88 % van de spoorlijn Athene-Thessaloniki omgevormd zijn tot dubbelspoor (het gedeelte van 60 km tussen Lianokladi en Domokos blijft enkelspoor omdat de aanpassing ervan zeer moeilijk en duur zou zijn) en zal de reistijd 4 uur 20 minuten bedragen, in vergelijking met 5 uur 50 minuten in 1994 en 6 uur 15 minuten in 1993”.

Het ondernemingsplan van de OSE is opgesteld in het kader van het operationeel programma (OP) voor de spoorwegen en is door de Griekse regering goedgekeurd. De uitvoering ervan wordt gefinancierd via datzelfde OP en de indiening van een internationale consultant die de OSE zal bijstaan door zijn

deelname aan de bijzondere „task force” voor de uitvoering van het OP, is lopende. Wat de lijn Athene-Thessaloniki betreft, maakt ook de verdubbeling van het gedeelte Tithorea-Lianokladi, met de tunnel onder het Kallidromos-gebergte, deel uit van het OP voor de spoorwegen. Voor het zeer dure en moeilijke gedeelte Lianokladi-Domokos worden momenteel alternatieve oplossingen voor de verdubbeling van de spoorlijn gezocht, alvorens een definitieve beslissing voor de volgende programmeringsperiode wordt genomen.

Wat het Cohesiefonds betreft heeft de Commissie geen enkele aanvraag om cofinanciering voor het project Lianokladi-Domokos ontvangen. Voor de betrokken as wordt wel reeds bijstand uit het Cohesiefonds verleend voor de elektrificatie van de tractie op het gedeelte Piraeus-Athene-Thessaloniki, de werken op de lijn Thessaloniki-Alexandroupoli en die op de lijn Evangelismos-Leptokaria Thriassio-Korinthe, het rangeerstation in Thriassio Pedio, een studie betreffende de verbinding tussen Thriassio en de haven van Piraeus en de werken op de lijn Paleofarsala-Kalambaka. De totale kosten van deze projecten bedragen 898 miljoen €, waarvan 560 miljoen uit het Cohesiefonds wordt betaald. Voor met name de werken op de lijn Paleofarsala-Kalambaka bedragen de kosten 34 miljoen €, waarvan de Gemeenschap 29 miljoen financiert. Als de lidstaat aanvragen indient voor nieuwe projecten of voor wijzigingen in de genoemde projecten, zullen deze worden onderzocht aan de hand van de vastgestelde prioriteitscriteria en in het licht van de financiële mogelijkheden van het Cohesiefonds.

Er zij aan herinnerd dat een deel van de studies voor het vak Lianokladi-Domokos wordt gefinancierd via de begrotingslijn voor Trans-Europese netwerken (TEN) (besluit van 1994 – bijdrage van 1,5 miljoen). Voorts wordt uit die begrotingslijn ook een gedeelte van de werken voor de verbreding van de spoorlijn Paleofarsalos-Kalambaka gefinancierd (besluit van 1993 – bijdrage van 7 miljoen).

(1999/C 341/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0031/99

van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(20 januari 1999)

Betreft: Bijzondere steun aan de Amerikaanse boeren door de VS-overheid

De Amerikaanse overheid helpt de boeren in de VS door hen „bijzondere steun” te verlenen als compensatie voor de daling van de prijzen voor landbouwproducten op de wereldmarkt.

De EU daarentegen is begonnen met een nooit geziene inspanning om de landbouwuitgaven in de communautaire begroting te beperken, waarbij de nadruk ligt op vermindering van de steun voor de Europese boeren, die hierdoor veroordeeld zijn tot een drastisch inkomensverlies, wat met name het geval is voor de boeren met een reeds laag inkomen in Zuid-Europa.

Is de Commissie niet van oordeel dat de „bijzondere steun” die de Amerikaanse overheid aan de boeren in de VS geeft, strijdig is met de regels van de Wereldhandelsorganisatie en welke stappen denkt ze te ondernemen om ervoor te zorgen dat het concurrentievermogen en het inkomen van de Europese boeren niet verder wordt ondermijnd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(10 maart 1999)

De leden van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) hebben zich ertoe verplicht hun binnenlandse steun overeenkomstig gekwantificeerde verbintenissen terug te schroeven. Subsidies die voldoen aan de specifieke criteria vastgesteld in de landbouwovereenkomst (zogenoemde „green box” en „blue box”-maatregelen) vallen evenwel niet onder deze verbintenis tot verlaging van de steun. De door het geachte parlementslid genoemde VS- maatregelen dienen ter kennis te worden gebracht van de Wereldhandelsorganisatie, die ze grondig zal onderzoeken, rekening houdend met de aard van de maatregelen en de verbintenis van de VS tot verlaging van zijn steun.

Binnen de Gemeenschap bieden de huidige marktordeningen in de landbouwsector redelijke mogelijkheden om in te spelen op de ontwikkelingen op de wereldmarkt. Voor de toekomst vormt het voorstel van Agenda 2000 een omvattende aanpak om het concurrentievermogen binnen en buiten de Gemeenschap te verhogen teneinde er voor te zorgen dat de communautaire producenten volledig van de marktontwikkelingen profiteren.

(1999/C 341/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0037/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(20 januari 1999)

Betreft: Kattenhuiden voor „didactische doeleinden”

In een catalogus voor didactisch materiaal ten behoeve van de lagere middelbare school in Italië wordt reclame gemaakt voor kattenhuiden die bestemd zijn voor natuurkundige experimenten. Dit heeft het protest uitgelokt van alle nationale dierenbeschermingsverenigingen.

Volgens de leraren kunnen deze experimenten heel goed worden uitgevoerd met behulp van een lap wollen stof, in plaats van een kattenhuid. Bovendien is het weinig „didactisch” aan opgroeiende kinderen de huid van een dier te geven waarmee zij thuis vaak spelen. De uitgever in kwestie, één van de meest serieuze in Italië, verklaart dat deze kattenhuiden uit Duitsland worden geïmporteerd. Men mag om gegronde redenen aannemen dat Duitsland dit materiaal niet uitsluitend voor Italië maakt.

Is de Commissie niet van mening:

1. dat zij Duitsland moet straffen voor deze uiterst wrede handel, waarvan het bestaan geverifieerd is;
2. dat zij Italië en de andere lidstaten moet gelasten geen materiaal te kopen dat het product is van wreedheid jegens dieren, en dan nog wel jegens huisdieren;
3. dat zij Italië en de andere landen van de Unie erop attent moet maken dat er sinds lange tijd wetten inzake dierenbescherming bestaan, die het mishandelen en doden van dieren verbieden?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(15 maart 1999)

De Commissie deelt het geachte parlementslid mee dat de handel in kattenhuiden bestemd voor experimenten of andere doeleinden niet door enige communautaire wetgeving gereguleerd wordt.

Daar de Gemeenschap op dit terrein geen bevoegdheden heeft, kan de Commissie geen actie ondernemen.

(1999/C 341/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0051/99
van Ursula Stenzel (PPE) aan de Commissie

(15 januari 1999)

Betreft: Leonardo — Cresson

Leonardo is een van de meest succesvolle programma's van de EU en stelt duizenden jongeren in staat om Europa persoonlijk te ervaren.

De recente incidenten hebben ook op dit programma betrekking, en de geloofwaardigheid van de EU heeft hier sterk onder te lijden.

In de hiervoor bevoegde commissie is nu besloten om de documenten met het verzoek om deze te onderzoeken op bedrog en wanbeheer te overhandigen aan het openbaar ministerie.

In de genoemde commissie wordt beweerd dat de ter zake bevoegde commissaris, mevrouw Cresson, de commissie niet heeft gemeld dat een herziene versie van de financiële audit beschikbaar was. Is deze bewering juist, en kan de Commissie de inhoud van dit financieel verslag weergeven?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie*(9 april 1999)*

Evenals de geachte afgevaardigde is ook de Commissie positief over het programma Leonardo da Vinci en het belang hiervan voor de Europees jongeren.

Er is inderdaad door de financiële controle van de Commissie een audit ingesteld naar de activiteiten van het bureau dat de Commissie bij de tenuitvoerlegging van het programma technische bijstand verleent. Zoals bij elke audit volgt er nog een contradictoire procedure waarbij het Directoraat-generaal dat het programma beheert, zijn op- en aanmerkingen mag maken en antwoord mag geven op het verslag.

Deze contradictoire procedure is inmiddels afgerond. In haar streven naar nauwgezetheid en doorzichtigheid heeft de Financiële controle in verband met de opstelling van haar conclusies bijeenkomsten en gedachtenwisselingen met het Directoraat-generaal „Onderwijs, opleiding en jeugdzaken” gehad. De Commissie heeft nooit bezwaar gemaakt tegen overdracht van het verslag van de audit aan het Parlement. Op 9 december 1998 is het verslag van DG XX al samen met de voorlopige antwoorden van het Directoraat-generaal aan het Parlement toegezonden.

De Commissie heeft op 5 januari 1999 het definitieve verslag van de financiële controle en de definitieve antwoorden van het Directoraat-generaal aan de Voorzitter van de Commissie sociale zaken en werkgelegenheid overhandigd. Zij heeft deze commissie trouwens tijdens een speciale bijeenkomst op 12 januari 1999 voor de tweede keer ontmoet.

(1999/C 341/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0054/99**van Barbara Weiler (PSE) aan de Commissie***(22 januari 1999)*

Betreft: EU-contactbureaus voor onderzoek en technologie (Innovation Relay Centers)

1. Wanneer en waar werden met de hulp van de EU IRC's ingericht?
2. Met welk doel werden IRC's ingericht?
3. Welke kredieten werden sindsdien aan de IRC's, gesplitst per begrotingsjaren en vestigingsplaatsen, besteed? Welke bijdrage hebben deelstaten en gemeenten geleverd?
4. Wanneer heeft een evaluatie van de IRC's plaatsgevonden? Welke resultaten heeft de evaluatie opgeleverd? Bestaat er een „ranking list”? Op grond van welke criteria vond evaluatie plaats?
5. Welke maatregelen werden er genomen om nieuwe impulsen te geven aan IRC's die minder goed konden presteren?
6. Welke IRC's krijgen advies van welke instellingen?
7. Welke IRC's werden of worden met sluiting bedreigd?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie*(25 maart 1999)*

Het netwerk van 53 Innovation Relay Centres (IRC's) werd in de herfst van 1995 opgericht in de lidstaten, in Noorwegen en IJsland en vanaf 1 januari 1998 in Israël volgend op een uitnodiging tot het indienen van voorstellen in het kader van het programma Innovatie (vierde kaderprogramma). De doelstellingen van het IRC-netwerk zijn hulpverlening aan het plaatselijk midden- en kleinbedrijf (MKB) bij de transnationale overdracht van technologie en informatieverstrekking over deelnemingsmogelijkheden aan communautaire programma's voor onderzoek en technologie.

De totale bijdrage van de Gemeenschap bedraagt ongeveer 53 miljoen Euro over een periode van vier en een half jaar (1 oktober 1995 – 31 maart 2000). Dit bedrag is als volgt uitgesplitst (in miljoen Euro): 1995: 5,5; 1996: 6,5; 1997: 13; 1998: 7; 1999 (tot nu toe): 5. Per lidstaat was de verdeling als volgt (in miljoen Euro):

België 2, Denemarken 1, Duitsland 8, Griekenland 2,4, Spanje 6, Frankrijk 6,7, Ierland 1, Italië 7,3, Luxemburg 0,7, Nederland 2,2, Oostenrijk 1,6, Portugal 2, Finland 1,3, Zweden 2, Verenigd Koninkrijk 7, IJsland 0,5, Israël 0,4, en Noorwegen 0,9. Duitse deelstaten nemen niet als IRC-partner deel en hebben om deze reden niet bijgedragen aan de financiering.

De naar aanleiding van een open uitnodiging ingediende voorstellen werden eerst beoordeeld door onafhankelijke deskundigen. Na 16 maanden werking en met het oog op een verlenging van contracten voor een tweede fase vond in het voorjaar van 1997 een tussentijdse evaluatie plaats door acht externe deskundigen. Deze evaluatie geschiedde op basis van de resultaten van de afgelopen operaties, de plannen voor de tweede fase, een zelf-evaluatie en de meningen van een aantal geselecteerde cliënten van IRCs. De resultaten toonden aan dat de meeste IRCs in staat werden geacht hun werkzaamheden voort te zetten; 50 % werd geacht goed of zeer goed werk te hebben verricht. Bij de beoordeling werden echter zeven IRCs als „gebrekig” geclassificeerd met een behoefte aan drastische aanpassingen op het gebied van structuur, middelen en inhoud van de activiteiten (doelstellingen, methodologie) willen zij hun werkzaamheden blijven voortzetten. Het betreft hier de IRCs van: Aquitanië/Poitou-Charentes, Elzas-Lotharingen, Hessen-Rijnland-Palts, Lombardije, Luxemburg/Trier/Saarland, Galicië en Zuid-Engeland. Intussen zijn er specifieke initiatieven genomen. In de eerste plaats zijn er grote structurele veranderingen uitgevoerd, o.m. de vervanging van coördinatoren, de vervanging van partners en een beperking van de omvang van de consortia. Er zijn opleidingsbijeenkomsten georganiseerd om de deskundigheid te vergroten en zich beter te kunnen richten op de doelstellingen van het project en de te volgen methode.

Voorts worden de IRCs, zoals gebruikelijk is bij onderzoeksprogramma's, net als andere activiteiten van het programma Innovatie jaarlijks aan een controle onderworpen.

In de komende maanden wordt een nieuwe uitnodiging gepubliceerd voor het opzetten van een nieuw IRC-netwerk binnen het onlangs vastgestelde programma „Innovatie en deelneming van het MKB” (vijfde kaderprogramma) voor de periode van 2000 tot 2004 waarbij het eerste contract voor twee jaar geldt. Dit betekent dat alle huidige IRCs een nieuw selectieproces moeten doorlopen en met andere organisaties moeten concurreren om hun activiteiten in de volgende fase met communautair steun te kunnen voortzetten. De uitnodiging voor het indienen van voorstellen wordt in juni verwacht.

(1999/C 341/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0057/99

van Luciano Vecchi (PSE) aan de Commissie

(22 januari 1999)

Betreft: Toekenning van globale subsidies (block grants) aan de in ontwikkelingssamenwerking gespecialiseerde NGO's voor 1999

Onlangs is vernomen dat de gemeenschappelijke dienst voor het beheer van de externe samenwerking van de EG-Commissie verklaard zou hebben dat in 1999 geen block grants zullen worden verleend aan Europese NGO's die zich met ontwikkelingssamenwerking bezighouden, aangezien daardoor teveel activiteiten ontplooid zouden worden die deze dienst niet zou aankunnen.

Kan de Commissie:

1. zeggen of dit waar is?
2. zeggen of ze bewust is van de negatieve gevolgen van de eventuele opheffing van een uiterst belangrijk instrument als de block grants, met behulp waarvan duizenden samenwerkingsprojecten zijn gerealiseerd, die weliswaar van bescheiden omvang waren, maar een groot effect hebben gesorteerd?
3. uiteenzetten waarom het ingevolge de reorganisatie van de diensten voor de externe samenwerking niet langer mogelijk zou zijn om bepaalde werkzaamheden te verrichten en bepaalde procedures te volgen die tot voor kort geen al te grote problemen opleverden?
4. Is zij zich bewust van het feit dat de block grants een integrerend deel uitmaken — ook vanuit „politiek” oogpunt — van de maatregelen die gefinancierd moeten worden uit begrotingslijn B7-6000 en dat een eventuele opheffing ervan afbreuk zou dreigen te doen aan de gehele medefinanciering van door NGO's gelanceerde en door de Europese Unie gesteunde maatregelen?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie*(12 april 1999)*

1. Gezien het menselijk potentieel waarover de verschillende diensten beschikken, heeft de Commissie overleg tussen de diensten gestart om de toekenning van globale subsidies 1999 te continueren, waarbij zij er zorg voor draagt dat de zowel bij de niet-gouvernementele organisaties (NGO's) als bij de Commissie door dit instrument gecreëerde werklust wordt verminderd.
2. De Commissie is niet voornemens het instrument van de globale subsidies af te schaffen. Wel acht zij het belangrijk dat dit instrument wordt aangepast zodat het op adequate wijze kan beantwoorden niet alleen aan de behoeften van de doelgroepen, maar ook aan de eisen van efficiënt beheer.
3. Aangezien de algemene voorwaarden van de contracten gedeeltelijk in onbruik zijn geraakt, vindt er momenteel een herziening plaats met het oog op een heraanpassing met name van dit instrument om het hoofd te kunnen bieden aan de verplichtingen die hieruit voor de Commissie voortvloeien en om de betrekkingen met de NGO's die de Europese burgermaatschappij vertegenwoordigen en in Europa woordvoerder zijn van de achtergestelde bevolkingen in de ontwikkelingslanden in stand te houden.
4. De Commissie is er zich van bewust dat de globale subsidies een door de NGO's gewaardeerd instrument zijn in het kader van de medefinanciering via kredieten van begrotingslijn B7-6000. De Commissie wil deze faciliteit dan ook verbeteren om de NGO's beter te kunnen steunen bij de bijdrage die zij aan de ontwikkeling van de Derde Wereld leveren.

(1999/C 341/059)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0058/99
van Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Commissie***(27 januari 1999)**Betreft:* Disciplinaire maatregelen

Met het geval van de heer Van Buitenen heeft de Commissie aangetoond dat het Statuut van de ambtenaren in dit specifieke geval alleen gebruikt is om het personeel zwaar te straffen, zonder enige mogelijkheid van verweer.

Kan de Commissie mededelen:

1. wat de heer Van Buitenen betreft:
 - binnen hoeveel dagen zij haar besluit heeft genomen en de sancties heeft uitgevoerd;
 - welke sancties er precies zijn opgelegd en met welke motivering;
 - welke mogelijkheden de gestrafte ambtenaar heeft gehad om zich te verdedigen;
 - of zij niet van mening is dat een letterlijke en bureaucratische toepassing van het Statuut in een dergelijk belangrijk geval neerkomt op een vergeldingsmaatregel jegens de heer Van Buitenen en een dreigende afschrikking jegens andere ambtenaren die van plan zouden zijn onregelmatigheden in het beheer aan de kaak te stellen?
2. in het algemeen:
 - hoeveel ambtenaren er de afgelopen drie jaren op dezelfde wijze zijn gestraft als de heer Van Buitenen, en om welke redenen;
 - wanneer het onderzoek naar de verduisteringen — de zgn. „beheersproblemen” — bij de Veiligheidsdienst van de Commissie en het Europees Bureau voor humanitaire noodhulp (ECHO) is begonnen en hoe lang het heeft geduurd?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(31 maart 1999)*

De Commissie wenst erop te wijzen dat er in het door het geachte parlementslid genoemde geval in dit stadium nog geen enkele tuchtmaatregel tegen de heer Van Buitenen is genomen. Het tegen hem genomen schorsingsbesluit is een administratieve conservatoire maatregel waarin artikel 88 van het Statuut voorziet wanneer er sprake is van vermeende grove schuld. Aan deze voorwaarde is volgens de Commissie in het onderhavige geval voldaan. Een tuchtprocedure tegen de heer Van Buitenen is lopende. De schorsing is geen op zichzelf staand geval aangezien de Commissie daarvan in de afgelopen jaren reeds in andere gevallen van uiteenlopende aard gebruik heeft gemaakt (1997 — 6 gevallen, 1998 — 5 gevallen).

De Commissie wenst er tevens op te wijzen dat de bedoelde tuchtprocedure niet is ingeleid omdat de betrokken ambtenaar gevallen van fraude aan het licht zou hebben gebracht. Deze procedure betreft het feit dat hij zonder toestemming en met veronachtzaming van de statutaire bepalingen derden de beschikking heeft gegeven over ander andere:

- documenten die het voorwerp uitmaken van gerechtelijke onderzoeken die op initiatief van de Commissie zijn geopend, zodat het goede verloop van deze onderzoeken in gevaar wordt gebracht;
- documenten van voorlopige audits die nog niet waren onderworpen aan de contradictoire procedure met de gecontroleerde;
- documenten die niet-gefundeerde beweringen ten opzichte van zijn collega's bevatten.

Wat betreft de rechten van de verdediging dient te worden opgemerkt dat de tuchtprocedure een strikt contradictoir karakter heeft en dat de betrokkene het recht heeft zich door een verdediger van zijn keuze te doen bijstaan.

Ten aanzien van het geval van Groupe 4/Securitas hebben de financieel controleur en de UCLAF in augustus 1997 een onderzoek ingesteld. Na de indiening van het verslag van de UCLAF heeft de Commissie bij de procureur des Konings te Brussel een verzoek ingediend om een gerechtelijk onderzoek en tevens een intern administratief onderzoek geopend, naar aanleiding waarvan de Commissie in juli 1998 een tuchtprocedure tegen 4 ambtenaren heeft ingeleid. Deze procedures zijn nog lopende.

Wat ECHO betreft heeft de UCLAF in oktober 1997 een onderzoek ingesteld betreffende vier door ECHO ondertekende overeenkomsten. Wat daarbij werd vastgesteld heeft aanleiding gegeven tot een verslag van de UCLAF van 18 mei 1998. De conclusies van de controles ter plaatse bij de betrokken ondernemingen zijn opgenomen in een eindverslag, gedateerd 10 juli 1998, dat onmiddellijk is overgedragen aan de rechterlijke instanties waarbij de zaak nog dezelfde dag aanhangig is gemaakt. Het administratieve onderzoek dat naar aanleiding van een verslag van de UCLAF van 18 mei 1998 en van de opmerkingen van de betrokken functionarissen is ingesteld heeft geresulteerd in een verslag van 9 november 1998. In deze aanlegenschap heeft de Commissie drie tuchtprocedures ingeleid.

(1999/C 341/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0060/99

van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Traditionele maateenheden voor drankverpakkingen

Het SLIM-initiatief gaat nu zijn vierde fase in. Daarbij worden de sectoren „ondernemingsrecht”, „gevaarlijke stoffen” en „verordeningen eindverpakkingen” bezien. Tot de categorie eindverpakkingen behoren ook de maateenheden voor voedingsmiddelen en dranken. Zowel in Oostenrijk als in andere lidstaten behoren de verpakkingshoeveelheden 0,3, resp. 0,5 liter tot de gebruikelijke verpakkingvormen voor dranken. Dit komt voort uit een lange traditie die de kenmerken van de cultuur en identiteit van de bevolking draagt. Tegen de achtergrond van het subsidiariteitsbeginsel moet het mogelijk blijven dergelijke verpakkingshoeveelheden in de lidstaten vast te stellen.

Hoe denkt de Commissie bij de lopende herziening voldoende rekening te kunnen houden met deze aspecten van de opvattingen omtrent traditionele waarden?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(25 februari 1999)

De Commissie zal ervoor zorgen dat het SLIM-team ingelicht wordt over de punten die in de vraag van het geachte parlementslid worden opgeworpen.

De conclusies van het werk van het team, alsook de opmerkingen van de Commissie, zouden het Parlement en de Raad ter beschikking moeten worden gesteld ter gelegenheid van de bijeenkomst van de Raad Interne Markt op 21 juni 1999.

(1999/C 341/061)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0065/99
van Carlos Robles Piquer (PPE) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Verkiezingen in de Republiek Centraal-Afrika

Op 22 november en 13 december 1998 zijn in de Republiek Centraal-Afrika algemene verkiezingen gehouden.

Kan de Commissie de zeer schaarse informatie die hierover is gepubliceerd aanvullen en tegelijkertijd uiteenzetten welke betrekkingen er tussen dit land en de Europese Unie bestaan, met name op het gebied van samenwerking in het kader van de huidige Overeenkomst van Lomé?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(8 maart 1999)

Bij de Parlementsverkiezingen van 22 november en 13 december 1998 werden 109 afgevaardigden verkozen en kregen de oppositiepartijen, die gezamenlijk 55 zetels in de wacht sleepten, een meerderheid terwijl de presidentiële beweging (MLPC, PLD en UPR) 51 zetels behaalde.

De verkiezingen vonden plaats in een vreedzame sfeer en werden door de internationale gemeenschap op de voet gevolgd en gesteund. De bijdrage van de Commissie aan de financiering van de verkiezingen bedroeg 520.000 €. Ongeveer 120.000 € hiervan werd besteed aan een door de Commissie gekozen en aangeworven team van technische waarnemers. Het internationale team van waarnemers werd gecoördineerd door de Missie van de Verenigde Naties in de Centraal-Afrikaanse Republiek (Minurca). De drie internationale waarnemingsmissies bij de verkiezingen, de Minurca, de missie van de Franstalige landen en de missie van de Gemeenschap waren eensgezind van oordeel dat de schaarse onregelmatigheden die zich bij de verkiezingen voordeden niet van dien aard waren dat de geldigheid van de resultaten in het gedrang komt.

Gezien de presidentsverkiezingen die uiterlijk december 1999 zullen moeten plaatsvinden heeft de regering de Verenigde Naties bovendien officieel gevraagd het mandaat van Minurca te verlengen tot deze datum, enerzijds om het risico van nieuwe gewapende conflicten te reduceren en anderzijds om ervoor te zorgen dat de internationale gemeenschap ook toezicht gaat houden op deze nieuwe verkiezingsronde.

De samenwerking tussen de Centraal-Afrikaanse Republiek en de Gemeenschap gaat terug tot de oorsprong van de samenwerking van de Gemeenschap met ontwikkelingslanden (PVD) en kreeg steeds meer vorm in de achtereenvolgende overeenkomsten van Lomé. De samenwerking is toegespitst op traditionele terreinen als plattelandontwikkeling, de verbetering van de levensomstandigheden van de bevolking in het binnenland en de economische en sociale infrastructuur. De Gemeenschap is momenteel de voornaamste donor van steun aan de RCA.

Voor de volledige toewijzing van het nationaal indicatief programma uit hoofde van het 7de Europees Ontwikkelingsfonds (EOF) waarmee 75 miljoen € is gemoeid zijn betalingsverplichtingen aangegaan die voor 90 % zijn opgenomen. Deze toewijzing was hoofdzakelijk bestemd voor de sectoren vervoer en gezondheidszorg alsmede de begeleidende maatregelen en de verlenging van de programma's die gefinancierd zijn uit hoofde van het 6e EOF.

Op grond van het 2e financieel protocol bij de Overeenkomst van Lomé IV, ontving het nationaal indicatief programma van de RCA een toewijzing van 102 miljoen € die volledig geconcentreerd werd op de sector vervoer (80 % van de beschikbare middelen). De overige middelen zijn voornamelijk bestemd voor de gezondheidszorg.

(1999/C 341/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0066/99
van Carlos Robles Piquer (PPE) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Stand van zaken met betrekking tot het Europese project van spoorwegcorridors

In 1995 diende de Commissie een plan in voor Europese spoorwegcorridors, houdende een aantal grensoverschrijdende spoorwegverbindingen die zodanig zouden zijn geharmoniseerd dat ieder type Europese trein hierover zou kunnen rijden.

Een van deze verbindingen is die tussen Valencia en Rotterdam via Barcelona, Lyon en Metz.

Aangezien voor dit project echter geen rechtsgrondslag bestaat verlopen de onderhandelingen hierover zeer traag. Kan de Commissie aangeven wat de huidige stand van zaken is met betrekking tot dit Europees project van spoorwegcorridors? Heeft zij besloten om de onderhandelingen te versnellen door hier een passende rechtsgrondslag voor te vinden of denkt zij dit project langs andere weg te stimuleren? Welke verwachtingen heeft de Commissie omtrent de verwezenlijking van dit project?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(16 maart 1999)

In het Witboek — een strategie om de spoorwegen in de Gemeenschap weer vitaal te maken ⁽¹⁾ uit 1996 suggereert de Commissie dat een toename van het internationale goederenvervoer per spoor bereikt zou kunnen worden door de ingebruikneming van een aantal trans-Europese goederensnelspoortrajecten. Het concept is in een latere Mededeling ⁽²⁾ uitgewerkt en een aantal vrijwillige projecten is sindsdien voorgedragen en in 1998 ten uitvoer gebracht.

Het voorstel van de Commissie is gebaseerd op de gedachte dat een toename van de vrijwillige samenwerking tussen infrastructuurbeheerders inzake toewijzing van capaciteit en kostenberekening voor internationale trajecten een efficiënter en commercieel gezien attractiever internationaal spoorwegvervoer mogelijk zou maken en tevens het vooruitzicht zou bieden om deze snelspoortrajecten voor alle bevoegde spoorwegmaatschappijen open te stellen.

Alhoewel een aantal mogelijke routes in het Witboek en de mededeling worden aangegeven ter illustratie van de vraag waar de ontwikkeling van snelspoortrajecten aantrekkelijk zou kunnen zijn, stelt de Commissie geen specifieke routes voor. De voorgestelde snelspoortrajecten zouden interoperabiliteitsproblemen niet wegnemen en zouden ondergeschikt blijven aan de verschillende nationale wetgevingen die op ieder deel van het traject van kracht zijn. Snelspoortrajecten zijn ontwikkeld door de betrokken infrastructuurbeheerders tussen Muizen (België) via Frankrijk en Luxemburg en Gioao Tauro (Italië) en Barcelona (Spanje) en tussen Scandinavië, Nederland en Duitsland via Oostenrijk en Zwitserland en Italië (Milaan, Gioao Tauro en Brindisi). Deze snelspoortrajecten zijn reeds gebruiksklaar en staan op het punt door een aantal ondernemingen in gebruik genomen te worden.

De ervaring die de Commissie met deze projecten heeft opgedaan, vindt haar weerspiegeling in het voorstel tot wijziging van Richtlijn 95/19/EG van de Raad van 19 juni 1995 inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van gebruiksrechten voor de infrastructuur ⁽³⁾. Het voorstel wordt momenteel door de Raad en het Parlement ⁽⁴⁾ bestudeerd. Bovendien heeft de Commissie in een afzonderlijk initiatief de geleidelijke liberalisering van het spoorwegvervoer voorgesteld. Dit voorstel is nog in behandeling. De Commissie zal later dit jaar op het probleem van de interoperabiliteit en andere infrastructurele problemen op het gebied van het spoorwegvervoer ingaan in een rapport over de herziening van de trans-Europese netwerken en een rapport over de interoperabiliteit van de spoorwegen.

⁽¹⁾ COM(96) 421.

⁽²⁾ COM(97) 242.

⁽³⁾ PB L 143 van 27.6.1995.

⁽⁴⁾ COM(98) 480.

(1999/C 341/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0067/99

van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Communautaire richtlijn betreffende arbeidstijden

De EU heeft volgens een in Finland gepubliceerd stuk een richtlijn betreffende arbeidstijden uitgevaardigd, waarin een ononderbroken werktijd van meer dan 10 uur wordt toegestaan voor chauffeurs van ambulances, brandweerwagens en voertuigen van de civiele bescherming. Omdat hierdoor de chauffeurs van dergelijke voertuigen buiten de bepalingen betreffende gezondheid en veiligheid op het werk vallen, zou ik de Commissie willen vragen of zij voornemens is wetgeving voor te bereiden om ook deze groep werknemers te beschermen tegen een te grote continue belasting.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(9 april 1999)

De Richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd ⁽¹⁾ legt ten aanzien van de veiligheid en gezondheid bepaalde minimumvereisten vast ten behoeve van de organisatie van de arbeidstijd. Deze Richtlijn is van toepassing op arbeiders die gebruik

maken van noodvoertuigen, zoals brandweerwagens en ziekenwagens, in zoverre de kenmerken van hun activiteiten niet onvermijdelijk strijdig zijn met de wetgeving. Artikel 6 van de Richtlijn bepaalt dat de gemiddelde werktijd voor elke zevendaagse periode, inclusief overwerk, 48 uren niet mag overschrijden. Artikel 3 schrijft een dagelijkse minimum rustperiode van 11 uren voor. Het is daarom volgens de bepalingen van de Richtlijn toegestaan meer dan 10 uren per dag te werken, op voorwaarde dat de gemiddelde wekelijkse werktijd in totaal 48 uren niet overschrijdt. Artikel 4 van de Richtlijn bepaalt dat elke arbeider recht heeft op een rustonderbreking wanneer de werkdag langer is dan zes uren.

Artikel 17, lid 2, punt 1, onder (c), sub (iii), voorziet in extra flexibiliteit, in zoverre dat afwijkingen van deze minimumnormen voor ambulance-, brandweer- en civiele-beschermingsdiensten, uit hoofde van nationale wetgeving, collectieve arbeidsovereenkomsten of overeenkomsten tussen beide partijen van de industrie zijn toegestaan, op voorwaarde dat de betrokken arbeiders ter compensatie kunnen beschikken over gelijkwaardige rustpauzes. Er is bijgevolg sprake van flexibiliteit binnen de Richtlijn, maar op basis van een overeengekomen kader van sociale bescherming.

(¹) PB L 307 van 13.12.1993.

(1999/C 341/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0070/99

van **Roberta Angelilli (NI)** aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Discriminatie tussen EU-burgers in het VK bij het wetenschappelijk onderzoek

De Britse overheidsinstantie die toeziet op de subsidies voor het universitair wetenschappelijk onderzoek (EPSRC) heeft een Italiaans staatsburger die volgens de regels om subsidie had verzocht deze geweigerd op grond van het feit dat hij geen Brits staatsburger was. Als Italiaans staatsburger zou hij nl. wel het recht hebben op betaling van het inschrijvingsgeld om te kunnen promoveren, maar niet op onderhoud (ca £ 6.400).

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen of dit geen discriminatie tussen EU-burgers kan worden geacht, o.a. omdat soortgelijke subsidies voor onderzoek in Italië ook voor Britse staatsburgers volledig toegankelijk zijn?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(6 april 1999)

Om de vraag van de geachte afgevaardigde te beantwoorden zij gepreciseerd dat de communautaire bepalingen, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, enerzijds de gelijke behandeling van communautaire en nationale studenten bij de toegang tot het onderwijs en de beroepsopleiding garanderen (artikelen 6, 126 en 127 van het EG-verdrag), en anderzijds de gelijke behandeling van communautaire werknemers en hun kinderen, die volledig is, met name is geregeld bij Verordening (EEG) 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap (¹), en onder bepaalde voorwaarden ook het recht inhoudt op de sociale voordelen die op dit gebied zijn voorbehouden aan de nationale onderdanen.

Studenten die niet de hoedanigheid van werknemer (of van gezinslid) bezitten, hebben op grond van de artikelen van het EG-verdrag recht op dezelfde behandeling als studenten die onderdaan zijn van het gastland en komen in aanmerking voor iedere steun ter dekking van de inschrijvings- en collegegelden. Bij de toegang tot het onderwijs betekent het beginsel van gelijke behandeling in de praktijk dus dat iedere onderwijsinstelling studenten uit de andere lidstaten onder dezelfde voorwaarden als nationale onderdanen moet toelaten. Daarom mogen van hen geen extra kosten worden verlangd onder het mom van nationaliteit.

De student die onderdaan is van een andere lidstaat en niet de hoedanigheid van werknemer (of gezinslid) bezit, kan evenwel geen aanspraak maken op een beurs voor levensonderhoud die bedoeld is om de studenten te helpen ter plaatse in hun levensonderhoud te voorzien. De Commissie is van mening dat de aan de orde gestelde kwestie onder de bevoegdheid van de nationale autoriteiten valt.

(¹) PB L 257 van 19.10.1968.

(1999/C 341/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0071/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Achterstallige organisaties en bijdragen van de EU

Uit persberichten blijkt dat sommige huurders van gebouwen van het IACP (Italiaans Instituut voor sociale woningbouw) te Rome grote achterstand bij de betaling van hun huur hebben, waaronder verschillende politieke partijen en verenigingen. Tot de grootste wanbetalers behoren de huurders van een grote ruimte aan de Piazza S. Maria Liberatrice 45 E/F, t.w. de coöperatie Stadion en de vereniging Kemir. Van verschillende zijden is de mogelijkheid geopperd dat de door hen aangegeven culturele activiteiten in werkelijkheid niet plaatsvinden.

Kan de Commissie derhalve mededelen:

1. of bovengenoemde organisaties steun van de Europese Unie krijgen,
2. welke instanties of bureaus bevoegd zijn inzake de controle op de door de EU aan deze organisaties eventueel verleende financieringen,
3. of bovengenoemde organisaties vroeger subsidie hebben gekregen en zo ja, voor welke bedrag,
4. of de achterstallige betaling jegens het IACP niet in strijd is met de toewijzing van communautaire steun,
5. hoe zij in het algemeen over deze kwestie denkt?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(14 april 1999)

Noch de coöperatie Stadion, noch de vereniging Kemir die op het door het geachte parlementslid vermelde adres zijn gevestigd, zijn bij de boekhouddiensten van de Commissie bekend. Overigens dient te worden gewezen op het feit dat de stad Rome niet is opgenomen in de lijst van zones die in aanmerking komen voor steun uit de structuurfondsen van de Gemeenschap.

(1999/C 341/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0078/99
van Graham Mather (PPE) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Richtlijn 95/29/EC inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer

1. Is de Commissie helemaal tevreden over de omzetting, de uitvoering en de naleving van richtlijn 95/29/EG inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer ⁽¹⁾?
2. Heeft ze officiële klachten ontvangen over lidstaten die hun verplichtingen uit hoofde van deze richtlijn niet nakomen?
3. Kan de Commissie, met betrekking tot de twee vorige vragen, zeggen om welke bepalingen van de richtlijn en welke lidstaten het gaat?

⁽¹⁾ PB L 148 van 30.6.1995, blz. 52.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(19 maart 1999)

1. De meeste lidstaten hebben Richtlijn 95/29/EG van de Raad correct uitgevoerd. Tegen twee lidstaten lopen evenwel nog steeds inbreukprocedures omdat zij bepaalde eisen van de richtlijn niet hebben opgenomen in hun nationale maatregelen. Er zijn verschillende veterinaire- inspectiemissies in de lidstaten uitgevoerd om de toepassing van de communautaire regels op het gebied van het welzijn van dieren tijdens het vervoer te onderzoeken. Hierbij zijn in verschillende lidstaten tekortkomingen aan het licht gekomen.

2. De Commissie ontvangt veel brieven over het welzijn van dieren, waaronder een aantal klachten over nalatigheid van lidstaten wat betreft de toepassing van Richtlijn 95/29/EG van de Raad, klachten tegen een lidstaat die strengere voorschriften inzake reistijden zou opleggen dan de bij de richtlijn vastgestelde reistijden en een klacht betreffende te strenge voorschriften voor zeeschepen die worden gebruikt voor het vervoer van dieren.

3. De klachten hebben betrekking op te lange reistijden, het verzuim om de dieren te drenken, te voeden, te lossen en te laten rusten, op te zwaar beladen en gebrekkige vervoermiddelen, onnodig lijden van de vervoerde dieren en het ontbreken van de vereiste documenten. Ze gaan over alle lidstaten, behalve Finland, Zweden en Denemarken, en hebben met name betrekking op gebieden waar veel dieren worden vervoerd (o.a. het vervoer van varkens tussen Noord- en Zuid-Europa, het vervoer over de weg van runderen, schapen en paarden uit Oost-Europa naar de Gemeenschap en het vervoer van runderen uit de Gemeenschap naar het Midden-Oosten en Noord-Afrika).

Ook bij door de Commissie uitgevoerde veterinaire inspecties zijn tekortkomingen in de tenuitvoerlegging en de toepassing van de uit de richtlijn voortvloeiende verplichtingen aan het licht gekomen. Op diverse gebieden zijn nalatigheden geconstateerd: gebrekkige vervoermiddelen voor transport over weg en zee, vervoer van dieren die niet geschikt zijn voor vervoer, slechte behandeling van dieren, ontoereikend toezicht door de autoriteiten, en verzuim om de dieren te lossen en te laten rusten bij het lange-afstandsvervoer.

De missieverslagen zijn sinds kort beschikbaar op de internet-site van de Commissie (<http://europa.eu.int/comm/dg24/>).

(1999/C 341/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0080/99

van Susan Waddington (PSE) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Reglementering van telefoondiensten voor volwassenen

Ik heb vernomen dat telefoondiensten voor volwassenen met verhoogde tarieven die onderworpen zijn aan de reglementering van het Verenigd Koninkrijk, geadverteerd worden op ongecodeerde satellietzenders die in het VK en in andere lidstaten ontvangen kunnen worden. Als gevolg hiervan ontvangen sommige abonnees abnormaal hoge telefoonrekeningen, gewoonlijk omdat gezinsleden naar bovengenoemde diensten getelefoneerd hebben zonder medeweten of toestemming van de abonnee. Wanneer abonnees bijgevolg de vaak aanzienlijke bedragen niet kunnen betalen, wordt hun telefoonlijn afgesloten.

Is het legaal dergelijke diensten internationaal ongecodeerd te adverteren? Indien dit het geval is, is de Commissie dan bereid voorstellen te doen voor de reglementering van dergelijke advertenties binnen de eenheidsmarkt om te garanderen dat ze enkel het volwassen publiek bereiken waarvoor ze bedoeld zijn?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(20 april 1999)

De richtlijn „Televisie zonder grenzen” (Richtlijn 89/552/EEG van de Raad, gewijzigd door Richtlijn 97/36/EG van het Parlement en de Raad van 30 juni 1997 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten ⁽¹⁾) biedt een wettelijk kader voor televisie-omroepactiviteiten in de Gemeenschap.

De Commissie is zich bewust van de invloed die pornografisch materiaal kan hebben op minderjarigen. Wat de verspreiding van audiovisueel materiaal via de televisie betreft, stelt de richtlijn gemeenschappelijke minimumvoorschriften voor de bescherming van minderjarigen vast (artikel 22).

Wat het verbod op de productie, de verspreiding en het bezit van dit materiaal betreft, staat het de lidstaten krachtens de bepalingen van het EG-Verdrag inzake het vrije verkeer van goederen en diensten vrij hun interne wetgeving toe te passen — voor zover dit in overeenstemming is met de artikelen 36 en 56 — uit hoofde van bescherming van de openbare zedelijkheid, de openbare orde of de volksgezondheid, op voorwaarde evenwel dat een dergelijk verbod geen middel tot willekeurige discriminatie noch een verkapt beperking van de handel tussen de lidstaten vormt.

Communaautaire maatregelen kunnen enkel worden overwogen als de totstandbrenging en werking van de interne een onderlinge aanpassing vereisen van de maatregelen die op dit ogenblik door de lidstaten worden toegepast. De Commissie heeft geen weet van omstandigheden die een dergelijk optreden verantwoorden, maar kijkt nadere inlichtingen hieromtrent met belangstelling tegemoet.

(¹) PB L 202 van 30.7.1997.

(1999/C 341/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0085/99
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Richtlijn inzake verpakking

Komt er een beoordeling of evaluatie van de doeltreffendheid van de richtlijn inzake verpakking (d.w.z. zijn de doelstellingen bereikt enz.) en zo ja, wanneer?

Zal de Commissie deze beoordeling publiceren?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(9 maart 1999)

De tenuitvoerlegging door de lidstaten van Richtlijn 94/62/EG betreffende verpakking en verpakkingsafval (¹), die voor 30 juni 1996 was gepland, heeft gemiddeld meer dan een jaar vertraging opgelopen. Dit betekent dat een evaluatie van de praktische situatie in de lidstaten momenteel in het algemeen in een voorbereidende fase zou gebeuren en niet met alle systemen voor het beheer van verpakkingsafval volledig operationeel.

Op 3 februari 1997 heeft de Commissie Beschikking 97/138/EG inzake het verstrekken van gegevens over verpakking en verpakkingsafval (²) goedgekeurd. De tabellen moeten jaarlijks worden ingevuld — de eerste keer met de gegevens over 1997 — en moeten de Commissie worden toegestuurd binnen een termijn van 18 maanden na het einde van het betrokken jaar. De Commissie heeft Beschikking 97/622/EG inzake de vragenlijsten in de sector afvalstoffen goedgekeurd, die een vragenlijst betreffende de verpakkingsrichtlijn (³) omvat. Het eerste verslag zal betrekking hebben op de periode van 1998 tot en met 2000.

In april 1999 zal de aanzet worden gegeven tot een studie over „Europese systemen voor het beheer van verpakkingsafval” en het eindverslag moet tegen mei 1999 klaar zijn. De start van een andere studie over de „kosten, baten en kosteneffectiviteit van financiële poolsystemen” wordt in maart 1999 verwacht en de eindversie zal wellicht in december 1999 beschikbaar zijn. Beide studies zijn voor algemene distributie bedoeld.

Op basis van het bovenstaande wil de Commissie tegen juli 1999 een verslag opstellen over de praktische ervaring van de lidstaten bij het nastreven van de doelstellingen en de bevindingen van wetenschappelijke onderzoeks- en evaluatietechnieken, zoals milieubalansen.

(¹) PB L 365 van 31.12.1994.

(²) PB L 52 van 22.2.1997.

(³) PB L 256 van 19.9.1997.

(1999/C 341/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0099/99
van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Uitvoer Noorse stokvis — afgifte EUR1-certificaat

De uitvoer van Noorse stokvis naar de EG valt onder een tariefcontingent met nulrecht. Het bewijs van oorsprong wordt afgegeven in zogeheten EUR1-certificaten die door de respectieve autoriteiten worden ondertekend. Zij moeten van tevoren een oorsprongscertificaat opstellen, hetgeen niet altijd gebeurt. Hierdoor kunnen in de EU grote hoeveelheden stokvis worden ingevoerd — die van elders afkomstig zijn, maar voor Noors doorgaan — waarvan de herkomst niet voldoende in de EUR1-certificaten is aangetoond.

De oorsprong van de stokvis wordt slechts achteraf gecontroleerd en de Noorse autoriteiten stellen pas dan de EG in kennis van de werkelijke oorsprong van de stokvis. De EG van haar kant heft bij de communautaire importeurs invoerrechten voor stokvis die ingevoerd is met EUR1-certificaten en die intussen al aan de consument is verkocht. De Noorse autoriteiten bezondigen zich al sinds de jaren '80 aan deze ongeoorloofde praktijken, terwijl de EG zich beperkt tot de berekening van de niet betaalde heffingen. Het gaat hier om een systematische en opzettelijke dumping van de kant van de Noorse stokvisexporteurs die blijkbaar door de autoriteiten van dat land wordt getolereerd en door de communautaire importeurs wordt gefinancierd.

Kan de Commissie met het oog op bovengenoemde situatie en naar aanleiding van een recente klacht van Portugese importeurs die zij bij de ombudsman van de EU hebben neergelegd, mededelen:

1. of er in Noorwegen inderdaad systematisch EUR1-certificaten worden afgegeven voor de uitvoer van stokvis zonder voorafgaande vermelding van de juiste oorsprong van het uitgevoerde product,
2. welke stappen zij denkt te ondernemen om ervoor te zorgen dat deze praktijk een halt wordt toegevoerd?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(25 maart 1999)

De door de geachte Afgevaardigde bedoelde recente feiten zijn de Commissie niet bekend.

Volgens de regels van Protocol nr 4 betreffende de definitie van het begrip „producten van oorsprong” en de regelingen voor administratieve samenwerking van de Overeenkomst betreffende de Europese economische ruimte ⁽¹⁾, zijn de Noorse autoriteiten alleen verantwoordelijk voor de afgifte van de certificaten inzake goederenverkeer EUR.1. Zij kunnen een dergelijk certificaat slechts afgeven nadat zij zich ervan hebben vergewist dat de oorsprong van de uit te voeren producten correct is aangegeven.

Vervolgens is het de taak van de douaneautoriteiten van de lidstaten om bij invoer de goederen en het begeleidend certificaat te controleren. Bij twijfel omtrent de geldigheid van het certificaat kunnen zij eventueel contact opnemen met de Noorse autoriteiten in het kader van de procedures inzake administratieve samenwerking.

De Commissie kan ook tussenbeide komen bij de Noorse autoriteiten. In dit verband vestigt zij de aandacht van de geachte Afgevaardigde op het feit dat zij in maart 1993 een missie heeft georganiseerd naar Noorwegen in verband met de invoer van Russische visserijproducten in dat land. Na afloop van deze missie zijn de Noorse autoriteiten met een eigen onderzoek begonnen. De resultaten daarvan zijn aan de Commissie medegedeeld en de procedures van terugvordering zijn in de lidstaten, Portugal inbegrepen, ingezet.

De Commissie beschikt op dit ogenblik over geen belangrijke elementen die de slechte werking van het systeem bevestigen. Zij verzoekt de geachte Afgevaardigde haar alle concrete elementen mede te delen waarvan hij kennis zou hebben. Zij verbindt zich er toe om op basis van die elementen zowel bij de autoriteiten van Noorwegen als die van de Gemeenschap de nodige onderzoeken in te stellen om de stand van zaken te controleren en eventueel de vereiste maatregelen te nemen.

De Commissie zal te zijner tijd aan de geachte Afgevaardigde de lijst van de gedane stappen en van de eventueel genomen maatregelen mededelen.

⁽¹⁾ PB L 1 van 3.1.1994.

(1999/C 341/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0100/99

van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(20 januari 1999)

Betreft: Aanstelling van ambtenaren bij de ESO in Turijn

Commissaris Cresson heeft mij op 5 januari 1999 een antwoord gezonden op mijn vraag E-3361/98 ⁽¹⁾. In deze vraag stelde ik de kwestie aan de orde van de provocatief eenzijdige personeelsbezetting bij de Europese Stichting voor opleiding (ESO) in Turijn en van het miskennen van kandidaten uit Griekenland, Portugal en

Spanje. Mevrouw Cresson probeert de gewraakte situatie te rechtvaardigen door een beroep op de „onafhankelijkheid” van de ESO; zij beklemtoont dat de directeur verantwoordelijk is voor alle kwesties betreffende het personeel en voegt daar de ongelukkige zinsnede aan toe dat „de selectie plaatsvindt op grond van de vereiste kwaliteiten en vaardigheden”, waarmee duidelijk de indruk wordt gewekt dat de Griekse, Portugese en Spaanse kandidaten voor een arbeidsplaats bij de ESO met minder kwaliteiten en vaardigheden zijn toegerust dan kandidaten uit andere landen die met tientallen bij de ESO te werk zijn gesteld. De commissaris stelt dat de ESO een „onafhankelijke” instelling vormt, hoewel het de Commissie is die voortdurend en met grote aandrang wensen tot financiering van de ESO bij het Parlement naar voren brengt en argumenten aanvoert voor financiële steun aan deze stichting. Voorts weet mevrouw Cresson wel degelijk hoe gegrond en ernstig de beschuldigingen zijn die binnen en buiten de communautaire instellingen worden vernomen over onregelmatigheden bij de aanstelling van ambtenaren en over de heersende ondoorzichtigheid, waardoor de Commissie een zwaar stigma van onbetrouwbaarheid heeft gekregen, hetgeen voor eenieder duidelijk is geworden bij de recente motie van wantrouwen tegen de Europese Commissie die op 11 t/m 15 januari 1999 in het Europees Parlement aan de orde was.

Hoe denkt de Commissie te bewerkstelligen dat de provocatieve eenzijdige personeelsbezetting bij de ESO wordt opgeheven en welke maatregelen denkt zij onverwijld te nemen (aangezien niet alleen de tijdslimieten, maar ook het geduld van de overige communautaire instellingen uitgeput lijkt te zijn) opdat het onberispelijk functioneren van haar diensten en van de gedecentraliseerde instanties waarover zij het toezicht uitoefent, kan worden gegarandeerd?

(¹) PB C 182 van 28.6.1999, blz. 70.

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(9 april 1999)

De Commissie wijst de geachte afgevaardigde erop dat zij in haar antwoord op schriftelijke vraag E-3361/98 uitvoerig het wet- en regelgevingskader voor het beheer van het personeel van de Europese Stichting voor opleiding in Turijn en de bij de selectie van dit personeel te volgen criteria uiteen heeft gezet.

Aangezien de Commissie constateert dat vergeleken bij de vorige vraag van de geachte afgevaardigde zijn laatste schriftelijke vraag geen nieuwe elementen bevat, kan de Commissie alleen maar haar antwoord op de vorige vraag bevestigen.

Als de geachte afgevaardigde andere feiten bekend zijn die zijn kritische opmerkingen over de essentie van de procedures voor de selectie van het personeel van de Stichting voor opleiding kunnen verduidelijken, zal de Commissie deze uiteraard met de verschuldigde aandacht bestuderen.

(1999/C 341/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0102/99

van Robin Teverson (ELDR) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Vijfde kaderprogramma en geothermische energie

In voorgaande programma's van de EU voor onderzoek en ontwikkeling werd specifiek melding gemaakt van geothermische energie. In het komende kaderprogramma niet. Het Europees Parlement nam een amendement aan om deze ommissie te verhelpen en het thema geothermische energie te doen opnemen onder het hoofdstuk hernieuwbare energiebronnen in Bijlage II, sub a), v). De Commissie noch de Raad hebben dit amendement overgenomen.

Kan de Commissie bevestigen dat, ondanks dit verzuim, de toekomstige financiering op dit gebied hierdoor niet in gevaar komt en dat projecten op het gebied van de geothermische energie dat deel van de middelen zullen blijven ontvangen dat hen toekomt, temeer daar mevrouw Cresson heeft verklaard dat de EU zich ten doel stelt het aandeel van hernieuwbare energiebronnen te verhogen van 6 % tot 12 %?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(25 maart 1999)

De door de Gemeenschap aangekondigde doelstelling om het aandeel duurzame energie te verhogen van 6 % tot 12 % is een van de voornaamste onderwerpen in het hoofdstuk energie van het vijfde kaderprogramma (¹). Het is tevens juist dat geothermische hulpbronnen in belangrijke mate kunnen bijdragen aan de verwezenlij-

king van deze doelstelling, in het bijzonder wanneer het door de Gemeenschap gesteunde Europese hete-droge-gesteentenproject in het Franse Soultz-sous-Fôrets aan de verwachtingen blijft voldoen.

Veel aspecten van geothermische technologie zijn reeds ver ontwikkeld en krijgen zeker niet de hoogste prioriteit voor financiering van onderzoek. Het hete-droge-gesteentenproject vereist echter nog wel nader onderzoek en kan dus in de toekomst voor financiële steun in aanmerking komen.

Het vijfde kaderprogramma is echter zo opgezet dat de aandacht wordt toegespitst op problemen in plaats van op technologieën. Onderzoek en demonstratieprojecten op het gebied van geothermische energie zullen op gelijke voet behandeld worden met andere duurzame energieprojecten indien zij kunnen bijdragen aan een oplossing van de in het programma aangegeven problemen, eerder voor Europese dan voor een louter nationale financiering in aanmerking komen en een bijdrage kunnen leveren aan de verwezenlijking van de in het werkprogramma vermelde doelstellingen.

(¹) PB C 137 van 7.6.1997.

(1999/C 341/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0106/99

van Sirkka-Liisa Anttila (ELDR) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Eisen van de EU op het gebied van de bescherming van dieren als voorwaarde voor de invoer vanuit derde landen

De richtlijnen van de Raad tot vaststelling van minimumnormen ter bescherming van varkens (91/630/EEG) (¹) en van kalveren (91/629/EEG) (²) bevatten een artikel (artikel 8) dat een dode letter is gebleven omdat de inhoud ervan betrekking heeft op derde landen. Een vergelijkbaar artikel is artikel 15 van richtlijn 93/119/EEG (³) inzake de bescherming van dieren bij het slachten of doden, dat eveneens betrekking heeft op derde landen en de invoer vanuit die landen.

Deze bepalingen vereisen dat om in de Gemeenschap te mogen worden ingevoerd, dieren uit derde landen vergezeld moeten gaan van een door de bevoegde autoriteit van dat land afgegeven certificaat waaruit blijkt dat zij een behandeling hebben ondergaan die ten minste gelijkwaardig is aan de behandeling waarop dieren van communautaire oorsprong recht hebben.

De behandeling van de richtlijn inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren (98/58/EG) (⁴) leverde voor wat betreft de kwestie van de derde landen grote problemen op. In het licht van de WTO-regels zou een dergelijke eis ten aanzien van derde landen gezien kunnen worden als een discriminerende en onwettige belemmering voor de handel en de mededinging en daarmee als zijnde in strijd met de regels van de WTO.

Veel lidstaten van de EU zijn van mening dat op een of andere manier gegarandeerd moet kunnen worden dat landbouwhuisdieren in derde landen net zo goed in overeenstemming met regelgeving inzake dierenbescherming gehouden worden als in de EU. In verband met de goedkeuring van de richtlijn inzake de bescherming van landbouwhuisdieren is gesteld dat internationale eisen op het gebied van dierenwelzijn door middel van internationale organisaties en overeenkomsten verbeterd moeten worden, dus op andere wijze dan door het opwerpen van belemmeringen voor de invoer.

Welke maatregelen gaat de Commissie nemen om de kwestie rond de derde landen op te lossen en de internationale eisen op het gebied van dierenwelzijn op EU-niveau te brengen?

(¹) PB L 340 van 11.12.1991, blz. 33.

(²) PB L 340 van 11.12.1991, blz. 28.

(³) PB L 340 van 31.12.1993, blz. 21.

(⁴) PB L 221 van 8.8.1998, blz. 23.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(19 maart 1999)

Zoals de Commissie reeds eerder heeft aangegeven, zal de mogelijkheid om de regels van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) te wijzigen zodat rekening wordt gehouden met de eisen inzake het welzijn van dieren, worden bekeken bij de vaststelling van de onderhandelingsdoelstellingen van de Gemeenschap voor de komende ronde van de WTO-onderhandelingen.

Daarnaast is de Commissie begonnen met de bij artikel 8 van Richtlijn 98/58/EG van de Raad van 20 juli 1998 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren ⁽¹⁾ voorgeschreven procedure en heeft zij alle landen die dieren of dierlijke producten uitvoeren naar de Gemeenschap verzocht haar de wetgeving of de andere bepalingen mee te delen die zij toepassen op het gebied van het welzijn van landbouwhuisdieren tijdens het vervoer en het slachten.

Deze bepalingen zullen worden beoordeeld in het licht zowel van artikel 8 van bovengenoemde richtlijn als van de WTO-regels.

⁽¹⁾ PB L 221 van 8.8.1998.

(1999/C 341/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0108/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Het doden van dieren met vergiftigd lokaas

Het verschijnsel van vergiftiging van dieren neemt in Italië verontrustende afmetingen aan.

Zelfs de steden zijn niet meer veilig en ook huisdieren als honden en katten sterven doordat er op illegale wijze vergiftigd lokaas wordt neergelegd.

Ook al zijn er geen precieze gegevens over de omvang van dit verschijnsel beschikbaar, toch kan worden vastgesteld dat er grote schade is aangericht aan het milieu en de in het wild levende dieren.

Het gebruik van vergiftigd lokaas is in Italië uitdrukkelijk bij de wet verboden en wordt gestraft.

Is de Commissie bereid een netwerk op te richten voor het toezicht op de maatregelen ter bescherming van dieren en milieu?

Is de Commissie bereid alle lidstaten te verzoeken om dit probleem aan te pakken en hun burgers – zowel particulieren als bedrijven – tot het indienen van klachten te bewegen, eventueel via een speciaal gratis telefoonnummer, aangezien daardoor een netwerk gecreëerd zou kunnen worden ter bescherming van dieren en milieu?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(15 maart 1999)

De Gemeenschap is uitsluitend bevoegd voor de wilde dier- en plantensoorten van communautair belang die in de bijlagen van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand ⁽¹⁾ en Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde fauna en flora ⁽²⁾ vermeld worden. Huisdieren zoals katten en honden worden derhalve niet door deze richtlijnen beschermd.

De Commissie is zich ervan bewust dat vergiftigd lokaas in accidentele gevallen de dood veroorzaakt van dieren behorend tot soorten van communautair belang. Voor deze soorten kan de Commissie, in nauwe samenwerking met nationale autoriteiten, alleen dan ingrijpen wanneer haar een specifiek geval wordt voorgelegd.

De Commissie ondersteunt voor het behoud van deze soorten ook een preventieve aanpak via de financiering van verschillende natuurbehoudprogramma's in het kader van Life-Natuur ⁽³⁾, waaronder acties gericht op de bestrijding van illegale activiteiten, bijvoorbeeld door de aanstelling van jachtopzieners en door bewustmakingscampagnes.

Het oprichten van een netwerk om het gebruik van vergiftigd lokaas te controleren en te reguleren, valt buiten de bevoegdheid van de Gemeenschap.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, als gewijzigd bij PB L 59 van 8.3.1996.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992, als gewijzigd bij PB L 31 van 6.2.1998.

⁽³⁾ PB L 181 van 20.7.1996.

(1999/C 341/074)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0110/99
van Florus Wijsenbeek (ELDR) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Discriminatie van vervoerders van andere nationaliteit in Frankrijk

1. Kan de Commissie mededelen wanneer het onderzoek, zoals aangekondigd in antwoord E-2607/97 en E-2930/97 van 17 oktober 1997 ⁽¹⁾ naar discriminatoire bepalingen in nationale wetgeving als het gaat om controle op buitenlandse vervoersondernemingen, wordt afgerond en bekend gemaakt?
2. Is het de Commissie bekend dat in Frankrijk bij controles van beroepschauffeurs bedragen van FF 20.000 tot 24.000 ter plekke moeten worden betaald en dat bij weigering voertuigen worden afgesleept?
3. Is de Commissie ook van mening dat artikel 26 van de Franse Code de la Route, op basis waarvan deze bedragen worden opgelegd, exact overeenstemt met de Belgische bepaling die door het Europese Hof discriminatoir werd geacht? Verdient het daarom aanbeveling om los van het onderzoek Frankrijk in overweging te geven de regelgeving aan te passen?

⁽¹⁾ PB C 117 van 16.4.1998, blz. 28.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(25 maart 1999)

1. De Commissie werkt aan een rapport voor de Raad over doeltreffende en uniforme controles door lidstaten betreffende de tenuitvoerlegging van Richtlijn 88/599 EEG van de Raad van 23 november 1988. Deze richtlijn heeft betrekking op standaardprocedures voor de controle op de toepassing van Verordening (EEG) 3820/85 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer en Verordening (EEG) 3821/85 betreffende het controleapparaat in het wegvervoer ⁽¹⁾. Een onderdeel van bovengenoemd rapport is aan sancties gewijd. Een aantal lidstaten dat vooralsnog geen gegevens voor dit rapport beschikbaar heeft gesteld, is daar door de Commissie nog eens op geattendeerd. Ondertussen heeft de Commissie de reeds ontvangen gegevens bestudeerd als voorbereiding op het rapport over 1995-1996 inzake de toepassing van Verordening (EEG) 3820/85 ⁽²⁾ met betrekking tot de constatering van eventueel discriminatoire handelingen.
2. De Commissie heeft begrepen dat in geval van ernstige schendingen, zoals bijvoorbeeld vervalsing van documenten of oneerlijk gebruik van de tachograaf, krachtens de Franse wet geldboetes tot 200.000 FF opgelegd mogen worden. Wanbetaling kan zelfs resulteren in beslagname van het voertuig. Daar deze boetes betrekking hebben op zeer ernstige delicten zouden zij in overeenstemming dienen te zijn met het gemeenschappelijk beleid dat bepaalt dat de straffen doeltreffend, evenredig en afschrikwekkend dienen te zijn.
3. Artikel 26 van de Franse wet nr. 95-96 van februari 1995 komt in het geheel niet overeen met de door het geachte parlementslid genoemde Belgische bepaling in het Koninklijk Besluit van 12 juli 1989 die via een systeem van borgsommen probeert om bepaalde overtredingen op het terrein van het wegvervoer te voorkomen. De Franse bepaling heeft betrekking op de verplichting voor chauffeurs om een zogenaamde „document de suivi” bij zich te hebben. Deze verplichting wordt momenteel echter niet door de Franse autoriteiten dwingend opgelegd.

⁽¹⁾ PB L 325 van 29.11.1988.

⁽²⁾ PB L 370 van 31.12.1985.

(1999/C 341/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0114/99
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Cijfers over de behoefte aan ziekenhuisbedden voor de klinische verzorging van kinderen

In alle lidstaten van de EU bestaan formules voor het vaststellen van de behoefte aan ziekenhuisbedden. In Duitsland bestaan echter geen cijfers over het vereiste aantal ziekenhuisbedden voor de klinische verzorging van kinderen.

Beschikt de Commissie over cijfers over het aantal ziekenhuisbedden voor kinderen in de diverse EU-landen en over de formules op basis waarvan per land de vereiste hoeveelheid wordt vastgesteld?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(4 maart 1999)

Tot haar spijt beschikt de Commissie niet over gegevens over het aantal ziekenhuisbedden voor kinderen in de lidstaten.

De communautaire statistieken van ziekenhuisbedden, opgesteld aan de hand van de jaarlijks door de lidstaten verstrekte gegevens, betreffen het aantal niet-psychiatrische en het aantal psychiatrische bedden, met dien verstande dat er grote verschillen in de definitie van de verschillende soorten bedden bestaan. Deze statistieken geven in alle lidstaten een dalende tendens bij het aantal bedden te zien. Er zal nauwkeurigere informatie beschikbaar komen met een in het kader van het programma voor gezondheidsmonitoring gefinancierd project, Eucomp, dat ten doel heeft de organisatie van de gezondheidszorg en de ziekenhuizen in de lidstaten te beschrijven.

(1999/C 341/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0115/99
van Robert Evans (PSE) aan de Commissie

(22 januari 1999)

Betreft: Pensioenen

Welke maatregelen neemt de Commissie ter vereenvoudiging van de wijze waarop Europese burgers pensioenuitkeringen kunnen ontvangen uit andere lidstaten dan waar zij woonachtig zijn?

Wat doet de Commissie voorts om te zorgen dat Europese burgers zich op dit punt van hun rechten en aanspraken bewust zijn?

Een aantal van mijn kiezers hebben wat dit betreft problemen ondervonden en met name een van hen moest een bureaucratisch mijnenveld oversteken om aanspraak te kunnen maken op door haar verdiende pensioenuitkeringen over de periode dat zij in Frankrijk gewoond en gewerkt had enkele jaren geleden.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(26 februari 1999)

De groep op hoog niveau van deskundigen inzake vrij verkeer van personen heeft in zijn verslag een aantal aanbevelingen gedaan ter vereenvoudiging van de regelgeving met betrekking tot de coördinatie van de sociale zekerheid. Daarnaast is in een specifiek verslag aandacht besteed aan de bescherming van de rechten op aanvullend pensioen van werknemers en zelfstandigen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen. In het verlengde van deze verslagen heeft de Commissie zich er in haar actieplan voor het vrij verkeer van werknemers ⁽¹⁾ en in haar Sociaal actieprogramma 1998-2000 ⁽²⁾ toe verplicht om voor eind 1998 in het kader van de derde fase van het SLIM-initiatief een voorstel in te dienen ter herziening en vereenvoudiging van Verordening (EEG) 1408/71 ⁽³⁾. Dit voorstel is op 21 december 1998 ⁽⁴⁾ goedgekeurd. Aan de hand van een voorstel van de Commissie ⁽⁵⁾ heeft de Raad op 29 juni 1998 Richtlijn 98/49/EG ⁽⁶⁾ goedgekeurd, die op het gebied van de aanvullende pensioenen de hinderpalen uit de weg beoogt te ruimen die het vrije verkeer van werknemers belemmeren. Deze richtlijn vereenvoudigt het behoud van verworven rechten, grensoverschrijdende betalingen en de mogelijkheid om bijdragen te blijven betalen aan het aanvullende pensioenstelsel in het land van herkomst tijdens detacheringen van korte duur in een ander land. Uit hoofde van het tweede lid van artikel 10 moet deze richtlijn uiterlijk op 25 januari 2002 in de rechtsorde van de lidstaten zijn omgezet.

Het verbeteren van de voorlichting aan de burgers over de rechten die voortvloeien uit de communautaire regelgeving blijft een van de prioriteiten van de Commissie. Naast de publicaties en gegevens op het Internet (<http://europa.eu.int>) en de publicatie van gidsen en brochures heeft de Commissie in 1998 steun verleend aan verschillende cursussen over dit onderwerp in de lidstaten.

De Commissie betreurt het wanneer de administratieve procedures op dit gebied, dat de Europese burger zo direct raakt, tekortkomingen vertonen. Ze bevordert met name door het telematicaprogramma ten behoeve van de sociale zekerheid (TESS) de verbetering van de samenwerking tussen de nationale instanties. Dit

programma beoogt de administratieve procedures voor het verwerven van rechten en voor het toekennen en uitbetalen van uitkeringen in de sociale zekerheid te vereenvoudigen en te bespoedigen. Om dit doel te bereiken zal de Commissie het gebruik van telematicadiensten bij de uitwisseling van informatie tussen de instanties op het gebied van de sociale zekerheid blijven stimuleren.

(¹) COM(97) 586 def. Zie tevens de Mededeling over de follow-up van de aanbevelingen van de Groep op hoog niveau inzake het vrije verkeer van personen (COM(98) 403).

(²) COM(98) 259 def.

(³) Een bijgewerkte versie is verschenen in PB L 28 van 30.1.1997.

(⁴) COM(98) 779 def.

(⁵) PB C 5 van 9.1.1998.

(⁶) PB L 209 van 25.7.1998.

(1999/C 341/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0121/99
van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Aanpak van het probleem

Is de Commissie zich er niet van bewust dat de Europese Unie dringend maatregelen moet nemen om het almaar groeiende probleem te bestrijden hoe ons afval kwijt te raken?

Waarom heeft zij nog geen voorstel voor een desbetreffende richtlijn ingediend, met name ten aanzien van composteren, biomethanisering, elektrisch en elektronisch afval en PVC?

Zouden ook niet het „voorzorgsbeginsel” en de opvattingen van „de vervuiler betaalt” en „preventief handelen”, zoals vastgelegd in artikel 130 R van het EG-Verdrag, zo ruim mogelijk moeten worden aangewend?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(25 maart 1999)

De Commissie is het met het geachte parlementslid eens dat preventie van afvalstoffen niet alleen in het kader van een systeem voor het beheer van afval van het grootste belang is maar ook voor de wetgeving op dit terrein. De Commissie probeert het principe van verantwoordelijkheid van de producenten inzake het beheer van afval te bevorderen, hetgeen als een concrete manier beschouwd kan worden om het principe van „de vervuiler betaalt” te ondersteunen.

De Commissie overweegt een voorstel in te dienen omtrent compostering dat als een logisch vervolg op de discussie op communautair niveau inzake het storten van afval beschouwd kan worden. De op laatstgenoemd gebied voorgestelde richtlijn (¹) heeft tot doel om de komende jaren het storten van biologisch afbreekbaar huisvuil aanzienlijk te verminderen. Dergelijk afval zou uiterst bruikbaar zijn voor de verwerking tot compost of biomethanisering.

De Commissie deelde in haar voorstel omtrent afgedankte voertuigen (²) mee dat zij de kwestie van polyvinylchloride (PVC) in het algemeen zou bestuderen. Er wordt momenteel aan een analyse gewerkt.

Het Commissie-programma voor 1998 kondigde een voorstel voor een richtlijn inzake elektrisch en elektronisch afval aan. De werkzaamheden op dit terrein hebben enige vertraging opgelopen.

(¹) COM(98) 189 def.

(²) PB C 337 van 7.1.1997.

(1999/C 341/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0122/99
van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Minder pesticiden en biociden in de Unie

Wanneer denkt de Commissie voorstellen in te dienen ter vermindering van het gebruik van pesticiden en biociden, zoals zij beloofd heeft in het Vijfde actieprogramma voor het milieu in 1992?

Kan zij maatregelen nemen om de meest gevaarlijke pesticiden en biociden te verbieden en kan zij het tempo waarmee zij de momenteel op de EU markt verkrijgbare chemicaliën beoordeelt opvoeren?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(23 maart 1999)

Na de goedkeuring van het vijfde actieprogramma voor het milieu ⁽¹⁾ heeft de Commissie het project „Duurzaam gebruik van gewasbeschermingsmiddelen” opgezet. Dit project had tot doel de huidige gedragspatronen met betrekking tot het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen (bestrijdingsmiddelen voor de landbouw) en de problemen in verband met het gebruik ervan te onderzoeken en mogelijke toekomstige initiatieven voor te bereiden. Het project liep in mei 1998 ten einde toen een workshop, waar alle betrokken partijen aan meewerkten, het resultaat van de projectverslagen besprak en conclusies formuleerde. De volledige studieverlagen zijn rechtstreeks beschikbaar op de volgende Internet-website van de Commissie: <http://europa.eu.int/comm/dg11/ppps/home.htm>. Als vervolg daarop bereidt de Commissie momenteel een mededeling over het duurzame gebruik van gewasbeschermingsmiddelen voor, dat deel uitmaakt van het werkprogramma van de Commissie voor 1999.

Het project was toegespitst op het gebruik van bestrijdingsmiddelen voor landbouwdoeleinden, maar delen ervan hadden ook betrekking op het gebruik als biocide en zullen in de toekomst worden gebruikt om te beoordelen of er verdere stappen nodig zijn om het gebruik van biociden terug te dringen in aanvulling op de tenuitvoerlegging van Richtlijn 98/8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 betreffende het op de markt brengen van biociden ⁽²⁾.

Bestrijdingsmiddelen die niet voldoen aan de veiligheidsvoorschriften voor de menselijke gezondheid en het milieu zoals vastgesteld in artikel 5 van Richtlijn 91/414/EEG van de Raad van 15 juli 1991 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen ⁽³⁾ of in artikel 5 van voornoemde richtlijn betreffende biociden, worden uit de markt genomen zonder afbreuk te doen aan de maatregelen die in het kader van Richtlijn 79/117/EEG van de Raad van 21 december 1978 houdende verbod van het op de markt brengen en het gebruik van bestrijdingsmiddelen bevattende bepaalde actieve stoffen ⁽⁴⁾, of van Richtlijn 76/769/EEG van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten ⁽⁵⁾ zijn genomen om deze chemische producten te verbieden. Negentig actieve stoffen worden momenteel onderzocht op grond van Verordening (EEG) 3600/92 van de Commissie van 11 december 1992 houdende bepalingen voor de uitvoering van de eerste fase van het werkprogramma als bedoeld in artikel 8, lid 2, van Richtlijn 91/414/EEG van de Raad betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen ⁽⁶⁾. Verscheidene daarvan zijn uit de markt genomen en voor andere evaluaties moet nog een eindbeslissing worden genomen. In de nabije toekomst zullen nieuwe stappen worden gezet om het tempo van de evaluaties op grond van Richtlijn 91/414/EEG op te voeren, terwijl er voorbereidingen bezig zijn om de evaluatie van biociden te starten zodra Richtlijn 98/8/EG door de lidstaten ten uitvoer is gelegd, hetgeen uiterlijk op 13 mei 2000 moet gebeuren.

Industriële chemicaliën zijn verdeeld in „bestaande” en „nieuwe” chemicaliën. „Bestaande” chemicaliën zijn die welke vóór 18 september 1981 op de markt van de Gemeenschap aanwezig waren. Uit door de Europese industrie verstrekte gegevens blijkt dat er in de Gemeenschap circa 2.500 „bestaande” chemicaliën op de markt zijn in hoeveelheden van meer dan 1.000 ton, hetgeen ongeveer 90 % van de verhandelde chemicaliën uitmaakt. Deze chemicaliën hebben prioriteit voor een beoordeling van de risico's ervan voor de menselijke gezondheid en het milieu en de gevaarlijkste worden eerst beoordeeld.

Alle „nieuwe” chemicaliën worden op hun risico's voor de menselijke gezondheid en het milieu beoordeeld alvorens zij op de markt van de Gemeenschap worden gebracht. Sinds 1993 zijn circa 600 nieuwe chemicaliën beoordeeld.

De Commissie is gestart met de inventarisatie van de belangrijkste communautaire wetgeving betreffende industriële chemicaliën teneinde na te gaan welke verbeteringen nodig zijn. In het werkprogramma van de Commissie voor 1999 wordt hierover een mededeling in het vooruitzicht gesteld waarin een geïntegreerde strategie voor de regulering van industriële chemicaliën wordt uiteengezet.

⁽¹⁾ PB L 275 van 10.10.1998.

⁽²⁾ PB L 123 van 24.4.1998.

⁽³⁾ PB L 230 van 19.8.1991.

⁽⁴⁾ PB L 33 van 8.2.1979.

⁽⁵⁾ PB L 262 van 27.9.1976.

⁽⁶⁾ PB L 366 van 15.12.92.

(1999/C 341/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0133/99
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Toepassing van de visserijregels in de Middellandse Zee door derde landen

In verordening 1626/94⁽¹⁾ heeft de EU technische maatregelen vastgesteld die ten doel hebben de visbestanden in de Middellandse Zee op peil te houden, waarbij onder meer het gebruik van oneigenlijk vistuig wordt verboden, de afstand tot de kust bij het vissen wordt geregeld enz. Deze maatregelen gelden niet voor de visserijactiviteiten die door derde aan zee gelegen landen in het Middellandse-Zeegebied worden uitgeoefend, zoals in het geval van Turkije, met als gevolg dat niet alleen de visbestanden niet afdoende worden beschermd, maar tevens de mededinging wordt verstoord doordat visserijproducten uit genoemd land op de markt worden gebracht.

Is de Commissie, gezien de overeenkomst voor een douane-unie tussen de EU en Turkije, van mening dat de visserijproducten uit Turkije vrij op de markt van de EU kunnen worden afgezet zonder dat door dat land de regels in acht worden genomen die voor de vissers in de lidstaten van de EU gelden? Welke maatregelen denkt de Commissie tegen Turkije en de overige derde landen in het Middellandse-Zeegebied te nemen opdat zij de technische maatregelen van verordening 1626/94 overnemen, waarmee de visbestanden van de Middellandse Zee afdoende zullen worden beschermd?

⁽¹⁾ PB L 171 van 6.7.1994, blz. 1.

Antwoord van Mevr. Bonino namens de Commissie

(12 april 1999)

De betrokken wetgeving van de Gemeenschap geldt voor vaartuigen van andere oeverstaten van de Middellandse Zee alleen wanneer daarmee gevist wordt in de wateren onder soevereiniteit of jurisdictie van een lidstaat. Turkije past voor het beheer van de visbestanden de eigen regels toe, die niet noodzakelijk gelijk zijn aan de wetgeving van de Gemeenschap.

Er is geen wettelijke bepaling die zich ertegen verzet dat visserijproducten van oorspong uit Turkije in de handel worden gebracht zolang die producten voldoen aan de communautaire marktregelingen en aan de veterinaire voorschriften.

De Commissie kan een derde land er niet toe verplichten om een verordening van de Gemeenschap in zijn nationale wetgeving over te nemen. Het zou wenselijk zijn dat er een zekere mate van harmonisatie zou zijn in de wetgeving van de landen aan de Middellandse Zee via de vaststelling van minimumregels, waarbij tegelijk aan de oeverstaten de mogelijkheid wordt gelaten die regels te verfijnen en aan te passen aan specifieke regionale situaties. Dit proces kan alleen worden bewerkstelligd via de Algemene Raad voor de Visserij in de Middellandse Zee. De Commissie heeft in dat kader de eerste stappen gezet.

(1999/C 341/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0138/99
van Antoinette Spaak (ELDR) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Vrij verkeer van personen — teraardebestelling

Omvat het beginsel van het vrije verkeer van personen voor de Europese burgers ook het recht om begraven of gecremeerd te worden in de lidstaat van hun keuze?

Zijn de wetgevingen betreffende crematie op Europees niveau geharmoniseerd?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(18 maart 1999)

De Commissie deelt het geachte parlementslid in de eerste plaats mee dat op Gemeenschapsniveau geen harmonisatiemaatregelen voor crematie zijn getroffen.

Het ontbreken van dergelijke maatregelen laat de mogelijkheid echter onverlet dat een burger die gebruik heeft gemaakt van het vrije verkeer van personen, op grond van zijn eigen wil of die van zijn naaste familieleden, kan worden begraven in een andere lidstaat dan die waarin hij is overleden.

In dit kader wordt dit beginsel toegepast in de nationale regelgeving, waarin het beginsel van het vrije verkeer en de bescherming van het algemeen belang (zoals de volksgezondheid) die bij teraardebestelling in het geding kunnen komen, tegen elkaar moeten worden afgewogen.

(1999/C 341/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0153/99
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Oprichting en werking van het Nationaal Bloedcentrum in Griekenland

In het tweede communautair bestek voor Griekenland komt in het subprogramma „Gezondheidszorg” van het operationeel programma „Gezondheidszorg – welzijnszorg” maatregel 1.5 voor, getiteld „Bloedgift: infrastructuur en apparatuur voor de oprichting en werking van het Nationaal Bloedcentrum”, welke maatregel onder meer gericht is op een betere controle van het bloed, zulks ter voorkoming van infecties. De totstandbrenging van dit centrum is van het grootste belang, vooral na de jongste gebeurtenissen die in de openbaarheid zijn gekomen en die betrekking hebben op de overdracht van het AIDS-virus aan een zuigeling door middel van bloedtransfusie.

Kan de Commissie meedelen, overwegende dat er vanaf 1994 een tijdschema voor de desbetreffende maatregel van het subprogramma bestaat:

1. welke ontwikkelingsgang en bestedingstempo de financiering van deze maatregel kent;
2. of er sprake van vertraging is bij de besteding van de geldmiddelen en zo ja, wat daarvoor de belangrijkste oorzaken zijn;
3. welke maatregelen zij denkt te treffen voor de zo spoedig mogelijke werking van genoemd centrum, daarbij uitgaande van de resolutie van de Raad betreffende de veiligheid van transfusies en de zelfvoorziening van de Gemeenschap aan bloed?

Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(31 maart 1999)

Volgens de door de Griekse autoriteiten verstrekte gegevens betreffende het project inzake het Nationaal Bloedcentrum is de situatie als volgt:

1. Tijdens de 4de vergadering van het toezichtcomité, op 10 juli 1997, is besloten tot medefinanciering van het project in het kader van het operationele programma „Gezondheidszorg-Welzijnszorg”. Op 15 december 1997 is het bericht van inschrijving voor de werkzaamheden gepubliceerd. In januari 1999 is, na evaluatie van de ontvangen offertes, een contract ondertekend tussen het bureau dat belast is met de invoering van het project (Depanom) en de geselecteerde aannemers (de firma INSO-Verdot) voor een bedrag van 9.590.000 €.
2. Dat de voorbereiding van de inschrijvingsprocedure en de fase vóór de ondertekening van het contract zoveel tijd hebben gevegd, is hieraan te wijten dat het een technisch complexe aangelegenheid betrof en dat in verband met het uit technisch en wetenschappelijk oogpunt zeer specifieke karakter van het project wetenschappelijke adviseurs moesten worden ingeschakeld bij de evaluatie van de offertes.
3. Het contract voorziet in een termijn van 24 maanden voor de voltooiing van de werkzaamheden voor het centrum (januari 2001). De Commissie zal erop toezien dat de vastgestelde termijn in acht wordt genomen.

(1999/C 341/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0155/99
van Caroline Jackson (PPE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Rode eekhoorns en Warfarin

Kan de Commissie aangeven of het in haar bedoeling ligt het gebruik van de stof die als „Warfarin” op de markt wordt gebracht, te verbieden? Hierbij mag worden aangetekend dat deze stof een van de meest doeltreffende instrumenten blijkt te zijn bij het terugdringen van het aantal grijze eekhoorns in het Verenigd Koninkrijk en daarom een nuttig middel kan zijn om de afnemende populatie van rode eekhoorns te behouden. Tevens mag worden vermeld dat een verbod op dit product ernstige gevolgen zal hebben, aangezien het zeer goed mogelijk is dat er geen bevredigend gif van een soortgelijke doeltreffendheid beschikbaar is.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(16 maart 1999)*

De stof warfarin wordt als werkzame stof gebruikt in knaagdierenverdelgingsmiddelen. Als pesticide gebruikt ter bescherming van planten en plantaardige producten wordt de stof als zodanig momenteel in het kader van Richtlijn 91/141/EEG van de Raad van 15 juli 1991 inzake het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen ⁽¹⁾ beoordeeld.

Warfarin mag op dit moment worden toegepast voor het onder controle houden van de populatie grijze eekhoorns met het doel om bomen te beschermen. Met dit aspect is rekening gehouden bij de beoordeling en de besluitvorming omtrent deze stof. Een definitieve beslissing wordt vóór de zomer van 1999 verwacht.

⁽¹⁾ PB L 230 van 19.8.1991.

(1999/C 341/083)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0161/99
van Antonios Trakatellis (PPE) aan de Commissie***(11 februari 1999)*

Betreft: Illegale praktijken van de Landbouwbank van Griekenland

De Landbouwbank van Griekenland (ATE), die volledig in handen is van de Griekse staat, verstrekt leningen aan landbouwers tegen extreem hoge rentes (16-17 %), zodat zij gebukt gaan onder een zware schuldenlast en tenslotte hun landbouwactiviteiten moeten stopzetten. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de ATE niet werkt volgens de principes van de particuliere investeerder in een markteconomie aangezien haar besluiten worden bepaald door het beleid van de Griekse regering, die ook haar Raad van bestuur aanstelt.

1. Wat denkt de Commissie over de hogere rentepolitiek die de ATE momenteel voert in de landbouwsector en die leidt tot een substantiële vermindering van de investeringen, welke toch noodzakelijk zijn voor de vereiste herstructurering van de Griekse landbouwsector?
2. Is het beleid van de ATE in overeenkomst met het mededingingsrecht en met de regelgeving inzake banken die in de Gemeenschap worden toegepast, en welke maatregelen denkt de Commissie te nemen indien blijkt dat deze worden geschonden?
3. Wat denkt de Commissie over de discriminerende wijze waarop de ATE de Griekse landbouwers behandelt, waarnaar ook in een mededeling wordt verwezen ⁽¹⁾, en welke maatregelen denkt zij te nemen om een eind te stellen aan de schending van de regels inzake gelijke behandeling?

⁽¹⁾ PB C 376 van 4.12.1998, blz. 2.

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie*(24 maart 1999)*

1. Het in rekening brengen van onredelijke prijzen – inclusief hoge rentepercentages door een bank – kan een overtreding van artikel 86 van het EG-Verdrag zijn, indien de onderneming die dergelijke prijzen in rekening brengt een machtspositie op een bepaalde markt heeft en de onredelijke prijzen de uitwas van die machtspositie zijn.

Het geachte parlementslid verstrekt evenwel niet de informatie waaraan de Commissie behoefte heeft om zich er een oordeel over te kunnen vormen of de Landbouwbank van Griekenland (ATE) een machtspositie op een markt heeft dan wel of bedoelde rentepercentages misbruik van een eventuele machtspositie vormen.

2. De Commissie beschikt niet over de nodige informatie om vast te stellen of deze handelwijze misbruik van een machtspositie vormt dan wel eventuele andere communautaire regelgeving schendt.
 3. Het geachte parlementslid doelt op een mededeling betreffende een besluit van de Commissie om de procedure overeenkomstig artikel 93, lid 2, van het EG-Verdrag aan te vangen met betrekking tot bepaalde door de Griekse staat in de landbouwsector toegekende steunmaatregelen. De Commissie kon evenwel geen schending van het beginsel van gelijke behandeling door de ATE bij het toekennen van steun, het onderwerp van de mededeling, vaststellen.
-

(1999/C 341/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0169/99
van Jaime Valdivielso de Cué (PPE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Handel

Op 14 januari 1999 heeft de Europese Commissie de Raad om toestemming verzocht om met de autoriteiten van Vietnam te mogen onderhandelen over een stelsel van dubbele douanecontroles voor schoenen uit dit land, omdat de verdenking bestaat dat Vietnam door China, Thailand en Indonesië wordt gebruikt om antidumping-maatregelen te ontduiken die door de EU voor de schoenenexport door deze landen zijn vastgesteld.

Kan de Commissie mededelen wanneer dit stelsel in werking zal treden?

Welke compensatie is, gezien de schade die door bovengenoemde export wordt toegebracht, voorzien voor de bedrijven in deze sector, die voor de Europese Unie in het algemeen en voor Spanje in het bijzonder van groot sociaal-economisch belang is?

Antwoord van Sir Leon Brittan Namens de Commissie

(18 maart 1999)

Op 22 februari 1999 heeft de Raad formeel zijn goedkeuring gehecht aan het onderhandelingsmandaat voor een overeenkomst tot instelling van een systeem van dubbele douanecontroles op de invoer van bepaald schoeisel uit Vietnam. De Commissie zal binnenkort onderhandelingen starten met de Vietnamese autoriteiten om in april 1999 een overeenkomst te bereiken.

De Raad zou vervolgens in afwachting van de afronding van de procedures voor de formele sluiting van de overeenkomst voorlopig het systeem van dubbele douanecontroles instellen. Omdat de formele sluiting tamelijk veel tijd in beslag zou kunnen nemen, zouden de partijen door middel van de uitwisseling van diplomatieke nota's overeenstemming kunnen bereiken over de voorlopige toepassing van de overeenkomst. Verwacht wordt dat dit één à twee maanden na de parafering van de overeenkomst zou kunnen plaatsvinden, dat wil zeggen in mei- juni 1999.

In dit soort gevallen is het niet mogelijk een systeem op te zetten om bedrijven in deze sector compensatie te verschaffen omdat er op dit gebied geen relevante communautaire wetgeving bestaat.

(1999/C 341/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0173/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Verdragen bij de steun aan bedrijven in achterstandswijken

Kan de Commissie naar aanleiding van de vorige vraag P-3945/97 ⁽¹⁾ van 4 december 1997 betreffende „Overheidssteun aan bedrijven in achterstandswijken”, gelet op de wet van 7 augustus 1997, nr. 266, inzake dringende steunmaatregelen voor het bedrijfsleven, waarbij in artikel 14, lid 3 toestemming wordt gegeven voor een uitgave van 46 miljard lire in 1997 voor ondernemingsactiviteiten in perifere gebieden, overeenkomstig het bepaalde in de verordening betreffende de regeling van overheidssteun aan bedrijven in achterstandswijken ⁽²⁾, overwegende dat het na de uitvaardiging van de wet ongeveer een jaar heeft geduurd, totdat het uitvoeringsbesluit was genomen en de wet in juli 1998 in werking trad en overwegende dat in dit besluit de betrokken gemeentebesturen werd verzocht te beslissen inzake de praktische uitvoering van de wet, maar dat dit tot op heden nog niet is gebeurd, ondanks dat als administratieve termijn 29 november 1998 was vastgesteld, mededelen:

1. of zij niet meent dat de verdraging bij de toepassing de doelstellingen van de communautaire verordening kan belemmeren,
2. of zij niet meent dat de toepassing van bovengenoemde nationale wet in sommige stadsgebieden, maar niet in Rome, kan leiden tot onevenwichtigheden die schadelijk kunnen zijn voor de vrije concurrentie,
3. wat haar algemene oordeel ter zake is?

⁽¹⁾ PB C 187 van 16.6.1998, blz. 99.

⁽²⁾ PB C 146 van 14.5.1997, blz. 6.

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie*(22 maart 1999)*

De Commissie kan slechts verwijzen naar de inhoud van de antwoorden die zij het geachte parlementslid reeds heeft gegeven op zijn schriftelijke vragen E-2628/97 ⁽¹⁾ en P-3945/97 ⁽²⁾.

De kaderregeling inzake overheidssteun voor ondernemingen in achtergestelde stadswijken ⁽³⁾ heeft ten doel om nader aan te geven volgens welke criteria de Commissie nagaat, of de overheidssteun ten behoeve van achtergestelde stadswijken verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt. Dit is een nadere uitleg die aan de lidstaten wordt gegeven, en geen uitnodiging om dergelijke steun te verlenen. Het is aan de lidstaten om daartoe te besluiten. Mochten zij dat doen, dan zijn zij gehouden de Commissie de daarvoor opgezette projecten ter goedkeuring voor te leggen.

⁽¹⁾ PB C 82 van 17.3.1998.

⁽²⁾ PB C 18 van 16.6.1998.

⁽³⁾ PB C 146 van 14.5.1997.

(1999/C 341/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0176/99**van José Torres Couto (PSE) aan de Commissie***(11 februari 1999)*

Betreft: Aantasting van de persvrijheid van Portugese journalisten in Angola

De Angolese regering heeft zojuist het bevel gegeven tot uitwijzing van een Portugese journaliste en een andere journaliste verboden het land in te komen. De Angolese autoriteiten hebben dit gedaan, omdat de journalisten die beiden werkzaam zijn voor het dagblad *Diário de Notícias*, in genoemde krant een artikel hebben gepubliceerd dat de Angolese regering in een kwaad daglicht stelt.

Welke maatregelen overweegt de Commissie in het kader van de samenwerkingsovereenkomsten met Angola te treffen om deze aanslag op de vrijheid van informatie te voorkomen?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie*(23 maart 1999)*

De Commissie maakt zich grote zorgen over de verslechtering van de situatie in Angola, waar, ondanks internationale demarches tot op het niveau van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, de oorlog is hervat met alle vreselijke gevolgen vandien op humanitair gebied en op het gebied van de eerbiediging van de mensenrechten.

Aan deze bezorgdheid werd met name uiting gegeven in de op 28 december 1998 namens de Unie afgegeven verklaring van het voorzitterschap, waarin „de Angolese regering, en vooral UNITA, dringend wordt verzocht de mensenrechten te eerbiedigen....”.

Wat nu het probleem van de persvrijheid betreft, vestigt de Commissie de aandacht van het geachte parlementslid op het feit dat zij een programma ten behoeve van reporters zonder grenzen (RSF) financiert dat beoogt toezicht te houden op de op dit gebied begane schendingen. In dit kader deelt de Commissie het geachte parlementslid mee dat RSF onmiddellijk heeft gereageerd en de Angolese autoriteiten een protestbrief over deze zaak heeft toegezonden.

(1999/C 341/087)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0181/99**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(11 februari 1999)*

Betreft: Stopzetting van de financiële steun aan de berg Athos

Ondanks het besluit van de Commissie om in het kader van het Raphaël-programma (Actie 1) monumenten met een grote uitstraling te financieren, zoals de berg Athos, de Akropolis in Athene en Santiago de Compostella, komt de berg Athos niet meer voor op de lijst van de in 1998 door DG X gefinancierde programma's.

Kan de Commissie antwoorden op de volgende vragen:

1. Op grond van welke criteria is de berg Athos uitgesloten voor financiering in 1998, hoewel in de begroting voor 1998 specifiek sprake is van voortzetting van de steun aan de berg Athos op grond van de desbetreffende resolutie van het EP?
2. Welke monumenten werden in 1998 in het kader van het Raphaël-programma gefinancierd?
3. Zal de steun voor de Akropolis de komende jaren behouden blijven zodat kan worden voortgegaan met de werken, die bevredigend verlopen zoals blijkt uit de adviezen van internationale experts en uit een expertiseverslag van 1992 dat op verzoek van de Commissie werd opgesteld en waarin staat dat de steun nodig is tot de werken zijn voltooid?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(23 maart 1999)

De Commissie was in het kader van Actie 1 van het Raphaël-programma voor 1998 en vooral naar aanleiding van de verbintenis die zij is aangegaan op het gebied van de „Europese laboratoria voor het erfgoed” voornemens steun te verlenen aan belangrijke monumenten zoals de kloosters van de berg Athos, de Akropolis in Athene en de monumenten van Santiago de Compostella.

Overeenkomstig de voor deze actie geldende procedure hebben de nationale instanties van de lidstaten die in aanmerking komen voor deelneming aan het Raphaël-programma een aantal projecten ingediend. In die context heeft de Commissie twaalf projecten ontvangen die uitgingen van tien nationale instanties (één van België, twee van Griekenland (Akropolis en berg Athos), één van Spanje, één van Frankrijk, twee van Ierland, één van Italië, één van Finland, één van Zweden, één van het Verenigd Koninkrijk en één van Noorwegen).

Uit alle aanvragen bleek dat de belangstelling zeer groot was, maar aangezien de voor deze actie uitgetrokken begrotingsmiddelen zeer beperkt waren heeft de Commissie, na het advies te hebben ingewonnen van een groep onafhankelijke deskundigen, slechts één project per land kunnen selecteren. Dit voorstel werd goedgekeurd door het Raphaël-comité, dat bestaat uit officiële vertegenwoordigers van de landen die in aanmerking komen voor deelneming aan het Raphaël-programma. De tien projecten zijn: België — het slagveld van Waterloo, Griekenland — de Akropolis in Athene, Spanje — de Camino de Santiago, Frankrijk — „AREA”: bescherming van archieven op het gebied van de Europese archeologie, Ierland — een archeologisch park in Boyne Valley, Italië — de toren van Pisa, Finland — de ontwikkeling van een behandeling voor de instandhouding van met marmer beklede gevels, Zweden — „Tanum”: de bescherming van prehistorische gravures, Verenigd Koninkrijk — het proactieve beheer van de aarden wallen van de muur van Hadrianus, en Noorwegen — de kathedraal van Nidaros.

Rekening houdend met hun religieuze en culturele betekenis zal de Commissie zeker zorgvuldig nagaan of aan de kloosters van de berg Athos in de toekomst steun kan worden verleend. De Griekse autoriteiten dienen deze projecten echter voor te dragen in het kader van het Raphaël-programma 1999 en van de actie „Europese laboratoria van het erfgoed”.

Wat het project inzake de instandhouding en restauratie van de monumenten van de Akropolis betreft, zou de Commissie het geachte parlementslid erop willen wijzen dat zij dit jaar enkel steun kan verlenen in het kader van de „Europese laboratoria van het erfgoed” van het Raphaël-programma voor 1999 en op voorwaarde dat het project wordt ingediend door de Griekse autoriteiten. Voortgezette steunverlening van de Commissie voor de Akropolis na 1999 hangt af van de regels en voorwaarden van het kaderprogramma Cultuur 2000, dat momenteel nog besproken wordt met het oog op goedkeuring door het Europees Parlement en de Raad.

(1999/C 341/088)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0182/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betref: Blijvende schending van de Seveso-richtlijn en van Richtlijn 91/271 in de Thriasische vlakte (Attica — Griekenland)

Ondanks de verbintenissen die de Griekse autoriteiten hebben aangegaan tijdens het bezoek van EP-leden aan de Thriasische vlakte in oktober 1995 met betrekking tot de eindcontrole op de naleving van de Seveso-richtlijn, is het rampenplan nog niet klaar en hebben de inwoners nog steeds geen voorlichting gekregen.

Bovendien blijft ook de schending van Richtlijn 91/271 ⁽¹⁾ voortduren, want het giftig afval wordt nog steeds zonder veiligheidsmaatregelen gestort, de leerlooierijen lozen nog steeds hun afvalwater ongezuiverd, en in de Golf van Elefsina, die toch al eutrofe wateren heeft, gebruiken particuliere ondernemingen dispergeermiddelen om de olievlekken op te lossen.

Kan de Commissie, naar aanleiding van het onderzoek van de verzoekschriften 413/92 (Richtlijn 91/271) en 411/89 (Seveso-richtlijn), waaraan de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement in officiële aanwezigheid van de Commissie tal van vergaderingen heeft gewijd, meedelen of zij op de hoogte is van het feit dat de communautaire wetgeving in de zwaar vervuilde Thriasische vlakte nog steeds niet wordt toegepast, en welke maatregelen zij denkt te nemen om de met voeten getreden communautaire richtlijnen integraal ten uitvoer te leggen?

⁽¹⁾ PB L 135 van 30.5.1991, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(29 maart 1999)

De Commissie heeft zich in het kader van de behandeling van de verzoekschriften nr. 413/92 (vervuiling van de Thriasische vlakte) en nr. 411/89 (ongeval in het bedrijf Petrola) op 12 oktober 1998 tot de Griekse autoriteiten gewend met het verzoek om informatie omtrent de aanpassing van het door Petrola in 1995 vastgestelde rampenplan uit hoofde van artikel 5, lid 3, en artikel 8 van Richtlijn 82/501/EEG van de Raad van 24 juni 1982 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten (Sesevo-richtlijn) ⁽¹⁾.

Als antwoord op dit verzoek hebben de Griekse autoriteiten de Commissie schriftelijk geïnformeerd (kennisgeving gedateerd 8 februari 1999) over de goedkeuring van een in het voorjaar van 1998 verschenen rapport betreffende de veiligheidsvoorwaarden in het bedrijf Petrola. Tevens onderstreepten zij het succes van de informatiedag voor het publiek die in juli 1998 door het bedrijf werd georganiseerd. De nieuwe brochure over dit onderwerp werd bij de kennisgeving gevoegd.

Verder hebben de Griekse autoriteiten de tenuitvoerlegging van een rampenplan in januari 1999 aangekondigd voor de gehele regio van de Thriasische vlakte. Dit plan voorziet in de oprichting van een regionaal operationeel centrum voor ongevallenpreventie dat ook in januari 1999 zou gaan functioneren. Volgens de verstrekte informatie zullen in het voorjaar van 1999 twee grote oefeningen plaatsvinden om de doeltreffendheid van het nieuwe systeem en het informatieniveau van het publiek te controleren.

Gezien het belang van de invoering van een doeltreffend en compleet rampenplan zal de Commissie zich opnieuw tot de Griekse autoriteiten wenden om meer gegevens over de werking van het nieuwe plan in te winnen.

Artikel 13 van Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater ⁽²⁾ omvat alleen bepalingen betreffende de lozing van biologisch afbreekbaar industrieel afvalwater afkomstig van bedrijven uit de landbouw- en voedingsector. De type behandeling van dergelijk biologisch afbreekbaar afvalwater lijkt namelijk erg op die van stedelijk afvalwater, hetgeen verklaart waarom deze lozingen onder de richtlijn vallen. De richtlijn voorziet echter niet in bepalingen voor lozingen van ander industrieel afvalwater zoals bijvoorbeeld de lozingen van leerlooierijen die door het geacht Parlementslid worden genoemd.

De richtlijn geeft in artikel 11 eveneens bepalingen voor de lozing van industrieel afvalwater in opvangsystemen en zuiveringsinstallaties van stedelijk afvalwater. De richtlijn bepaalt in het bijzonder dat deze lozingen worden onderworpen aan door de bevoegde autoriteit of instantie vooraf vast te stellen voorschriften en/of te verstrekken bijzondere vergunningen. Deze voorschriften en/of vergunningen moeten er in het bijzonder voor zorgen dat het te lozen afvalwater onderworpen wordt aan een verplichte voorafgaande behandeling om de gezondheid van het personeel dat in de installaties werkzaam is te beschermen, beschadiging van het opvangsysteem te voorkomen, een goed functioneren van de stedelijke zuiveringsinstallaties te garanderen, aantasting van de kwaliteit van het zuiveringsslib te voorkomen en ten slotte het ontvangend water van de stedelijke zuiveringsinstallaties te beschermen.

De Commissie zal de autoriteiten om gegevens verzoeken omtrent de voorafgaande behandeling van afvalwater van bedrijven in de regio van Thrias en de vergunningen die hen uit hoofde van artikel 11 van Richtlijn 91/271/EEG van de Raad zijn verleend.

⁽¹⁾ PB L 230 van 5.8.1982.

⁽²⁾ PB L 135 van 30.5.1991.

(1999/C 341/089)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0185/99**van Carlos Carnero González (PSE) aan de Commissie***(11 februari 1999)*

Betref: Onderzoek naar het in 1997 door de gemeente Madrid (Spanje) en de vakcentrales CC.OO. en UGT ondertekende akkoord inzake stabiliteit en werkgelegenheid

Onlangs werd door diverse Spaanse media vermeld dat de Europese Commissie naar aanleiding van een initiatief van bepaalde werkgeversorganisaties een onderzoek heeft geopend naar het in 1997 door de gemeente Madrid (Spanje) en de vakcentrales Comisiones Obreras en Unión General de Trabajadores ondertekende akkoord inzake stabiliteit en werkgelegenheid, dat door de belangrijkste politieke krachten en de meerderheid van de publieke opinie in de regio met voldoening is ontvangen.

Kan de Commissie bevestigen dat er een dergelijk onderzoek geopend is?

Zo ja, denkt de Commissie dat het akkoord in kwestie in strijd is met bepaalde beginselen van de interne markt, en om welke redenen?

Weet de Commissie dat de Spaanse Staatsraad indertijd een positief verslag heeft uitgebracht over dit akkoord?

Is de Commissie niet van mening dat in het algemeen, maar met name in landen als Spanje en gemeenten als Madrid, met een hoog werkloosheidscijfer, de strijd tegen de werkloosheid het streven van alle bestuurslagen en uiteraard van de sociale partners moet zijn?

Is de Commissie het er niet mee eens dat het scheppen van kwaliteitsbanen en totstandbrengen van maximale stabiliteit een van de doelstellingen van de Europese Unie moet zijn?

Is de Commissie niet van oordeel dat de overheid de plicht heeft zich op sociaal terrein in te zetten voor positieve integratie van benadeelde groepen, zoals lichamelijk of geestelijk gehandicapten?

Denkt de Commissie niet dat het in 1997 ondertekende akkoord tussen de gemeente Madrid en de vakcentrales in de richting gaat van hetgeen in de laatste drie vragen uiteengezet is, en aldus een bijdrage vormt tot het zo noodzakelijke sociale Europa?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(9 april 1999)*

Naar aanleiding van een binnengekomen klacht heeft de Commissie zich tot de Spaanse autoriteiten gewend met het verzoek om inlichtingen over zowel het ontwerpdecreet waarbij de autonome regio Madrid voornemens was om „de Kaderovereenkomst ter bevordering van de stabiliteit en de kwaliteit van de werkgelegenheid” ten uitvoer te leggen als bepaalde aanbestedingen van diezelfde autonome regio. De brief van de Commissie heeft de Spaanse autoriteiten gewezen op de problemen die goedkeuring van het decreet met betrekking tot het communautair recht zou kunnen opleveren en gaf tevens een overzicht van de bepalingen van de richtlijnen die de gunningsprocedures van overheidsopdrachten coördineren, in het bijzonder de gunningscriteria.

Het betreffende ontwerpdecreet (op 17 december decreet 213/1998 geworden) verplicht de Madrileense overheid en haar ondergeschikte diensten bij gunning van opdrachten mee te laten tellen hoeveel duurzame banen behouden of geschapen worden. Dit criterium moet in ieder geval een gewogen gewicht van 20 % hebben. De communautaire richtlijnen over overheidsopdrachten hebben enerzijds in het kader van de verwezenlijking van de interne markt onder meer de naleving van de beginselen van non-discriminatie en gelijke behandeling ten doel en anderzijds een beter beheer van de overheidsmiddelen door bij overheidsaankopen naar de beste verhouding tussen prijs en kwaliteit te streven. Hiertoe bevatten zij gunningscriteria waarbij naar de kenmerken van de offerte in kwestie gekeken wordt, hetzij alleen naar de prijs hetzij naar een combinatie van criteria die naar gelang van de opdracht wisselt. In verband hiermee is het moeilijk om gunningscriteria toe te staan die betrekking hebben op de structuur van het bedrijf en niet op de kwaliteit van de offerte. Dit alles verhindert echter niet om in de bestekken uitvoeringsvoorwaarden op te nemen waarbij gelet wordt op de naleving van sociale verplichtingen mits deze niet tot discriminatie van inschrijvers uit andere lidstaten leiden. De richtlijnen maken het overigens mogelijk om gegadigden die zich niet aan de sociale wetten houden, uit te sluiten.

Inderdaad is de Commissie van mening dat een dergelijke overeenkomst met de beginselen van de interne markt in strijd zou kunnen zijn.

De conclusies van het Voorzitterschap over de Europese Raad in Wenen op 11 en 12 december 1998 bevestigen opnieuw dat werkgelegenheid in de Europese Unie de hoogste prioriteit heeft.

De werkgelegenheidsrichtsnoeren voor 1999 zijn bij een resolutie van de Raad van 22 februari 1999 officieel goedgekeurd. In paragraaf 16 van deze werkgelegenheidsrichtsnoeren verzoekt de Raad de sociale partners op alle hiervoor in aanmerking komende niveaus overeenkomsten te sluiten die modernisering van de arbeidsorganisatie beogen, waaronder flexibilisering van de arbeid, teneinde bedrijven productief en concurrerend te maken maar ook het vereiste evenwicht tussen flexibiliteit en zekerheid te bereiken.

Paragraaf 9 van de werkgelegenheidsrichtsnoeren voor 1999 bepaalt dat alle lidstaten in het bijzonder aandacht moeten besteden aan de behoeften van mensen met een handicap, etnische minderheden en andere in een nadelige positie verkerende groepen en personen en een passend preventief en actief beleid moeten uitwerken om de opnemings van deze categorieën op de arbeidsmarkt te bevorderen. Uit het oogpunt van de werkgelegenheid moet daarom de bevordering van het scheppen van banen door de overeenkomst worden toegejuicht.

(1999/C 341/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0189/99
van Angela Sierra González (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: De zware stormschade op de Canarische eilanden

In de eerste week van januari 1999 werden de Canarische eilanden getroffen door een zware storm die ernstige schade aanrichtte aan voor de eilanden vitale infrastructuur.

De stormschade heeft met name gevolgen voor de landbouwbedrijven op de eilanden, alsmede voor de haven- en wegeninfrastructuur.

De regering van de Canarische eilanden heeft een speciale commissie voor evaluatie van de schade opgericht, die de verliezen op 16.500 miljoen peseta's schat.

Is de Commissie zich bewust van de omvang van de schade?

Is de Commissie voornemens financiële steunmaatregelen voor het herstel van de beschadigde infrastructuur te treffen?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(16 maart 1999)

De Commissie heeft tot dusver nog geen mededeling ontvangen van de Spaanse autoriteiten over de schade die is veroorzaakt door de storm waardoor de Canarische eilanden in de eerste week van januari 1999 zijn getroffen.

De Commissie zal op de volgende bijeenkomst van de Comité van Toezicht voor de structuurmaatregelen op de Canarische eilanden aan de nationale en regionale autoriteiten voorstellen om in het kader van het partnerschap te onderzoeken welke de mogelijkheden zijn voor herprogrammering en na te gaan of de beschikbare middelen eventueel kunnen worden gebruikt voor de tenuitvoerlegging van maatregelen voor het herstel van de beschadigde infrastructuur.

(1999/C 341/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0191/99
van Irene Soltwedel-Schäfer (V) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Sterfgevallen als gevolg van de nieuwe variant van de ziekte van Creutzfeld-Jacob (NCJD) en de actuele stand van vastgestelde NCJD-gevallen in Groot-Brittannië

1. Hoeveel sterfgevallen als gevolg van NCJD waren er in 1996 in Groot-Brittannië?
2. Hoeveel sterfgevallen als gevolg van NCJD waren er in 1997 in Groot-Brittannië?

3. Hoeveel sterfgevallen als gevolg van NCJD waren er in 1998 in Groot-Brittannië?
4. Hoeveel sterfgevallen als gevolg van NCJD waren er in 1999 in Groot-Brittannië?
5. Hoeveel NCJD-gevallen zijn thans in Groot-Brittannië vastgesteld?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(31 maart 1999)

Zoals uit het op 1 maart 1999 door de Britse autoriteiten (Ministerie van gezondheid) uitgegeven persbericht blijkt, zijn er in het Verenigd Koninkrijk in 1995 3 door de ziekte van Creutzfeld-Jacob (NCJD) veroorzaakte sterfgevallen geweest, 10 in 1996, 10 in 1997, 15 in 1998 en 1 in 1999. Deze officiële cijfers omvatten sterfgevallen ten gevolge van vaststaande en vermoedelijke oorzaken. De toeschrijving aan een „vaststaande” diagnose verwijst naar pathologische bevestiging, in de meeste gevallen door post mortem onderzoek van hersenweefsel. De toeschrijving aan een „waarschijnlijke” oorzaak is gebaseerd op klinische diagnostische criteria, doch zonder pathologische bevestiging. Ten einde zo volledig mogelijke gegevens over sterfgevallen ten gevolge van NCJD te verschaffen zijn de „waarschijnlijke” gevallen opgenomen.

Zoals bij ieder ziektesurveillancestelsel het geval is, zijn er steeds een aantal levende „verdachte” gevallen van NCJD in onderzoek. Deze zijn niet in de officiële statistieken opgenomen, aangezien het aantal daarvan het aantal vervolgens „bevestigde” gevallen in de ratio 4:1 overschrijft, terwijl deze verhouding van maand tot maand verschilt. Er zijn reeds klinische diagnostische criteria ontwikkeld voor de indeling van verdachte gevallen als „waarschijnlijk”, „mogelijk” of „onwaarschijnlijk NCJD”, maar deze criteria zijn nog niet gevalideerd. Indien de criteria door de wetenschappelijke wereld worden aanvaard als een redelijke diagnostische accuraatheid verschaffend, zal in de nabije toekomst wellicht zinvolle informatie over de aantal levende „vermoedelijke” gevallen kunnen worden verstrekt.

(1999/C 341/092)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0194/99

van Freddy Blak (PSE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Corruptie rond Olympische Spelen

Onlangs zijn de twijfelachtige methoden onthuld die zijn toegepast om de Olympische Winterspelen naar Salt Lake City te halen: gratis seksuele dienstverlening, studiebeurzen, reizen en gunstige vastgoedtransacties voor leden van het Internationaal Olympisch Comité (IOC). Kan de Commissie naar aanleiding daarvan medelen welk bedrag de EU ter ondersteuning van de Olympische Spelen in het algemeen toekent en of er voldoende controle bestaat op de correcte besteding van deze middelen?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(24 maart 1999)

De Commissie heeft nooit financiële steun verleend aan het Internationaal Olympisch Comité.

In 1992 heeft de Commissie aan de comités die belast waren met de organisatie van de Olympische Spelen in Barcelona (6 miljoen €) en Albertville (4 miljoen €) twee rechtstreekse bijdragen geleverd teneinde een Europese dimensie te geven aan de openingsceremonieën van de Spelen. Hiermee ging de Commissie in op een verzoek van onder meer het Parlement. Er dient aan herinnerd te worden dat reeds in 1987 was besloten de Spelen te organiseren in die twee in de Gemeenschap gelegen steden.

De bijdrage van de Gemeenschap aan de Olympische Spelen van 1992 was het voorwerp van een mededeling, getiteld: „De balans van de deelname van de Gemeenschap aan de Olympische Spelen van 1992 (1)”, die werd ingediend bij het Parlement en de Raad.

(1) COM(92) 575 def.

(1999/C 341/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0195/99
van Christof Tannert (PSE) aan de Commissie*(11 februari 1999)**Betreft:* EU-programma's in Namibië

Kan de Commissie meedelen wanneer en met welke financiële middelen, in welke omvang, in welke regio, en met welke partners in Namibië

- a) het „Animal Disease Control Programme” en
- b) het door de Europese Commissie gesteunde „Livestock-Marketing-Project”

zijn c.q. worden uitgevoerd?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie*(18 maart 1999)*

De veeteeltsector in Namibië wordt ondersteund in het kader van een door Namibië zelf uitgestippeld en uitgevoerd sectoraal beleid, met als voornaamste onderdelen: duurzame ontwikkeling, duurzame investeringen, veiligstelling en hervatting van de acties met nationale hulpbronnen en het aankweken van verantwoordelijkheidsgevoel bij de nationale veterinaire diensten. Met dit beleid wordt beoogd een stijging van de inkomsten van de kleine boeren te garanderen, evenals de bescherming tegen endemische ziektes (veeziektes) en de vleesexportcapaciteit.

In dat kader heeft Namibië meege profiteerd van een regionaal programma „SADC – Southern African animal disease control programme”, voor een bedrag van meer dan 1,4 miljoen €. Dat programma wordt momenteel afgesloten. De nationale veterinaire diensten zijn met de uitvoering van dat programma belast. Daarmee wordt hoofdzakelijk beoogd de Namibische veestapel te beschermen tegen een bij runderen voorkomende vorm van longziekte (CBPP) en mond- en klauwzeer (FMD). Het geldt vrijwel geheel en al voor de kleine boeren op de gemeentegronden ten noorden van de „cordon sanitaire”, dat wil zeggen een keten van medische posten om verdere besmetting tegen te gaan. Die financiering dekt hoofdzakelijk de levering van entstoffen. Met dit programma konden studies op gang worden gebracht over de veemarkt en de ontwikkeling van de veeteelt op de gemeentegronden in het noorden des lands. Ook kon hiermee een dialoog worden aangeknoopt over een nationaal beleid om de middelen te vinden voor de – directe of indirecte – financiering van inentingscampagnes (invoering van slachtheffingen om die kosten te dekken).

Ook al heeft Namibië in het begin niet aan het „Regional tsetse and trypanosomiasis programme” deelgenomen, dan nog is daarvoor speciaal een indicatief bedrag van 200.000 € uitgetrokken, waardoor dit land kon meeprofiten van het regionale programma. De nationale veterinaire diensten zijn verantwoordelijk voor de uitvoering van dat programma. Dit land heeft zelf het grootste gedeelte van de uitrusting en van de ploegen die aan de activiteiten op het nationale grondgebied deelnemen, gefinancierd. Dit project loopt thans ten einde; de acties zullen met middelen uit de nationale begroting worden voortgezet.

Omtrent het nationale project „Livestock marketing project”, waarmee een bedrag van 3,75 miljoen € gemoeid is, werd op 20 december 1995 een financieringsovereenkomst gesloten. Dit project is van toepassing op de gemeentegronden in het noorden van Namibië (ten noorden van de „cordon sanitaire”) en heeft in het algemeen ten doel om de inkomsten die de veeverkoop de kleine boeren in deze gebieden oplevert, in reële termen te verbeteren.

Dit project, dat door de nationale veterinaire diensten wordt uitgevoerd, bestaat hoofdzakelijk in de verbetering of oprichting van zeven boerderijen waar het vee in quarantaine kan worden gehouden en die vanaf het westen (Kunene) tot aan het oosten (Caprivi) langs de gehele sanitaire beschermingsketen zijn gelegen. De daartoe uitgevoerde werken zijn gericht op een verbetering van de infrastructuurvoorzieningen, de woningen en kantoren en de watervoorziening, en op de aankoop van outillage voor elke eenheid. De veterinaire diensten zijn verantwoordelijk voor het beheer van deze eenheden. Dit project vertoont een logische samenhang met het nationale ontwikkelingsbeleid ten aanzien van deze sector en vormt een aanvulling op de andere communautaire steunmaatregelen, voor zover het een gegarandeerde stijging van de inkomsten van de kleine boeren in het noorden helpt bevorderen; in zoverre vergemakkelijkt het de uitvoering van de plattelandsontwikkelingsprogramma's en bewerkstelligt het dat deze laatste duurzaam worden (ondersteuning van landbouwconsulentendiensten, steun voor coöperaties, microprojecten) en dat het kracht bijzet aan de regionale campagnes ter bestrijding van veeziekten door bescherming te bieden tegen de verbreiding van endemische veeziekten ten zuiden van de „cordon sanitaire” en ook omdat het een garantie biedt voor de vleesuitvoer capaciteit van dit land naar de Gemeenschap vanuit de handelszones (in het kader van het rundvleesprotocol van de Overeenkomst van Lomé) – hetgeen de deviezeninkomsten vrijwaart – en naar Zuid-Afrika.

(1999/C 341/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0208/99**van Armelle Guinebertière (UPE) aan de Commissie**

(12 februari 1999)

Betreft: Steun voor de schapenteelt

De schapenfokkers kennen één van de laagste inkomensniveaus in de landbouwsector. Door de daling van de prijs van het schapenvlees (met 50 % van 1997 tot 1998) is er een besluit nodig om de sector te ondersteunen.

Om te beginnen ziet het ernaar uit dat het budgettair stabilisatiemechanisme dat in 1988 ingevoerd is om de schapenpremie van de Gemeenschap te berekenen, nutteloos is. De duidelijke toename van het schapenbestand in Europa is voorbij sinds er met de hervorming van 1992 premierechten ingevoerd zijn. Wel heeft een premie voor het platteland nog altijd volledig recht van bestaan.

Ten tweede moet er gevreesd worden voor verstoring van het evenwicht: de toekenning van de extensiveringspremie in de gemeenschappelijke marktordening voor rundvlees dreigt erop uit te lopen dat fokkers van zowel schapen als runderen in veel streken volledig op runderteelt overschakelen. Een overeenkomstige maatregel, op te nemen in het ontwerp van verordening op de plattelandsontwikkeling, om ook een extensiveringspremie voor de schapenteelt in te voeren, zou welkom zijn.

Denkt de Commissie niet dat er oplossingen nodig zijn, binnen de grenzen van een systeem dat bepaald wordt door de compensatieregelingen van de Gemeenschap, om de moeilijkheden in de schapenteelt zo veel mogelijk te beperken en te voorkomen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(12 maart 1999)

Het is juist dat 1998 een zeer moeilijk jaar voor vele vlessectoren is geweest en de schapenhouderij vormt hierop geen uitzondering. De prijzen daalden relatief echter minder dan in andere vlessectoren, en deze daling werd volledig gecompenseerd door de ooi-premie, die met 50,3 % toenam in vergelijking met het jaar daarvoor. De prijzen voor lamsvlees daalden met 13,3 % in 1998 in vergelijking met het gemiddelde in het jaar daarvoor.

Hoewel de inkomens van schapenfokkers mogelijk lager liggen dan in vele andere landbouwsectoren gebruikelijk is, ontvangt de sector schapenvlees relatief veel steun. Het aandeel in de uitgaven van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (7-8 %) is meer dan viermaal de bijdrage van de sector aan de uiteindelijke landbouwproductie.

De Commissie is niet voornemens een voorstel te doen waarin de basisprijs wordt verhoogd door opheffing van het stabilisatiemechanisme. Het vaste percentage van 7 % dat bij de hervorming van 1992 werd ingevoerd werd gecompenseerd door de invoering van de specifieke premie voor de schapenhouderij („rural world premium”) voor producenten in probleemgebieden. Gelet op dit verband zou opheffing van het stabilisatiemechanisme vragen oproepen over de betaling van de specifieke premie. Bovendien zou opheffing van het stabilisatiemechanisme de begrotingsuitgaven verhogen, en er bijvoorbeeld toe leiden dat de uitgaven voor de ooi-premie voor 1998 met ongeveer 25 % (365 miljoen) zou stijgen.

Evenmin is het de bedoeling een extensiveringspremie in de schapenhouderij voor te stellen. Het is juist dat bij de berekening van de veebezitting in de rundvleessector rekening wordt gehouden met het aantal voor de premie gedeclareerde ooiën, teneinde discriminatie te vermijden tussen fokkers van zowel schapen als runderen en fokkers van uitsluitend runderen. De invoering van een dergelijk stelsel voor schapen zou echter nadelig zijn voor producenten in bepaalde regio's van de Gemeenschap die geen land bezitten waarvoor zij een steunaanvraag „oppervlakte” kunnen indienen ter ondersteuning van een aanvraag voor een extensiveringspremie. Bovendien bestaat er sinds 1993 een extensiveringspremie in de rundvleessector zonder dat dit invloed heeft op de schapenhouderij.

(1999/C 341/095)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0216/99**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(12 februari 1999)*

Betreft: Storten van afval in de Thriasische vlakte (Attica, Griekenland) — schending van de Richtlijnen 91/156 en 75/442

In de Thriasische vlakte, waar 5 % van de bevolking uit de Atheense regio woont, is er krachtens een ministerieel besluit een plaats gekozen voor het storten van al het vast huishoudelijk afval uit de regio Athene (3.500 ton/dag), voor de verbranding van al het besmet ziekenhuisafval uit deze regio (30 ton/dag), voor het storten van slib afkomstig van de primaire biologische zuivering van al het stedelijk rioolwater (150 ton/dag) en van al het giftig industrieel afval dat zonder speciale veiligheidsmaatregelen of neutraliseringsprocédés wordt gedumpt (150 ton/dag).

Met dit besluit, dat overigens haaks staat op het standpunt van de Districtsraad van West-Attica inzake de hoger vermelde hoeveelheden en afvalsoorten, worden de Richtlijnen 91/156 ⁽¹⁾ en 75/442 ⁽²⁾ betreffende het storten van vaste afvalstoffen geschonden omdat de stortplaats zonder ruimtelijke ordenings- of milieucriteria is gekozen, en ook omdat er een beoordeling van ten minste twee stortplaatsen zou moeten plaatsvinden. Bovendien worden ook de Richtlijnen 84/360 ⁽³⁾ en 85/337 ⁽⁴⁾ geschonden omdat de stortplaats in kwestie niet vooraf werd goedgekeurd en er ook geen milieu-effectrapportage bestaat.

Kan de Commissie meedelen hoe ze denkt op te treden opdat de communautaire wetgeving correct en volledig wordt toegepast, in het bijzonder voor een reeds sterk vervuilde regio als de Thriasische vlakte?

⁽¹⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

⁽²⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

⁽³⁾ PB L 188 van 16.7.1984, blz. 20.

⁽⁴⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(31 maart 1999)*

Voor zover de Commissie bekend zijn door de Griekse autoriteiten in de vlakte van Thriásio de volgende projecten voor afvalbehandeling gepland en momenteel in uitvoering: een nieuwe afvalstortplaats in Áno Liósia en een verbrandingsinstallatie voor medisch afval.

Deze projecten worden gefinancierd door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) in het kader van respectievelijk het operationeel meerfondsenprogramma voor Attika en het operationeel meerfondsenprogramma voor het milieu. Voor deze projecten is, volgens de opgave van de lidstaat, een milieueffectrapportage uitgevoerd overeenkomstig de Griekse wetgeving, die gebaseerd is op Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten. Niet van toepassing zijn Richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging, Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen en Richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 tot wijziging van Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen.

Eveneens volgens de door Griekenland verstrekt gegevens zullen in bovengenoemde installaties geen gevaarlijke afvalstoffen worden aanvaard, terwijl storting als methode voor het verwijderen van het slib van waterzuiveringsinstallaties volgens de milieuwetgeving toegestaan is.

De projecten voor sanering van de oude afvalstortplaatsen van Schistós en Áno Liósia worden overigens gefinancierd door het Cohesiefonds, eveneens in het kader van de sanering van de afvalbehandeling in Attika.

Volgens een in het verleden bij de Commissie ingediend afvalbehandelingsplan voor Attika plannen de Griekse autoriteiten nog andere projecten (onder meer voor afvalstortplaatsen), uit te voeren in andere plaatsen in Attika, zodra de administratieve en juridische procedures zijn afgerond.

(1999/C 341/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0235/99
van Antonio Tajani (PPE) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Aanbestedingen bij het vliegveld Leonardo da Vinci te Rome

De maatschappij Aeroporti di Roma heeft op 21 september 1998 het schoonmaken en het kleine onderhoudswerk op het vliegveld Leonardo da Vinci – Fiumicino in drie afzonderlijke stukken opgedeeld die gegund werden aan de firma's:

- Linda Srl,
- Snam Lazio Sud Srl,
- Bona Dea Srl.

Kan de Commissie, gezien het belang van „Leonardo da Vinci – Fiumicino” als internationale luchthaven, zeggen of daarbij de Europese voorschriften inzake mededinging en aanbestedingen zijn nageleefd?

Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie

(27 april 1999)

Op de eerste plaats preciseert de Commissie dat zij geen enkele klacht heeft ontvangen met betrekking tot de feiten waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst. Zij zal desondanks contact opnemen met de Italiaanse autoriteiten om na te gaan of de Gemeenschapsvoorschriften betreffende overheidsopdrachten werden nageleefd bij de toekenning aan de vermelde ondernemingen van de diensten voor schoonmaak en klein onderhoudswerk op de luchthaven Leonardo da Vinci.

(1999/C 341/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0242/99
van Ulf Holm (V) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: CE-merk misleidt consumenten

Het CE-merk wordt onder meer aangebracht op speelgoed, helmen en elektronische apparaten en dit houdt in dat de producent daarmee verklaart dat het product voldoet aan de gemeenschappelijke veiligheidseisen in de EU. De controle of het product aan de veiligheidseisen voldoet echter niet in de fabrieken plaats, maar door inspecteurs in zaken waar de producten verkocht worden. Deskundigen van de Zweedse consumentenorganisatie schatten dat ongeveer 30 % van de van het CE-merk voorziene speelgoederen die worden verkocht niet juist is gemerkt. Er wordt dus op grote schaal geknoeid, hetgeen ertoe leidt dat de consumenten een vals gevoel van veiligheid wordt gegeven.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om ervoor te zorgen dat het systeem van de CE-merken de consumenten werkelijk veiligheid verschaft?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(25 maart 1999)

De producten die binnen het toepassingsgebied vallen van de richtlijnen inzake technische harmonisatie, welke op basis van de nieuwe aanpak en de globale aanpak uitgewerkt zijn (Resolutie van de Raad van 7 mei 1985 betreffende een nieuwe aanpak op het gebied van de technische harmonisatie en normalisatie ⁽¹⁾), zoals speelgoed en elektrische huishoudelijke apparaten, mogen pas dan in de handel gebracht worden wanneer zij aan de essentiële voorwaarden, van de betrokken richtlijnen, met name die op het gebied van de veiligheid, voldoen. De beoordeling van de „nieuwe-aanpak”-producten valt onder de verantwoordelijkheid van de fabrikant dan wel de importeur overeenkomstig de in de richtlijnen vastgestelde procedures die bijstand van aangemelde instanties kunnen omvatten (derde onafhankelijke partij). Het CE-merk is een bevestiging van het feit dat deze procedure is doorlopen.

De Commissie is van mening dat de problemen inzake het niet voldoen aan de voorschriften en het ten onrechte aanbrenge van het CE-merk zouden kunnen worden verholpen door met name een verbetering van de informatieverstrekking aan fabrikanten en importeurs wat betreft hun verplichtingen en door een verbeterd toezicht op de markt.

Het toezicht op de markt kan op verschillende manieren en op verschillende plaatsen verwezenlijkt worden. Het is niet alleen beperkt tot de eindverkoop. Artikel 12 van Richtlijn 88/378/EEG van de Raad van 3 mei 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de veiligheid van speelgoed ⁽²⁾ regelt de toegang van de controlerende instantie tot de productie- of opslagplaats.

De bepalingen van de richtlijnen en een toelichting op de verplichtingen inzake het toezicht op de markt zijn opgenomen in een gids over de nieuwe aanpak die binnenkort zal worden gepubliceerd. Het toezicht op de markt valt onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten die de nodige bevoegdheden moeten hebben om de naleving van de communautaire wetgeving te garanderen, met name ten aanzien van de veiligheid van de consumenten door controles op de productieplaats of bij de verkooppunten. De Commissie bereidt verder initiatieven voor om het toezicht op de markt te verbeteren overeenkomstig het actieplan voor de gemeenschappelijke markt ⁽³⁾. Een van deze initiatieven betreft het thans lopende programma van gemeenschappelijke wederzijdse bezoeken aan de met de controle van de nationale markten belaste instanties ⁽⁴⁾. Het programma is bedoeld om het bestaan van tekortkomingen vast te stellen en verbeteringen van de nationale systemen voor toezicht op de markt te bevorderen.

⁽¹⁾ PB C 136 van 4.6.1985.

⁽²⁾ PB L 187 van 16.7.1988.

⁽³⁾ Mededeling van de Commissie aan de Europese Raad, doc. CSE(97)1 def.

⁽⁴⁾ Programma op het terrein van speelgoed, persoonlijke beschermingsmiddelen, machines, laagspanningsapparatuur en electromagnetische compatibiliteit.

(1999/C 341/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0243/99
van Ulf Holm (V) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Bestrijding van hiv/aids

Op welke wijze steunt de EU de strijd tegen de uitbreiding van hiv/aids in de landen van de EU?

Aan wie wordt deze steun gegeven?

Is er een evaluatie van deze steunverlening gemaakt? Zo ja, tot welke conclusie heeft deze evaluatie dan geleid?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(25 maart 1999)

De maatregelen van de Gemeenschap ter bestrijding van aids worden uitgevoerd in het kader van het bij Besluit 647/96/EG van het Europees Parlement en de Raad vastgestelde actieprogramma in verband met de preventie van aids en van bepaalde andere besmettelijke ziekten (1996-2000) ⁽¹⁾.

Dit programma heeft vier belangrijke prioriteiten:

- a) epidemiologische monitoring van en toezicht op het human immunodeficiency virus (HIV) en het acquired immune deficiency syndrome (AIDS) en andere besmettelijke ziekten;
- b) bestrijding van overdracht van het virus;
- c) voorlichting, educatie en opleiding;
- d) begeleiding van HIV-geïnfecteerden of mensen met aids en bestrijding van discriminatie.

De steun van de Gemeenschap uit hoofde van dit programma wordt op basis van in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschap gepubliceerde oproepen tot het indienen van voorstellen en overeenkomstig de procedure en de regelingen van artikel 5 van Besluit nr. 647/96/EG toegekend aan niet-gouvernementele organisaties, universitaire onderzoekcentra en op het gebied van de preventie van aids werkzame openbare instellingen. De Commissie stuurt het Parlement ieder jaar een overzicht van de financiële steun die in het kader van het programma is verleend (bedrag, duur en begunstigden).

Artikel 7 van Besluit nr. 647/96/EG van het Parlement en de Raad stelt dat er halverwege en na afloop van het programma een evaluatie moet worden uitgevoerd. Het tussentijds verslag, dat momenteel wordt opgesteld, zal het Parlement en de Raad in het tweede kwartaal van 1999 worden toegezonden.

Al sinds 1983, slechts twee jaar nadat het eerste aidsgeval was gediagnostiseerd, wordt bij de programma's voor medisch onderzoek van de Commissie hoge prioriteit verleend aan het aidsonderzoek. Binnen het vierde kaderprogramma (1994-1998) en meer in het bijzonder het Biomed 2-programma worden in totaal 32 projecten ondersteund die rechtstreeks verband houden met HIV/AIDS (met een totale begroting van 16 miljoen). Deze projecten hebben een uitgebreide reeks doelstellingen zoals de ontwikkeling van een HIV-vaccin of nieuwe benaderingen van de aidstherapie, die rekening houden met de resistentie tegen geneesmiddelen. De belangrijkste actoren bij deze projecten zijn onderzoekcentra, ziekenhuizen en industrie.

De maatregelen voor de verdere ontwikkeling van het onderzoek naar een HIV-vaccin worden ook binnen het vijfde kaderprogramma (1998-2002) voortgezet, in het bijzonder met kernactiviteit 2 „beheersing van infectieziekten”. Een totaalbedrag van 300 miljoen € is gereserveerd voor het onderzoek naar infectieziekten bij mens en dier. Ten einde de inspanningen van het Europese onderzoek in dienst van de burgers te stellen, is het vijfde kaderprogramma opgezet voor de invoering van een nieuwe benadering van het georganiseerd onderzoek om in te gaan op de grote sociaal-economische uitdagingen waarmee de Europese maatschappij momenteel wordt geconfronteerd. In de toekomst zal het Europese onderzoek naar infectieziekten nog sterker gericht zijn op de ontwikkeling van vaccins en nieuwe strategieën voor de diagnose, behandeling en beheersing van infectieziekten.

(¹) PB L 95 van 16.4.1996.

(1999/C 341/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0252/99

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Leisteenaafval in San Pedro de Trones (Castilla y León — Spanje)

Het Leonese dorpje San Pedro de Trones wordt bedreigd door de aanwezigheid van een groot aantal afvalbergen afkomstig van lesteengroeven. Sommige van deze afvalhopen zijn 100 meter hoog en vertonen talloze scheuren en verzakkingen, waardoor bij de bewoners de vrees ontstaat dat zij wel eens onder dit afval bedolven zouden kunnen raken.

Deze situatie heeft ernstige milieuschade toegebracht, waardoor de getroffen dorpen en gemeenten ernstig worden belemmerd in de ontwikkeling van interessante economische activiteiten zoals de toeristenindustrie.

Is de Commissie van deze situatie op de hoogte?

Kan de Commissie aangeven of deze lesteenwinning in strijd is met een van de onderstaande richtlijnen:

- a) Richtlijn 92/43/EEG (¹) betreffende de instandhouding van de natuurlijke habitats van fauna en flora;
- b) Richtlijn 85/337/EEG (²) betreffende beoordeling van de gevolgen van bepaalde openbare en particuliere projecten voor het milieu;
- c) Richtlijn 87/216/EEG (³) betreffende de risico's van ernstige ongevallen als gevolg van bepaalde industriële activiteiten?

Is de Commissie niet van oordeel dat het dringend noodzakelijk is dat de bevoegde autoriteiten redelijke grenzen stellen aan de omvang van dergelijke afvalbergen?

Is de Commissie van plan er bij de bevoegde autoriteiten op aan te dringen een technisch onderzoek te verrichten naar elk van de bestaande afvalbergen in de gemeente San Pedro de Trones met het oog op een specifiek verwerkingsplan voor elk van deze bergen in de vorm van stabilisatie en reparatie zodat zij niet langer een ernstige bedreiging vormen voor deze gemeente?

(¹) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

(²) PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

(³) PB L 85 van 28.3.1987, blz. 36.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(18 maart 1999)*

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde situatie. In de vraag wordt niet gezegd vanwaar dit lesteenafval afkomstig is en de Commissie zal zich bij de Spaanse autoriteiten informeren over de details van het probleem.

Op het eerste gezicht lijkt Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten niet van toepassing. Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken ⁽¹⁾, die vroegere bepalingen heeft vervangen, lijkt evenmin van toepassing omdat het afval niet van een specifieke industriële activiteit afkomstig lijkt. Het geachte parlementslid vermeldt ook niet het bestaan van een natuurlijke habitat in de nabijheid van de gemeente, hetgeen Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ontoepasselijk zou maken.

Volgens Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen ⁽²⁾ moeten de lidstaten de ongeoorloofde storting van afval verbieden. Bovendien moeten zij de nodige maatregelen nemen om erop toe te zien dat het afval zonder risico voor mens en milieu wordt verwerkt en gestort.

⁽¹⁾ PB L 10 van 14.1.1997.

⁽²⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

(1999/C 341/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0253/99**van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie***(12 februari 1999)*

Betreft: Mobiliteit van het personeel van de firma Nuovo Pignone (Florence)

De te Florence gevestigde firma Nuovo Pignone, een dochter van General Electric, heeft aangekondigd dat zij 400 van de in totaal 3100 werknemers mobiliteit wil opleggen.

De winst van de firma schommelde de afgelopen jaren tussen 20 en 14% (800 miljard lire in vier jaar) en met de onlangs binnengehaalde opdrachten kan Nuovo Pignone in belangrijke marktsectoren een leidende positie blijven innemen.

De gemeente Florence heeft een doorslaggevende bijdrage geleverd (enkele miljarden) aan de oprichting van een trainingscentrum voor de bijscholing van het personeel van de firma.

Nuovo Pignone heeft ook op diverse gronden communautaire subsidies ontvangen voor de opleiding van haar personeel.

Is de Commissie, gezien het bovenstaande, voornemens te proberen de directie van de firma ertoe te bewegen af te zien van haar plan om een zo groot percentage van haar werknemers tot mobiliteit te verplichten?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(6 april 1999)*

Het besluit om tot collectief ontslag over te gaan dient in ieder geval de bepalingen van richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag ⁽¹⁾ te eerbiedigen.

Het Gemeenschapsrecht beoogt voornamelijk de versterking van de bescherming van de werknemers in geval van collectief ontslag door te trachten de tussen de nationale wetgevingen bestaande verschillen inzake de „modaliteiten en de procedure” te verminderen, alsmede maatregelen die de gevolgen van deze ontslagen voor de werknemers waarschijnlijk kunnen verzachten.

Derhalve bepaalt artikel 2 van genoemde richtlijn dat de werkgever verplicht is, wanneer hij overweegt tot collectief ontslag over te gaan, tijdig de vertegenwoordigers van de werknemers te raadplegen teneinde tot een akkoord te komen. Deze raadpleging moet ten minste betrekking hebben op de mogelijkheden om collectief

ontslag te voorkomen of om de omvang ervan te verminderen alsook op de mogelijkheid om de gevolgen ervan te verzachten door het nemen van sociale begeleidingsmaatregelen, meer bepaald om bij te dragen tot herplaatsing of omscholing van de ontslagen werknemers.

Er zijn geen aanwijzingen dat de desbetreffende communautaire of nationale bepalingen niet zijn nageleefd. In ieder geval zijn de nationale rechtspraak en de nationale overheid in de eerste plaats de bevoegde instanties om de uit deze kwestie voortvloeiende juridische gevolgen te regelen.

(¹) PB L 225 van 12.8.1998.

(1999/C 341/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0256/99
van Manuel Porto (PPE) aan de Commissie

(5 februari 1999)

Betreft: Schending mededingingsrecht in contracten meeverbranding in Portugal

In mei 1987 kende de Portugese regering bij decreet — dus zonder aanbestedingsprocedure — aan het particuliere consortium SCORECO een feitelijk monopolie toe voor het vervoer, de opslag, de meeverbranding, de uitvoer en de ingraving (landfill) van 's lands gevaarlijk industrieel afval.

Dit besluit ging vooraf aan de publicatie van een besluit van de Portugese ministerraad dat als beleidsbepalend geldt maar waardoor eventuele andere belangstellenden worden benadeeld.

Voorts is gebleken dat de president van SCORECO lid is van de raad van bestuur van EGF, een onderneming met overheidskapitaal die een dominante positie inneemt op de Portugese „afvalmarkt” en rechtstreekse toegang heeft tot alle desbetreffende gegevens.

Dan is er bijvoorbeeld het feit dat de aanvraag om een vergunning voor meeverbrandingsovens voorafgaat aan de publicatie van het decreet dat deze activiteit regelt en aan de openbare behandeling van een milieu-effectstudie, die verplicht is volgens het communautaire recht. Ten aanzien van deze en andere niet minder bevreemdende feiten kan men zich afvragen of de communautaire wetgeving inzake de mededinging hier niet wordt overtreden.

Ik verlang dan ook van de Commissie een formeel antwoord op de volgende twee vragen:

1. Zijn de bepalingen van het Europese mededingingsbeleid van toepassing op de sector van de behandeling van industrieel afval?
2. Zo ja, heeft de Portugese regering de Europese regelgeving ter zake al dan niet overtreden, in het bijzonder wat betreft het waarborgen van gelijke kansen voor alle belangstellende ondernemingen om oplossingen voor te stellen voor dit ernstige milieuprobleem?

Antwoord van de heer Van Miert Namens de Commissie

(15 maart 1999)

Het zou buiten kijf moeten staan dat de regels van de Gemeenschap betreffende de mededinging (artikel 85 tot en met 94 van het EG-Verdrag) van toepassing zijn op de sector van de verwerking van industrieel afval. Het aanbieden van diensten tegen betaling vormt, in het kader van deze bepalingen, in de regel een economische activiteit zodat zowel de ondernemingen als de overheid deze regels in acht moeten nemen die tot doel hebben ervoor te zorgen dat de mededinging binnen de gemeenschappelijke markt niet wordt verhinderd, beperkt of vervalst.

Op grond van deze regels zijn concurrentiebeperkende overeenkomsten tussen ondernemingen en misbruik van een machtspositie verboden wanneer de handel tussen lidstaten daardoor ongunstig kan worden beïnvloed. De overheid mag evenmin regelgeving invoeren waarbij ondernemingen worden aangezet tot concurrentiebeperkende praktijken die de handel tussen de lidstaten ongunstig kunnen beïnvloeden of de gevolgen van dergelijke praktijken versterken.

Uit de informatie in het antwoord van het geachte parlementslid blijkt echter niet dat het consortium Scoreco, dat een feitelijk monopolie zou hebben voor de verwerking van gevaarlijk industrieel afval in Portugal, zich schuldig zou hebben gemaakt aan dergelijke concurrentiebeperkende praktijken. Op basis van de informatie waarover zij beschikt kan de Commissie niet bepalen of de regels van de Gemeenschap betreffende de mededinging al dan niet zijn overtreden.

De Commissie is niet op de hoogte van eventuele onregelmatigheden bij de door het geachte parlementslid vermelde gunning van de overheidsopdracht. Zij kan deze zaak op basis van de weinige elementen die het geachte parlementslid haar heeft verstrekt niet beoordelen.

De Commissie zal al het nodige doen om na te gaan of de gunning van deze opdracht overeenkomstig het gemeenschapsrecht inzake overheidsopdrachten is geschied. Zij zal tevens aanvullende gegevens die het geachte parlementslid haar eventueel doet toekomen onderzoeken.

(1999/C 341/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0260/99
van Maartje van Putten (PSE) aan de Commissie

(5 februari 1999)

Betreft: Implementatie van CITES-regelgeving in Griekenland

In september 1998 heeft het secretariaat van de CITES-conventie een „notification” uitgegeven, waarin alle partijen bij de CITES-conventie wordt gevraagd de handel met Griekenland op te schorten, omdat Griekenland zich onvoldoende moeite heeft getroost de CITES-conventie en de bijbehorende EU-wetgeving in nationale wetgeving om te zetten.

Kan de Commissie aangeven hoe zij in de nabije toekomst denkt Griekenland ertoe te bewegen alsnog nationale wetgeving aangaande CITES te implementeren en is de Commissie van zins Griekenland bij dit werk te ondersteunen?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(12 maart 1999)

Aangezien de Commissie heeft opgemerkt dat Griekenland heeft nagelaten de nodige maatregelen te nemen met het oog op de tenuitvoerlegging van Verordening (EG) 338/97 inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer ⁽¹⁾, heeft zij in oktober 1998 besloten om deze zaak overeenkomstig artikel 169 van het EG-Verdrag aanhangig te maken bij het Hof van Justitie.

Ondertussen hebben de Griekse autoriteiten de Commissie kennisgeving gedaan van de tekst van de op 27 augustus 1998 aangenomen wet 2637/98, waarbij in overeenstemming met de CITES-reglementering ⁽²⁾ in Griekenland een nieuw regelgevingskader voor de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer wordt ingevoerd. De conformiteit van deze tekst wordt momenteel nagegaan.

⁽¹⁾ PB L 61 van 3.3.1997.

⁽²⁾ PB L 384 van 31.12.1982.

(1999/C 341/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0261/99
van Luciano Vecchi (PSE) aan de Commissie

(5 februari 1999)

Betreft: Openbaarmaking van Nationale Indicatieve Programma's en aanbestedingen in het kader van de Overeenkomst van Lomé

Bij de uitvoering van bepaalde onderdelen van het Europees Ontwikkelingsfonds (EOF) is sprake van onvoldoende doorzichtigheid en ondervinden mogelijke partners objectieve problemen om tijdig aan de nodige informatie te komen om op voet van gelijkheid te kunnen deelnemen aan aanbestedingen voor de uitvoering van projecten in het kader van Nationale Indicatieve Programma's (NIP).

Met de „moderne” informatietechnologie zou dit probleem gemakkelijk ondervangen kunnen worden, bijvoorbeeld door de tekst van de Nationale Indicatieve Programma's, kennisgevingen van aanbestedingen, de namen van bedrijven (of instellingen) die hieraan deelnemen en de einduitslag ervan bekend te maken op de websites van de Commissie.

Kan de Commissie mededelen:

1. of en op welke termijn zij genoegzaam ruchtbaarheid zal geven aan alle informatie over NIP's en de aanbesteding van projecten die worden gefinancierd door het ESF;
2. wat de vervulling van een dergelijke elementaire plicht tot nog toe in de weg heeft gestaan (bij de Commissie en/of de Raad);
3. of er eventuele juridische verplichtingen bestaan om expliciete toestemming van de ACS-landen voor de openbaarmaking van informatie in verband met het EOF te vragen?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(10 maart 1999)

1. De Commissie zorgt voor de bekendmaking van de aanbestedingen voor projecten die in het kader van het Europees Ontwikkelingsfonds (EOF) worden gefinancierd, in het Publicatieblad enerzijds en op het internet anderzijds. Op deze wijze worden de aanbestedingen voor werken met een waarde van meer dan 5 miljoen € en die voor leveringen met een waarde van meer dan 100.000 €, alsmede de berichten van voorselectie voor de levering van diensten met een waarde van meer dan 2 miljoen € bekendgemaakt in het Publicatieblad, in de S-reeks daarvan. Ook zijn zij on-line beschikbaar met behulp van de gegevensbank „TED” („tenders electronic daily”) en op de website van het directoraat-generaal Ontwikkeling. De aanbestedingen voor werken en voor leveringen die minder bedragen dan de genoemde waarden worden bekendgemaakt in het Publicatieblad of in de plaatselijke pers van het betrokken land.

Voorts is er een website in voorbereiding waarin de aanbestedingen voor alle hulpprogramma's voor derde landen wordt gegroepeerd; deze is binnenkort beschikbaar op de internetsite van de gemeenschappelijke buitenlandse dienst. Deze dienst heeft ook een begin gemaakt met de werkzaamheden tot harmonisatie van de procedures voor de aanbestedingen voor diensten, leveringen en werken die in het bestek van de communautaire samenwerking ten behoeve van derde landen zijn gesloten.

De lijst van inschrijvers wordt niet gepubliceerd. Wat de uitkomsten van de aanbestedingen betreft, publiceert de Commissie jaarlijks een verslag waarin voor elke aanbesteding het aantal inschrijvers en hun nationaliteit wordt opgegeven, alsmede de identiteit van de inschrijver aan wie de opdracht is gegund.

21. Binnen de Commissie of de Raad zijn er geen belemmeringen m.b.t. de bekendmaking van de aanbestedingensovereenkomsten. Er zij op gewezen dat bekendmaking van de oproepen tot internationale aanbesteding een praktijk is die al sedert het begin van het EOF in de Gemeenschap is toegepast.

3. Wat de nationale indicatieve programma's betreft, heeft de Commissie ten behoeve van een grotere doorzichtigheid besloten alle noodzakelijke documentatie op het internet te zetten, onder voorbehoud van de instemming van de autoriteiten van de landen van Afrika, het Caraïbisch gebied en de Stille Oceaan (de ACS-staten).

(1999/C 341/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0264/99

van Jesús Cabezón Alonso (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Overheidssteun aan Spaanse elektriciteitsbedrijven

Volgens ramingen van de Spaanse regering zal de liberalisering van de elektriciteitsmarkt extra kosten met zich brengen voor de Spaanse elektriciteitssector. De Spaanse regering heeft de EG-Commissie dan ook om toestemming verzocht om een bedrag van 1,37 biljoen peseta's toe te kennen aan de sector, ter compensatie van de openstelling van de Spaanse elektriciteitsmarkt voor de vrije concurrentie.

Is deze steun verenigbaar met de rechtsvoorschriften van de Europese Unie inzake vrije mededinging?

Is de Commissie voornemens stappen te ondernemen om na te gaan of deze maatregelen de concurrentie niet verstoren?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(18 maart 1999)

De Spaanse regering heeft op 18 februari 1998 de Commissie een kennisgeving gezonden over de overgangsregeling voor de elektriciteitsmarkt, overeenkomstig artikel 24, lid 2, van Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽¹⁾, tevens aangevuld door de kennisgeving van 29 januari 1999, overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

De Commissie buigt zich momenteel over de inhoud van beide kennisgevingen. In dit stadium is het dus te vroeg om zich uit te spreken over de aard van deze regeling en over de vraag of ze in overeenstemming is met de voorschriften van de Gemeenschap inzake vrije mededinging alsook over de mogelijkheid tot het inleiden van de procedure zoals bedoeld in artikel 93, lid 2, van het EG-Verdrag.

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.1.1997.

(1999/C 341/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0265/99

van Jesús Cabezón Alonso (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Steun aan scheepswerven

Hoe valt het te verklaren dat de Commissie een procedure tegen Spanje instelt over vermeende overheidssteun aan scheepswerven, terwijl tegelijkertijd oneerlijke concurrentiepraktijken in de scheepsbouwsector worden geduld van Zuid-Korea, dat hiervoor gebruik maakt van de steun van het Internationaal Monetair Fonds?

Hoe kunnen de Europese scheepsbouwers in deze omstandigheden het hoofd bieden aan de Koreaanse concurrentie?

Wat denkt de Commissie over deze oneerlijke concurrentie van Zuid-Korea?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie

(18 maart 1999)

De Commissie heeft inderdaad een onderzoeksprocedure op gang gebracht in verband met de speciale belastingkredieten van 111 miljoen € (18.451 miljoen PTA), die in 1998 aan de openbare koopvaardij-scheepswerven in Spanje werden toegekend. Zij twijfelt eraan of deze speciale belastingkredieten verenigbaar zijn met haar besluit van 1997 om bij uitzondering toe te staan dat er steunmaatregelen werden getroffen voor de herstructurering van die scheepswerven. Dergelijke steunmaatregelen zouden anders verboden zijn geweest door de communautaire voorschriften voor overheidssteun ten behoeve van de scheepsbouwsector. Dit is dus eventueel een concurrentievervalsing binnen de Gemeenschap.

De leningen van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) waren bestemd voor de stabilisering van de reserves van de Koreaanse Centrale Bank. Bovendien is het aan het IMF om na te gaan of er een goed gebruik wordt gemaakt van de internationale hulp en om te eisen dat Korea zich, voordat de achtereenvolgende hulptranches worden uitbetaald, aan de gestelde voorwaarden houdt.

Harezijds blijft de Commissie, in samenwerking met de lidstaten die lid zijn van het IMF, van zeer nabij volgen welk gebruik er wordt gemaakt van de financiële hulp die de internationale instellingen aan Korea verlenen. Zij verzekert zich er in het bijzonder van dat die leningen niet worden aangewend voor de illegale subsidiëring van de scheepsbouwsector, en dat dit land zich aan zijn internationale verplichtingen blijft houden. Indien haar het bewijs van oneerlijke praktijken wordt geleverd, dan zou zij bereid zijn naar haar handelsbeleidsinstrumenten te grijpen om dat te verhelpen. Naar aanleiding daarvan zou de toepassing van de bepalingen van de OESO-Overeenkomst de Gemeenschap uiteraard extra middelen hebben verschaft om deze oneerlijke praktijken efficiënt te bestrijden.

Voorts is de communautaire scheepsbouwsector er in 1998 in geslaagd om, ondanks de financiële crisis in Azië, die in Korea tot een sterke devaluatie van de Won en tot een zeer agressief prijsbeleid van de Koreaanse scheepswerven heeft geleid, een meer dan behoorlijke positie te handhaven op de wereldmarkt (29 % van de nieuwe bestellingen in gecompenseerde tonnen, tegenover 22 % voor Korea, van januari tot september 1998).

(1999/C 341/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0270/99
van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Gebrek aan transparantie bij CEDEFOP

In zijn antwoord van 22 januari 1999 op mijn vraag E-3391/98 ⁽¹⁾ over de werking van CEDEFOP heeft commissaris Liikanen verklaard dat „de Commissie niets toe te voegen heeft aan haar eerder antwoord op vraag E-2549/98” ⁽²⁾.

Ik heb de aandacht van de Commissie reeds herhaaldelijk gevestigd op het bizarre personeelsbeleid bij CEDEFOP, dat zijn imago ondermijnt en (onterecht) het land waar het is gevestigd, in diskrediet brengt.

De beschuldigingen in de Griekse kranten en weekbladen stapelen zich op, de kandidaten voor de aangekondigde posten bij CEDEFOP klagen over het gebrek aan transparantie dat er heerst, terwijl de Commissie gewoon verklaart dat „ze niets toe te voegen heeft” aan haar eerdere antwoorden, waardoor ze dus de gehanteerde praktijken toedekt.

Wanneer zal de Commissie beslissen ernstig werk te maken van de personeelsbezetting bij CEDEFOP (en bij andere satellietorganen van de EU), waar het gebrek aan transparantie provocerend werkt en haar imago nog verder naar beneden haalt?

Is de Commissie ook niet van mening dat ze onmiddellijk en doeltreffend moet optreden en moet nagaan of de beschuldigingen van gebrek aan transparantie bij deze organen terecht zijn, opdat ze niet langer openlijk wordt beschuldigd van medeplichtigheid, wat onvermijdelijk leidt tot voortdurende moties van wantrouwen tegen haar, met ernstige beschuldigingen aan het adres van medewerkers die politiek en in dienstverband verantwoordelijkheden dragen?

⁽¹⁾ PB C 207 van 21.7.1999, blz. 63.

⁽²⁾ PB C 118 van 29.4.1999, blz. 92.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(31 maart 1999)

De Commissie heeft niets toe te voegen aan haar vroegere antwoorden op de schriftelijke vragen E-2549/98 en 3391/98.

(1999/C 341/107)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0271/99
van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Verbinding tussen stroomgebieden en Cohesiefonds

Het Publicatiebureau van de Europese Gemeenschappen heeft onlangs een studie gepubliceerd met de titel „Hydrologische evaluatie Spanje/Portugal”.

Hierin stelt het adviesbureau Montgomery Watson (MWL) voor verschillende studies uit te voeren, onder meer naar de mogelijkheid van verbindingen tussen verschillende stroomgebieden in Spanje en naar de financiering van waterbouwkundige werken en de vaststelling van richtsnoeren die de EU in staat stellen om de ontwikkeling van waterkracht voor uiteenlopende doeleinden te bevorderen. Tot de acties die onmiddellijk moeten worden uitgevoerd behoren volgens het adviesbureau infrastructuurwerkzaamheden voor de verbinding van stroomgebieden.

Kan de Commissie meedelen of zij de door MWL voorgestelde studies heeft uitgevoerd of hiertoe opdracht heeft gegeven?

Acht de Commissie het nodig een onderzoek in te stellen naar de mogelijkheid om het stroomgebied van de Ebro met andere stroomgebieden te verbinden?

(1999/C 341/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0272/99**van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie**

(17 februari 1999)

Betreft: Verbinding tussen stroomgebieden en Cohesiefonds

Het Publicatiebureau van de Europese Gemeenschappen heeft onlangs een studie gepubliceerd met de titel „Hydrologische evaluatie Spanje/Portugal”. Op bladzijde 11 van deze studie wordt verwezen naar een schrijven van 8 november 1995 waarin de Spaanse autoriteiten verschillende opmerkingen hebben geformuleerd over bovengenoemde studie van het adviesbureau MWL. Deze opmerkingen hadden met name betrekking op de overheveling van watervoorraden van het ene naar het andere stroomgebied om het hoofd te bieden aan de ernstige structurele problemen waarmee talrijke Spaanse regio's worden geconfronteerd.

Is de Commissie het met deze aanpak eens? Meent zij dat er alternatieve oplossingen zijn die niet gepaard gaan met dergelijke ingrijpende werken, waartegen grote politieke en sociale weerstand zal bestaan?

(1999/C 341/109)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0273/99**van Manuel Escolá Hernando (ARE) aan de Commissie**

(17 februari 1999)

Betreft: Afwatering van de Ebro en Cohesiefonds

In opdracht van het Cohesiefonds heeft het adviesbureau MWL een studie verricht van de hydrologische situatie in Spanje en Portugal. In deze door het Publicatiebureau van de Europese Gemeenschappen uitgegeven studie stelt MWL (blz. 13 in de Spaanse versie) dat de overheveling van watervoorraden tussen verschillende stroomgebieden de meest geschikte en duurzame oplossing is voor de watertekorten die het gevolg zijn van de onregelmatige spreiding in tijd en ruimte van de hydrologische rijkdommen in Spanje. Als belangrijkste resultaat van het onderzoek (blz. 15) wordt gewezen op de mogelijkheid om de beschikbare voorraden optimaal te benutten door het debiet van de rivieren meer te reguleren en het overtollige water uit het noorden van Spanje over te hevelen naar de zuidelijke en oostelijke stroomgebieden.

Onder de titel geplande verbeteringen (blz. 19) worden twee soorten maatregelen voorgesteld om de tekorten in bepaalde stroomgebieden te corrigeren, waaronder de herverdeling van de watervoorraden door overheveling tussen de stroomgebieden. De uitvoering van werken voor het overhevelen van voorraden is volgens de studie de enige manier om de tekorten in bepaalde stroomgebieden te compenseren. Het noordelijke Duero-bekken en het Ebro-bekken zouden worden afgewaterd (1.855 hm³ voor de Ebro).

De documentatie die de onderneming MWL heeft gebruikt en die in bovengenoemde publicatie is opgenomen, werd opgesteld door de diensten van de Socialistische Partij. Sinds 1996 is de Spaanse regering echter van een andere signatuur.

- Is de Commissie het eens met het standpunt dat MWL in zijn studie inneemt over de noodzaak om voorraden uit het stroomgebied van de Ebro over te hevelen naar ander stroomgebieden? Zo ja, meent zij dat het Cohesiefonds hiervoor een geschikt financieringsinstrument is?
- Heeft de huidige Spaanse regering de Commissie in kennis gesteld van haar standpunt over de in de studie van MWL opgenomen conclusies en voorstellen met betrekking tot de noodzaak van verbindingen tussen de Ebro en andere stroomgebieden en mogelijke formules voor de financiering daarvan?

Gecombineerd Antwoord**van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0271/99, E-0272/99 en E-0273/99**

(25 maart 1999)

In het door het Cohesiefonds gefinancierde verslag-Montgomery-Watson zijn gegevens over de watervoorraden van het Iberische Schiereiland bijeengebracht en geanalyseerd en zijn diverse mogelijkheden behandeld om er verbetering te brengen in de drinkwatervoorziening, vooral in de meest extreme situaties. Dit is de context waarin is gesproken over de overheveling van water tussen stroomgebieden, vooral als alternatief voor of aanvulling op andere methoden.

Naar het oordeel van de Commissie betreft het hier een relevant werkstuk dat dankzij de vele voorstellen die erin zijn opgenomen, vooruitgang heeft helpen boeken bij de discussie. Het gaat om een studie van deskundigen en niet om een document waarin het standpunt van de Commissie is uiteengezet met betrekking tot beleidskeuzen waarvoor de lidstaten bevoegd zijn.

Tot dusver heeft de Commissie geen opdracht gegeven tot het uitvoeren van andere studies. Overigens heeft zij van de Spaanse autoriteiten geen aanvraag om steun uit het Cohesiefonds voor werkzaamheden met het oog op het overhevelen van water uit het stroomgebied van de Ebro ontvangen. Mocht een dergelijke aanvraag bij haar worden ingediend, dan zou zij nagaan welk van haar steunverleningsinstrumenten te zijner tijd het best zou kunnen worden ingezet om het beoogde doel te bereiken. Geen enkel project kan echter voor communautaire financiering uit het passende financieringsinstrument in aanmerking komen als het niet in overeenstemming is met het recht en het beleid van de Gemeenschap op de desbetreffende gebieden, met inbegrip van het milieu.

De Commissie zal eerst alle op een rationeel watergebruik gerichte inspanningen ondersteunen en daarbij rekening houden met de sociaal-economische aspecten en voorrang geven aan de bestaande watervoorraden (onderhoud en verbetering van de netten en voorkoming van waterverliezen), alvorens de aanleg te stimuleren van welke nieuwe infrastructuur ook waarvan de kosten misschien niet verantwoord zouden zijn of niet terugverdiend zouden kunnen worden, daarbij in dit opzicht de beleidslijnen bevestigend die zij heeft aangegeven in haar voorstel voor een kaderrichtlijn betreffende het waterbeleid ⁽¹⁾.

Overigens heeft de Commissie door in 1998 in het kader van het communautaire initiatief Interreg II C haar goedkeuring te hechten aan de Portugese en Spaanse operationele programma's voor droogtebestrijding, de nodige middelen beschikbaar gesteld om in de betrokken stroomgebieden naar de meest geschikte oplossingen te zoeken en er ook uitvoering aan te geven.

⁽¹⁾ COM(97) 49 def., gewijzigd bij COM(98) 76 def.

(1999/C 341/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0275/99
van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie
(17 februari 1999)

Betreft: Situatie van moeders met kinderen in Italiaanse gevangenissen

Momenteel bevinden zich in de Italiaanse gevangenissen 52 kinderen jonger dan 3 jaar, waarvan de moeders straffen van uiteenlopende duur uitzitten.

Het gevangenisleven zal ernstige negatieve gevolgen hebben voor hun opvoeding en onderwijs.

Hun aantal kan geen belemmering vormen om alternatieve manieren te vinden waarop deze vrouwen hun straf kunnen uitzitten.

Deze vorm van opsluiting, waarbij zeer jonge kinderen zijn betrokken, staat overigens volkomen haaks op de richtsnoeren die het EP heeft aangenomen voor de naleving van de mensenrechten en de burgerrechten.

Is de Commissie voornemens dringend op te treden opdat de Italiaanse regering deze vrouwelijke gedetineerden de mogelijkheid biedt om voor hun kinderen te zorgen en ze op te voeden in een ander dan gevangenisregime, zulks in naam van de meest elementaire beginselen die ten grondslag liggen aan de Europese richtsnoeren inzake vrijheden en de eerbied voor de mensenrechten en de burgerrechten?

Antwoord van mevrouw Gradin namens de Commissie
(31 maart 1999)

De Commissie onderstreept dat de mensenrechten moeten worden nageleefd. Zij is met name van mening dat de levensomstandigheden in de gevangenissen in de Gemeenschap moeten worden verbeterd overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de algemene normen op het gebied van de behandeling van gevangenen die in 1973 door de Raad van Europa werden goedgekeurd.

De levensomstandigheden in de gevangenissen in de lidstaten vallen echter onder de bevoegdheid van de nationale autoriteiten. In deze situatie zou in zekere mate verandering kunnen komen door de inwerking-treding van het Verdrag van Amsterdam. Het nieuwe artikel 31 van het Verdrag betreffende de Europese Unie voorziet, wanneer zulks nodig is, in een harmonisatie van niet alleen de voorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten, maar ook met betrekking tot straffen alsmede in samenwerking op het gebied van de procedures en met name op het gebied van de tenuitvoerlegging van beslissingen. Dergelijke maatregelen vormen een onderdeel van de instrumenten voor de totstandkoming van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en moeten erop gericht zijn een hoog veiligheidsniveau te garanderen door middel van preventie en bestrijding van de criminaliteit.

(1999/C 341/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0278/99**van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie***(17 februari 1999)*

Betreft: Steun voor de wijnboeren die zijn getroffen door zware hagelbuien in Massa, Carrara en Montignoso (Toscane)

Op 10 april 1998 zijn wijn- en olijfgaarden in de gemeenten Massa, Carrara en Montignoso (Toscane) getroffen door zware hagelbuien.

Naar verwachting is 45-60 % van de oogst van 1998 verwoest.

De wijnbouw neemt in de economie van het hele gebied een belangrijke plaats in.

Ook de wijnstokken hebben ernstige schade opgelopen.

Is de Commissie voornemens de bovengenoemde wijnboeren met gerichte kredieten te steunen, zoals in het verleden in vergelijkbare gevallen is gebeurd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(1 april 1999)*

De gemeenschappelijke marktordening (GMO) voor wijn voorziet niet in steun voor schade die is veroorzaakt door slechte weersomstandigheden. Overigens omvat deze GMO geen productie- of oppervlaktegebonden steunverlening.

Alleen in artikel 78 van basisverordening (EEG) 822/87 van de Raad van 16 maart 1987 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt ⁽¹⁾, is sprake van natuurrampen in die zin dat van bepaalde verplichtingen, zoals bijvoorbeeld verplichte distillatie, ontheffing kan worden verleend, hetgeen in dit geval niet van toepassing is.

Voorts zij eraan herinnerd dat schade aan de oogst door hagel normaliter door landbouwverzekeringen wordt gedekt.

De huidige communautaire wetgeving voorziet in twee mogelijkheden om op initiatief van de lidstaten steun met een communautaire financiering te verlenen aan wijnbouwers die door hagel beschadigde wijnbouwpercelen opnieuw moeten beplanten: enerzijds nationale steun voor investeringen in aanplantingen van wijnbouwoppervlakten op basis van de criteria van Verordening (EEG) 2741/89 van de Commissie van 11 september 1989 tot vaststelling van de in het kader van artikel 14 van Verordening (EEG) 822/87 van de Raad ter zake van de nationale steun voor de aanplant van wijnbouwoppervlakten in aanmerking te nemen criteria ⁽²⁾ (deze steun dient vooraf bij de Commissie te worden aangemeld) en anderzijds steun met een communautaire financiering in het kader van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) — oriëntatie, voor de voor de doelstelling 1 en 5b in aanmerking komende gebieden. In dit geval geldt de in het communautaire bestek vastgestelde procedure, met eventueel wijzigingen in het operationele programma uit hoofde van Verordening (EG) 2052/88 van de Raad van 24 juni 1988 betreffende de taken van de Fondsen met structurele strekking, hun doeltreffendheid alsmede de coordinatie van hun bijstandsverlening onderling en met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten ⁽³⁾. In voorkomend geval wordt deze steun verleend in het kader van het enig programmeringsdocument, waarvan de tenuitvoerlegging onder de bevoegdheid van de lidstaat en de betrokken regio valt. De door het geachte parlementslid genoemde gemeenten komen evenwel niet in aanmerking voor doelstelling 5b.

⁽¹⁾ PB L 84 van 27.3.1987.

⁽²⁾ PB L 264 van 12.9.1989.

⁽³⁾ PB L 185 van 15.7.1988.

(1999/C 341/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0279/99
van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Bestuursrechtelijke sancties op belastinggebied

Het Italiaanse wetsdecreet nr. 472/97 bevat bepalingen inzake bestuursrechtelijke sancties op belastinggebied.

Enkele daarvan stellen de natuurlijke persoon aansprakelijk voor de betaling van boetes wegens overtredingen begaan in het kader van de activiteit van rechtspersonen.

Volgens de nieuwe regeling, die op 1 april 1998 in werking is getreden, worden de belastingboetes opgelegd aan de natuurlijke persoon die heeft deelgenomen aan een overtreding van de belastingwetgeving, ongeacht of hij daarbij is opgetreden als bestuurder dan wel als werknemer van een bedrijf.

De aansprakelijkheid van bestuurders en/of werknemers in belastingdelicten bestaat als principe in geen enkele andere lidstaat van de EU.

Is de Commissie voornemens deze bepaling te toetsen aan de vigerende Europese wetgeving ter zake?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(1 april 1999)

Omdat de sancties op fiscaal gebied op communautair niveau niet zijn geharmoniseerd kunnen de lidstaten zelf bepalen welke sancties zij willen opleggen aan belastingplichtigen, mits daarbij de algemene beginselen van het EG-Verdrag in acht worden genomen, met name het beginsel van niet-discriminatie.

Aangezien de artikelen 5 en 11 van het wetsdecreet nr. 472/97 van 18 december 1997 geen discriminerende maatregelen lijken in te houden is het derhalve niet in strijd met het gemeenschapsrecht dat fiscale straffen aan bestuurders of werknemers kunnen worden opgelegd op grond van hun optreden als natuurlijk persoon.

De Commissie is overigens niet voornemens een voorstel in te dienen met het oog op de harmonisering van de fiscale sancties in de Gemeenschap.

(1999/C 341/113)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0280/99
van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: De Ponte Vecchio in Florence

De Ponte Vecchio en de aanpalende zones in het historische centrum van Florence staan op de lijst van het Wereldcultuurbezit van de Unesco.

In de loop der jaren hebben de diverse cultuur- en milieuverantwoordelijken de plaatselijke en nationale autoriteiten herhaaldelijk gewezen op de noodzaak om dit erfgoed van de mensheid te valoriseren en in stand te houden, onder meer door de zone te beschermen tegen overrompeling door toeristen en tegen verloedering als gevolg van de aanwezigheid van illegale verkopers en van de toenemende kleine criminaliteit.

De tot nu toe genomen maatregelen zijn kennelijk ontoereikend gebleken om het vandalisme te bestrijden of om het artistieke erfgoed en de ambachtelijke ateliers en handelszaken te beschermen. De Ponte Vecchio en de aanpalende zones lopen hierdoor elke dag gevaar.

Is de Commissie voornemens er bij de bevoegde Florentijnse en nationale autoriteiten op aan te dringen dat zij maatregelen nemen voor de instandhouding en de valorisatie van dit beroemde artistieke en historische erfgoed dat door de Unesco tot Wereldcultuurbezit is uitgeroepen?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(23 maart 1999)

Hoewel de Commissie alle begrip heeft voor de bezorgdheid van het geachte parlementslid, wenst zij erop te wijzen dat, op grond van artikel 128 en het in het EG-Verdrag neergelegde subsidiariteitsbeginsel, alle maatregelen op het gebied van de bescherming van het cultureel erfgoed onder de uitsluitende bevoegdheid van de nationale of de regionale autoriteiten vallen.

(1999/C 341/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0282/99

van **Riccardo Nencini (PSE)** aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Slechte situatie op milieu- en gezondheidsgebied in de Tamburi-wijk in Taranto

Lange tijd al is de situatie op het gebied van het milieu en de volksgezondheid in Taranto, meer in het bijzonder de Tamburi-wijk, die in de buurt ligt van de staalfabriek ILVA en de olieraffinaderij van Shell, uiterst bedenkelijk. Met de cijfers die in 1997 zijn opgemeten inzake neoplasie staat Taranto bovenaan de wereldranglijst van plaatsen met het grootste risico op het gebied van milieuverontreiniging.

Uit onderzoek door de A.S.L. van Taranto blijkt dat zowat 90 % van de grondstoffen die de ILVA verwerkt, asbest bevatten, hetgeen leidt tot een toename van door asbest veroorzaakte ernstige aandoeningen.

Is de Commissie op de hoogte van deze situatie en is zij van plan hiertegen op te treden?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(31 maart 1999)

De Commissie is tot nu toe niet op de hoogte gesteld van de door het geachte parlementslid beschreven situatie.

Wat de voorkoming of vermindering van luchtverontreiniging betreft, mag ervan worden uitgegaan dat voor de door het geachte parlementslid genoemde staalfabriek en olieraffinaderij Richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van de door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging ⁽¹⁾ geldt. Krachtens deze richtlijn dienen de lidstaten de nodige maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat voor de exploitatie van dergelijke inrichtingen een voorafgaande, door de bevoegde autoriteiten af te geven vergunning, verplicht wordt gesteld. Dergelijke vergunning mag alleen worden verleend indien alle passende maatregelen ter voorkoming van luchtverontreiniging zijn genomen, met inbegrip van het gebruik van de beste beschikbare techniek, op voorwaarde dat dergelijke preventieve maatregelen geen buitensporige kosten meebrengen. De bevoegde autoriteiten moeten zich er tevens van vergewissen dat de exploitatie van de betrokken inrichtingen geen belangrijke luchtverontreiniging zal veroorzaken. De lidstaten passen eveneens beleidslijnen en strategieën toe die passende maatregelen omvatten om de bestaande inrichtingen aan te passen aan de beste beschikbare techniek.

Olieraffinaderijen en inrichtingen voor de productie en omzetting van metalen zijn expliciet vermeld in bijlage I van de richtlijn. Asbest wordt vermeld in bijlage II: de lijst van de belangrijkste verontreinigende stoffen.

In de richtlijn worden echter geen emissiegrenswaarden voor verontreinigende stoffen vastgesteld.

Aan de hand van de door het geachte Parlementslid verstrekte gegevens kan niet worden vastgesteld of er inbreuk werd gepleegd op het Gemeenschapsrecht.

⁽¹⁾ PB L 188 van 16.7.1984.

(1999/C 341/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0284/99
van Irimi Lambraki (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Tabaksquota voor de soort Katerini

Het laatste voorstel van de Commissie betreffende de garantiedrempels voor tabak per lidstaat en voor de oogsten 1999, 2000 en 2001, bevat voor de eerste maal de consolidatie van een tabaksquotum voor de soort Katerini in Italië. De vertegenwoordiger van de Commissie verklaarde in de commissie landbouw van het EP dat dit is gebeurd op verzoek van een particuliere verwerker, die in Italië proeven met deze soort heeft verricht.

Onze verwondering over de onmiddellijke reactie van de Commissie op dit verzoek daargelaten, verzoeken wij haar de gegevens en de activiteiten van deze particuliere verwerker alsook alle gegevens (plaats, duur, resultaten) van zijn proefteelt openbaar te maken.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(17 maart 1999)

In haar verslag aan de Raad en het Parlement over de gemeenschappelijke ordening der markten in de sector ruwe tabak ⁽¹⁾ wijst de Commissie erop dat het noodzakelijk is het quotum voor de beste tabaksoorten te verhogen ten koste van het quotum voor de soorten die moeilijk en slechts tegen onaanvaardbaar lage prijzen afzetbaar zijn. Onder punt b4, derde alinea, van dit document wordt voorgesteld het quotum voor groep V — suncured — te verlagen en de betrokken hoeveelheden naar andere groepen, met name VI en VII over te boeken. Deze transactie is begrotingstechnisch neutraal.

De Commissie stelt het geachte parlementslid ervan in kennis dat het voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) 2075/92 en tot vaststelling van de premies en garantiedrempels voor tabaksbladeren per soortengroep en per lidstaat voor de oogstjaren 1999, 2000 en 2001 ⁽²⁾ ten doel heeft deze hervorming in de praktijk te brengen door in Italië quota van groep V naar groep VII over te boeken. Vanaf het oogstjaar 1997 worden in het productiegebied van Puglia proeven gedaan met de invoering van de tabaksoorten van groep VII. De resultaten van deze proeven worden door de nationale instanties beheerd.

⁽¹⁾ COM(96) 554 fin.

⁽²⁾ PB C 361 van 24.11.1998.

(1999/C 341/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0296/99
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Bewerkte voedingsmiddelen op basis van granen en babyvoeding

Kan de Commissie zeggen of en zo ja, wanneer Griekenland haar de wetgevende, regelgevende en administratieve bepalingen heeft medegedeeld welke het heeft vastgesteld voor de tenuitvoerlegging van Richtlijnen 96/4 en 96/5/EG van de Commissie van 16 februari 1996? Kan zij ook zeggen welke maatregelen zij denkt te nemen indien blijkt dat deze bepalingen slecht zijn uitgevoerd?

(1999/C 341/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0297/99
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Dieetvoedingsmiddelen

Er wordt zeer veel gebruik gemaakt van voedingsmiddelen voor caloriearme diëten voor gewichtsvermindering en dus moet er extra op worden toegezien dat de gezondheid van de consumenten gewaarborgd blijft. Bovendien is het wegens de aard en de bestemming van deze dieetvoedingsmiddelen en overeenkomstig

Richtlijn 96/8 ⁽¹⁾ van 26 februari 1996 de Commissie die de voorwaarden inzake hun samenstelling en hun etikettering bepaalt.

Kan de Commissie zeggen of en zo ja, wanneer Griekenland haar de wetgevende, regelgevende en administratieve bepalingen heeft medegedeeld welke het heeft vastgesteld voor de tenuitvoerlegging van hoger genoemde richtlijn? Kan zij ook zeggen welke maatregelen zij denkt te nemen indien blijkt dat de bevoegde Griekse overheid de bepalingen van de richtlijn slecht heeft uitgevoerd?

⁽¹⁾ PB L 55 van 6.3.1996, blz. 22.

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Bangemann namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0296/99 en E-0297/99**

(9 april 1999)

De Griekse autoriteiten hebben de Commissie op de hoogte gebracht van het feit dat nationale maatregelen voor de tenuitvoerlegging van de drie vastgestelde richtlijnen op het gebied van levensmiddelen voor bijzondere voeding zijn genomen.

Richtlijn 96/4/EG van de Commissie van 16 februari 1996 tot wijziging van Richtlijn 91/321/EEG inzake volledige zuigelingenvoeding en opvolgzuigelingenvoeding ⁽¹⁾ is bij Ministerieel Besluit van 12 november 1997, dat op 25 november 1997 is gepubliceerd, in nationale wetgeving omgezet.

Richtlijn 96/5/EG van de Commissie van 16 februari 1996 inzake bewerkte voedingsmiddelen op basis van granen en babyvoeding voor zuigelingen en peuters ⁽¹⁾ is bij Ministerieel Besluit van 12 november 1997, dat op 25 november 1997 is gepubliceerd, omgezet.

Richtlijn 96/8/EG van de Commissie van 26 februari 1996 inzake voedingsmiddelen die zijn bestemd om in energiebeperkte diëten te worden genuttigd voor gewichtsvermindering ⁽²⁾ is bij Ministerieel Besluit van 15 oktober 1997, dat op 13 maart 1998 is gepubliceerd, omgezet.

Na een eerste bestudering van verschillende documenten is de Commissie van mening dat de Griekse autoriteiten de betrokken richtlijnen op bevredigende wijze tenuitvoer hebben gebracht.

⁽¹⁾ PB L 49 van 28.2.1996.

⁽²⁾ PB L 55 van 6.3.1996.

(1999/C 341/118)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0299/99
van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(17 februari 1999)

Betreft: Regeling visserij in het zuidwestelijk deel van de Atlantische Oceaan

Over het antwoord van de Commissie op mijn schriftelijke vraag E-3471/98 ben ik niet tevreden, daarom herhaal ik de tekst en de vragen:

1. Hoe staat het nu met de onderhandelingen?
2. Waarom is er geen substantiële vooruitgang geboekt bij deze onderhandelingen?
3. Wanneer, denkt de Commissie, kan de periode van onderhandelingen worden afgesloten en kan er een SAFO worden opgericht?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(26 maart 1999)

In dit stadium kan nog niets worden medegedeeld over het einde van de onderhandelingen over een multilaterale regeling voor de wateren van de zuidwestelijke Atlantische Oceaan. De bilaterale contacten tussen de Commissie en Argentinië zijn in feite bedoeld als voorbereiding op de multilaterale onderhandelingen, waarbij alle belanghebbende partijen betrokken zullen zijn.

Op dit moment kan aan het antwoord op schriftelijke vraag E-3471/98 ⁽¹⁾ van het geachte parlementslid, ter verduidelijking, slechts worden toegevoegd dat de Commissie de Argentijnse autoriteiten een „non-paper” heeft doen toekomen, waarin het standpunt van de Gemeenschap uiteen wordt gezet.

De Commissie heeft nog geen officiële reactie van de Argentijnse autoriteiten op dit document ontvangen.

Tijdens de informele bijeenkomst op 2 maart 1999 hebben de Argentijnse autoriteiten de Commissie medegedeeld dat zij dit antwoord voor medio 1999 gereed denken te hebben.

(¹) PB C 207 van 21.7.1999, blz. 74.

(1999/C 341/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0300/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Subsidies aan varkenstellers

Is het waar dat de Franse en Spaanse regering hebben besloten aan de varkenstellers „voordelige financieringen” te verlenen om hen in staat te stellen de crisis in deze sector gemakkelijker te boven te komen?

Indien ja, vindt de Commissie niet dat deze steun de oneerlijke concurrentie in de hand werkt, aangezien andere landen, waar de varkensteelt met soortgelijke problemen te kampen heeft, hun telers niet met speciale financieringen bijstaan?

Kan de Commissie mededelen of deze uiteenlopende behandeling strookt met de huidige regelgeving gelet op de goede werking van de interne markt?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(22 maart 1999)

De Commissie kan bevestigen dat de Franse regering een aantal steunmaatregelen heeft vastgesteld ten behoeve van de varkenshouders. De Commissie heeft een formeel onderzoek ingesteld naar deze maatregelen volgens de procedure van artikel 93, lid 2, van het EG-Verdrag. De brief van de Commissie aan de Franse autoriteiten is bekendgemaakt in het Publicatieblad (¹) om de belanghebbenden de mogelijkheid te bieden opmerkingen te maken.

In Spanje zouden de centrale regering en sommige gewestelijke autoriteiten een aantal steunmaatregelen hebben genomen ten behoeve van de varkenshouderij. De Commissie heeft met de Spaanse autoriteiten contact opgenomen om duidelijkheid te krijgen over de aard van de betrokken maatregelen.

In artikel 92, lid 1, van het EG-Verdrag is bepaald dat steunmaatregelen van de staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigde steunmaatregelen, die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalsen of dreigen te vervalsen, onverenigbaar zijn met de gemeenschappelijke markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt.

Het gaat hier evenwel niet om een absoluut verbod. In artikel 92, lid 3, sub c), is in het bijzonder bepaald dat steunmaatregelen om de ontwikkeling van bepaalde vormen van economische bedrijvigheid te vergemakkelijken als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt kunnen worden beschouwd, mits de voorwaarden waaronder het handelsverkeer plaatsvindt daardoor niet zodanig worden veranderd dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad.

Wanneer steun wordt toegekend aan producenten in financiële moeilijkheden, zal de Commissie dergelijke steun uitsluitend toestaan indien de steun wordt verleend overeenkomstig de criteria die zijn vastgelegd in de communautaire richtsnoeren voor reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden (²).

(¹) PB C 61 van 3.3.1999.

(²) PB C 283 van 19.9.1997.

(1999/C 341/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0301/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(17 februari 1999)

Betreft: Of de aanvullende bepalingen uit de Franse Wet 97-1051 van 18 november over zeevisserij en aquicultuur voldoen aan het communautair recht

De Commissie heeft in haar antwoord op mijn eerdere schriftelijke vraag E-4112/97 ⁽¹⁾ beweert dat zij erop toe zien dat de aanvullende bepalingen van de Franse Wet 97-1051, die door de Franse autoriteiten is aangenomen, in overeenstemming zijn met het communautair recht zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Is de Commissie bekend met de aanvullende bepalingen van deze wet die nog niet gepubliceerd zijn in de Staatscourant van de Franse Republiek maar wel zijn doorgegeven aan de Frans-Spaanse bedrijven?

Kent de Commissie de circulaire die op 26 oktober 1998 is uitgegaan van het Interdepartementaal Directoraat Maritieme Aangelegenheden voor de Landes en de Pyrenées-Atlantiques van het Ministerie voor Vervoer en Toerisme, alsook het model dat deze bedrijven moeten volgen bij toepassing van de circulaire?

Zo niet, kan de Commissie hierom verzoeken uit hoofde van haar taak om toezicht te houden op de toepassingsmaatregelen van deze wetgeving en in ieder geval meedelen of zij van mening is dat deze aanvullende bepalingen en in het bijzonder de bepalingen uit genoemde circulaire in overeenstemming zijn met het communautair recht, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie?

⁽¹⁾ PB C 187 van 16.6.1998, blz. 125.

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(26 maart 1999)

Naar aanleiding van de door het geachte parlementslid gestelde vraag heeft de Commissie de Franse nationale autoriteiten verzocht de genoemde bepalingen aan haar mee te delen.

(1999/C 341/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0302/99**van Carlos Robles Piquer (PPE) aan de Commissie**

(17 februari 1999)

Betreft: Stimulering van grensoverschrijdende samenwerking tussen bedrijven op het gebied van vernieuwbare energie

De Commissie heeft vergaderingen belegd voor het bevorderen van grensoverschrijdende samenwerking tussen bedrijven. Hiervoor bestond bij vele bedrijven uit allerlei sectoren belangstelling.

Een van de sectoren die grotere aandacht verdient, is die van vernieuwbare energie (bedrijven aan weerskanten van een grens in lidstaten van de EU).

Kan de Commissie meedelen hoe het staat met de deelname van bedrijven die actief zijn op het gebied van vernieuwbare energie, op basis van de gegevens waarover zij beschikt terwille van haar uitnodigingsbeleid voor de vergaderingen?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie

(8 april 1999)

Wat grensoverschrijdende samenwerking betreft, neemt de Commissie initiatieven in het kader van het Interprise-programma. Dit programma, dat tot doel heeft partnerschappen tussen ondernemingen in de Gemeenschap te bevorderen, draagt concreet bij tot de organisatie van ontmoetingen waar bedrijfsleiders samenwerkingsakkoorden kunnen bespreken en onderhandelingen kunnen aanknopen. Het gaat om sectorale evenementen waaraan minstens 15 ondernemingen uit drie lidstaten deelnemen.

Tot dusver werd er geen Interprise-evenement in de sector van de vernieuwbare energie georganiseerd.

De volgende Interprise-evenementen uit de milieusector hadden echter wel gedeeltelijk betrekking op de sector van de vernieuwbare energie:

- Interprise Helsinki Region, georganiseerd door de Finse Organisatie voor Buitenlandse Handel op 6 maart 1997 te Helsinki, met 108 ondernemingen uit Duitsland, Finland, het Verenigd Koninkrijk en Zweden.
- Interprise Ecobusiness, georganiseerd door de kamer van koophandel van Toledo op 17 april 1997 te Toledo, met 65 ondernemingen uit Italië, Finland en Spanje.
- Interprise Ecobusiness, georganiseerd door International Consulting Executives op 25 mei 1998 te Graz, met ongeveer 180 ondernemingen uit Duitsland, Griekenland, Spanje, Frankrijk, Italië, Finland, Oostenrijk en Zweden.

(1999/C 341/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0306/99
van David Bowe (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Radioactief afval

Sinds het uiteenvallen van de voormalige Sovjetunie valt er in de EU een verontrustende toename te constateren van het aantal ontdekkingen van radioactieve bronnen van onbekende herkomst. Deze ontdekkingen zijn dikwijls bij toeval gedaan. Meent de Commissie niet dat er om dit probleem aan te pakken meer moet worden geïnvesteerd in de opleiding van grenspersoneel en aan het opstellen aan de grenzen van opsporingsapparatuur om het opsporingspercentage te verbeteren?

(1999/C 341/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0307/99
van David Bowe (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Radioactief afval

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om de coördinatie tussen de lidstaten met betrekking tot het vraagstuk van radioactief afval van onbekende herkomst te verbeteren? Meent zij niet dat de technische informatie moet worden gecoördineerd en uitgewisseld, zoals dat gebeurt in het kader van het Amerikaanse project voor technische samenwerking bij de recente ontdekking van radioactief afval in Georgia?

(1999/C 341/124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0308/99
van David Bowe (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Radioactief afval

Beoogt de Commissie een programma op te stellen ter bepaling van de locatie van legale stralingsbronnen om te voorkomen dat verloren gegaan of gestolen materiaal in de kringloopcyclus terecht komt?

(1999/C 341/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0309/99
van David Bowe (PSE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Radioactief afval

Meent de Commissie niet dat de lidstaten afspraken zouden moeten maken over uniforme metingen en methoden voor het rapporteren van ontdekkingen van radioactief afval van onbekende herkomst om een duidelijker inzicht te krijgen in de omvang van de problematiek?

(1999/C 341/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0310/99
van David Bowe (PSE) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: Radioactief afval

Momenteel is het zo dat bij ontdekking van radioactief afval van onbekende herkomst de schrootopslagplaats waar het afval werd gevonden dikwijls verantwoordelijk wordt gehouden voor de verwijdering ervan naar een veilige plaats. Meent de Commissie, gezien de hieraan verbonden kosten, niet dat de verantwoordelijkheid voor het verwijderen van dergelijk afval bij de bevoegde autoriteiten ligt en niet bij de schrootopslagplaats waar het besmette afval werd aangetroffen?

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0306/99, E-0307/99, E-0308/99, E-0309/99 en E-0310/99

(19 maart 1999)

De Commissie heeft een aantal initiatieven genomen om het probleem van illegaal binnengebracht radioactief afval en radioactief metaalschroot aan te pakken. Zij heeft met name specifieke cursussen voor douanebeambten uit de lidstaten georganiseerd en zal deze actie voortzetten voor douanebeambten uit de kandidaat-lidstaten. Zij heeft een lijst van meetapparatuur voor stralingsdetectie bij een uitgebreide reeks transporten opgesteld. Voorts heeft de Commissie aan een aantal landen van Midden- en Oost-Europa financiële steun verleend om deze speciale apparatuur aan te kopen en heeft zij de deskundigheid van haar gemeenschappelijk centrum voor onderzoek in Karlsruhe aangeboden om de nationale autoriteiten in de strijd tegen ongeoorloofde activiteiten te helpen. Deze acties zullen worden voortgezet, maar zij hebben reeds een grote bijdrage geleverd tot een grotere doeltreffendheid van de nationale grenscontroles en tot een stijging van het aantal ontdekte gevallen van ongeoorloofde transporten van nucleair materiaal.

Naast het verlenen van directe steun is de Commissie een opbouwende dialoog met de nationale autoriteiten op het gebied van stralingsbescherming, met de industrie (met inbegrip van de vervoersector) en met de grenscontroleautoriteiten gestart om te bepalen welke aspecten op een gecoördineerde wijze moeten worden aangepakt. De bestaande Europese rechtsinstrumenten, zoals Richtlijn 80/836/Euratom van de Raad van 15 juli 1980 houdende wijziging van de richtlijnen tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren⁽¹⁾, Richtlijn 96/29/Euratom van de Raad van 13 mei 1996 tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren⁽²⁾, Richtlijn 92/3/Euratom van de Raad van 3 februari 1992 betreffende toezicht en controle op overbrenging van radioactieve afvalstoffen tussen lidstaten en naar en vanuit de Gemeenschap⁽³⁾, waarin wordt voorzien in systemen voor voorafgaande kennisgeving, vergunningen en toezicht op praktijken waarbij radioactieve stoffen betrokken zijn, en Verordening (Euratom) nr. 1493/93 van de Raad van 8 juni 1993 betreffende de overbrenging van radioactieve stoffen tussen lidstaten van de Europese Gemeenschap⁽⁴⁾, vormen een basis voor een efficiënte controle en toezicht op bronnen van radioactiviteit en radioactieve afvalstoffen op nationaal niveau.

De Commissie zal de dialoog met alle betrokken partijen voortzetten teneinde initiatieven te coördineren en te steunen ter verbetering van nieuwe systemen voor preventie, detectie en reactie op illegale activiteiten waarbij nucleair materiaal en radioactieve stoffen zijn betrokken. De Commissie werkt ook aan economisch en ecologisch aanvaardbare oplossingen voor de definitieve verwijdering van radioactieve afvalstoffen en niet meer gebruikte bronnen van radioactiviteit in de lidstaten en in de landen van Midden- en Oost-Europa. Dit zal ertoe bijdragen dat de houders van radioactieve afvalstoffen of bronnen van radioactiviteit minder vlug geneigd zullen zijn deze illegaal te verwijderen. Gelet op het grote aantal bronnen van radioactiviteit, zal elk communautair systeem voor controle en toezicht op elke afzonderlijke bron ingewikkeld en bijgevolg moeilijk toe te passen zijn, maar de mogelijkheden worden eveneens door de Commissie onderzocht. Er worden internationale besprekingen gevoerd over vraagstukken zoals eigendom en bezit van verloren en gevonden bronnen, kwesties die op een verschillende wijze worden aangepakt door de nationale civielrechtelijke structuren.

Tenslotte werkt de Commissie in dit en andere relevante gevallen nauw samen met de Internationale Organisatie voor Atoomenergie (IAEA), hetgeen geleid heeft tot de organisatie van verscheidene gezamenlijke acties om de mogelijkheden te evalueren voor verbetering van de veiligheid van bronnen van radioactiviteit en andere radioactieve stoffen. Zo verleent de Commissie actief steun aan de door de IAEA geëxploiteerde

databank voor gevallen van illegale handel in nucleaire materialen, die voortdurend wordt aangepast om er de nieuw opduikende vormen van deze handel in op te nemen. Daarnaast werkt de IAEA samen met de IAEA om het systeem voor de classificatie en de snelle verspreiding van informatie betreffende de internationale schaal voor nucleaire gebeurtenissen van de IAEA uit te breiden tot de illegale handel in nucleaire materialen.

(¹) PB L 246 van 17.9.1980.

(²) PB L 159 van 29.6.1996.

(³) PB L 35 van 12.2.1992.

(⁴) PB L 148 van 19.6.1993.

(1999/C 341/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0311/99
van Eolo Parodi (PPE) aan de Commissie

(10 februari 1999)

Betreft: Autoweg „Edinburgh-Palermo” en voltooiing van de A 12

De autoweg „Edinburgh-Palermo”, een van de noord-zuidassen van strategisch belang voor geheel Europa, wordt onbegrijpelijkwijze over een traject van ongeveer 180 km tussen Rosignano en Civitavecchia (Italië) onderbroken, waardoor er op nationaal en communautair niveau een flessenhals ontstaat met negatieve gevolgen voor de economische, sociale en commerciële ontwikkeling van het Noord-Tyrreense kustgebied. Men denke slechts aan het goederenverkeer van en naar de havens en vliegvelden in dit gebied, waarbij een goed doorstromend verkeer tussen Noord- en Zuid-Italië zonder de voltooiing van dit belangrijke traject niet voldoende kan worden gewaarborgd, o.a. wegens het feit dat de autoweg A 1, een verkeersader die het mogelijk maakt de Tyrreense flessenhals te vermijden, geheel verzadigd is (vooral tussen Bologna en Florence) en niet aan deze behoefte kan voldoen.

De voltooiing van de Tyrreense autoweg tussen Rosignano en Civitavecchia is dus een vitale noodzaak voor een optimale verbinding tussen het Tyrreense kustgebied en Midden- en Noord-Europa en om de operationaliteit van de haven- (Genua, La Spezia, Carrara, Livorno, Civitavecchia) en luchthavenfaciliteiten (Genua, Pisa, Grosseto en Fiumicino) als oplossing voor de verkeersproblemen op de snelweg Bologna-Florence, te waarborgen.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of zij de voltooiing van de autoweg „Edinburgh-Palermo” voor de Europese Unie niet van primair belang acht,
2. of zij derhalve niet van mening is dat de totstandbrenging van het traject tussen Rosignano en Civitavecchia in het kader van de herziening van de transeuropese netwerken tot de prioriteiten moet behoren,
3. of zij niet vindt dat ook op nationaal niveau een concrete inzet van de regering is vereist, opdat de A 12 eindelijk wordt voltooid?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(16 maart 1999)

1. De autoweg Edinburg-Palermo is opgenomen in de richtsnoeren voor een trans-Europees netwerk voor het transport als een project van gemeenschappelijk belang. Het project wordt als zodanig vermeld in bijlage I van Besluit nr. 1692/96/EG van het Parlement en van de Raad van 23 juli 1996 betreffende communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een trans-Europees vervoersnet (¹). Het traject tussen Rosignano en Civitavecchia wordt op de lijst van geplande wegen vermeld en zou daardoor op verzoek van de betrokken lidstaten kunnen profiteren van een financiële ondersteuning van de Gemeenschap.

2. De herziening van de bovengenoemde richtsnoeren zal door een rapport in de vorm van een witboek worden voorafgegaan dat onder andere de manieren zal aangeven waarop zij gewijzigd zouden moeten worden. Het is op dit ogenblik dus voorbarig conclusies te trekken ten aanzien van de herziening van de lijst van specifieke projecten van bijlage III.

3. Lidstaten zijn zelf verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van projecten van gemeenschappelijk belang die in de richtsnoeren als zodanig worden aangewezen en voor het stellen van prioriteiten op nationaal niveau. De uiteindelijke beslissing omtrent de totstandbrenging van het traject Rosignano-Civitavecchia ligt derhalve bij de Italiaanse regering.

(¹) PB L 228 van 9.9.1996.

(1999/C 341/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0312/99
van Klaus Lukas (NI) aan de Commissie*(19 februari 1999)*

Betreft: Europese stichting voor opleiding en verdwenen EU-gelden — vervolg

Het antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie op mijn vraag E-3560/98 ⁽¹⁾ liet een aantal vragen onbeantwoord. Ondergetekende richt zich daarom in dit verband met de volgende vragen tot de Commissie:

Hoeveel van de 471.000 ecu, die in bovengenoemd antwoord werden vermeld, heeft de Commissie inmiddels teruggekregen?

Hoeveel geld heeft de Commissie tussen september 1996 en januari 1997 naar dit Pools-Franse project overgemaakt?

Hoeveel kon de Commissie nog aan opbrengsten genereren via de verkoop van materiaal dat aan dit project ter beschikking werd gesteld?

Hoeveel geld hoopt de Commissie nog te ontvangen en wanneer?

⁽¹⁾ PB C 289 van 11.10.1999.

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie*(1 april 1999)*

De Pools-Franse school heeft aan de Commissie het bedrag van 264.538 € terugbetaald.

Tussen september 1996 en januari 1997 zijn aan de Pools-Franse school twee betalingen gedaan ten bedrage van 143.125 € (69.450 € op 17 september 1996 en 73.675 € op 13 december 1996).

Bij schrijven van 11 februari 1999 heeft de liquidateur een eerste voorstel aan de Commissie gedaan — via de Stichting te Turijn — voor het te koop aanbieden van de uitrusting voor het project PEC 09742-97. Hij stelt voor het bedrag van 5.000 zloty (ongeveer 1.208 €) te accepteren, hetgeen overeenkomt met het hoogste bod dat na raadpleging van de markt is ontvangen. De Commissie bestudeert momenteel het voorstel van de liquidateur.

De Commissie kan helaas de geachte afgevaardigde geen bedrag noemen, zelfs niet ter indicatie, aangezien de liquidatieprocedure nog steeds gaande is. Zij zal er op toezien dat de communautaire belangen zo goed mogelijk worden behartigd ten einde het maximale bedrag terug te krijgen.

(1999/C 341/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0319/99
van John McCartin (PPE) aan de Commissie*(19 februari 1999)*

Betreft: Import van rund- en kalfsvlees in de EU

Kan de Commissie mededelen hoeveel rund- en kalfsvlees er dit jaar in het kader van de GATT en andere overeenkomsten in de Europese Unie zal worden ingevoerd, hoeveel daarvan reeds op de markt is gekomen en wat het bedrag van de invoerheffingen is?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(17 maart 1999)*

De Commissie beschikt niet over statistieken betreffende de hoeveelheid rundvlees die in het lopende jaar in het kader van de preferentiële regelingen is ingevoerd. Wel worden hieronder de hoeveelheden waarvoor in januari 1999 in het kader van de verschillende quota invoervergunningen zijn afgegeven en de corresponderende douanerechten aangegeven.

Preferentiële regelingen	Hoeveelheid	Douanerecht	
		ad valorem %	specifiek bedrag euro/100 kg
GATT (Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel)	10 870	20	0
ACS (Staten van Afrika, de Caraïben en de Stille Oceaan)	1 130	0	16,8-28,9 ⁽¹⁾
Oost-Europa	4 300	3,04	42-72,2 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Varieert naar gelang van het product.

(1999/C 341/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0324/99

van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Onwettige onderhandse toewijzing van de totalisator voor paardenraces in Italië

Bij besluit van de president van de Republiek nr. 169 van 8 april 1998 wordt ten aanzien van het beheer van de weddenschappen op de paardenrennen bepaald dat het Ministerie van Financiën in overleg met het Ministerie van Landbouw hiervoor concessies verleent aan natuurlijke en rechtspersonen op grond van een aanbestedingsprocedure die volgens de communautaire wetgeving dient te verlopen. Bovendien wordt bepaald dat deze ministeries vóór 31 december elk jaar een overzicht zullen publiceren van de concessies die het jaar daarop geveild zullen worden. Krachtens artikel 25 van dit besluit worden de concessies voor het beheer van de totalisator, die op het moment van de van krachtwording van dit besluit waren verleend aan UNIRE (Unione Nazionale per l'Incremento delle Razze Equine), uitdrukkelijk verlengd tot 31 december 1998 en eventueel tot 31 december 1999 als het niet mogelijk zou blijken om vóór 31 december 1998 een aanbesteding te houden. Het Ministerie van Financiën heeft tot nu toe nog steeds geen overzicht van de concessies gepubliceerd en heeft nog geen aanbesteding volgens de Europese regels uitgeschreven, maar continueert de „verlenging”. UNIRE heeft nu dus dankzij het bij wet verleende exclusieve beheer van de weddenschappen een dominante positie op de Italiaanse markt, terwijl het een overheidsorgaan is dat ten doel heeft paardenfokbedrijven te ondersteunen.

Kan de Commissie in dit verband mededelen:

- of de betreffende concessieverlening als aanbesteding van diensten is te beschouwen en dus onder de werking van richtlijn 92/50/EEG ⁽¹⁾ valt, of een concessie voor diensten vormt die onder de toepassing van de algemene regels van het EEG-Verdrag valt;
- of zij niet van mening is dat de tijdelijke toekenning in afwachting van de uitschrijving van een Europese aanbesteding tot gevolg heeft dat bestaande monopoliegroepen die op de gokmarkt opereren begunstigd worden in strijd met de Europese wetgeving, die voorziet in vrije mededinging;
- of zij ervoor zal zorgen dat er een vaste datum wordt vastgesteld voor de publicatie van Europese aanbestedingen voor de opening van nieuwe gokkantoren overeenkomstig de Europese mededingingswetgeving, dus met gelijke voorwaarden voor allen die in de sector werkzaam zijn.

⁽¹⁾ PB L 209 van 24.7.1992, blz. 1.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(19 april 1999)

Op basis van de informatie die het geachte parlementslid heeft verstrekt, kan de Commissie niet uitmaken of de gunning van het beheer van de weddenschappen op paardenrennen overeenkomstig de genoemde Italiaanse wetgeving naar het communautair recht als aanbesteding of concessie moet worden beschouwd, en dus ook niet of de bepalingen van Richtlijn 92/50/EEG dan wel de algemene beginselen van het EG-Verdrag van

toepassing zijn. Dit hangt immers af van een aantal factoren, zoals met name de wijze van vergoeding van de bedrijven die instaan voor het beheer en de omvang van de daaraan verbonden risico's.

De Commissie acht het dan ook nuttig de Italiaanse autoriteiten zo snel mogelijk een brief te sturen om deze informatie te verzamelen. Als de Commissie zou vaststellen dat het communautaire recht werd geschonden, zal ze de mogelijkheid onderzoeken om op grond van artikel 169 van het EG-Verdrag een inbreukprocedure in te leiden.

In ieder geval kan de Commissie nu reeds een antwoord geven op de tweede vraag van het geachte parlementslid. Zelfs indien een organisatie als de UNIRE (nationale vereniging voor de ontwikkeling van de paardenrassen) tijdelijk de enige concessiehouder zou zijn, is dit als zodanig niet in strijd met de communautaire mededingingsregels.

(1999/C 341/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0336/99
van Gianni Tamino (V) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Aanleg van een „Camper Service” in het natuurgebied Pian di Spagna (Sondrio)

Het natuurgebied Pian di Spagna — Lago di Mezzola (Sondrio) is bij besluit van het regiobestuur nr. III/1913 van 6 februari 1985 ingesteld en is opgenomen in de lijst van drasgebieden van internationaal belang (vooral als habitat van watervogels) die op 2 februari 1971 in Ramsar is ondertekend en door Italië is geratificeerd bij besluit van de president van de Republiek nr. 448 van 13 juli 1976. Het gebied heeft een oppervlakte van 1.586 hectare en ligt op het grondgebied van vijf gemeenten (Dubino, Novate Mezzola en Verceia in de provincie Sondrio, en Gera Lario en Sorico in de provincie Como). Het bestaat uit een aantal meertjes en beken met daartussen rietvelden, natte graslanden en bouwland.

De gemeente Sorico heeft nu haar goedkeuring gehecht aan de aanleg van een „Camper Service” deels in landbouwgebied en deels in het natuurgebied. Het project bestaat uit een gebouw 'dat wordt ingericht voor het opvangen van toeristen, voor een surfschool, kleedkamers, douches en toiletruimten), voorzieningen voor campers (afvalbakken en waterleiding) en een parkeerplaats van ca. 20.000 m² voor campers en caravans. Het wordt voor 50 % gefinancierd met geld uit het programma voor de ontwikkeling van plattelandsgebieden — doelstelling 5B — maatregel 2.4 „Bevordering van toeristische activiteiten en structuren”.

Is de Commissie van mening dat een project als het bovenstaande strookt met de doelstellingen van de genoemde Europese fondsen, met de in de overeenkomst van Ramsar vastgelegde doelstellingen van de bescherming van natuurgebieden en met richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾ en de wijzigingen daarop?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(22 maart 1999)

Het gebied Lago di Mezzola e Pian di Spagna is door de Italiaanse autoriteiten aangewezen als speciale beschermingszone (code IT2040022) overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand ⁽¹⁾. Bijgevolg zijn de bepalingen van artikel 6, lid 2 tot en met lid 4, van Richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽²⁾ van toepassing.

De Commissie bevestigt dat het project „Camper Service” medegefinancierd wordt door het Europees Fonds voor Regionale Samenwerking (EFRO). Zij heeft de Italiaanse autoriteiten een brief toegestuurd om verdere informatie over het project te verkrijgen.

De Commissie zal de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de communautaire wetgeving wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(1999/C 341/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0337/99**van Giuseppe Rauti (NI) aan de Commissie***(23 februari 1999)**Betreft: Spionagesysteem van de VS in Europa*

Is de Commissie op de hoogte van de geruchtmakende en met feiten gestaafde onthulling van de „voorvechter van de privacy” in Italië, Stefano Rodotà, dat de Verenigde Staten al langere tijd op grote schaal spionage bedrijven met gebruikmaking van het zogenaamde „Echelon-systeem”? In een interview op het Internet heeft de heer Rodotà, een in de hele wereld bekend deskundige op dit gebied die jarenlang gespecialiseerd adviseur van de Raad van Europa in Parijs en Straatsburg is geweest, aangekondigd verslag aan het Italiaanse parlement te zullen uitbrengen (met „tientallen bladzijden waarin nieuwe scenario's uit de doeken worden gedaan en een aanklacht wordt ingediend”, aldus Andrea Di Nicola in een artikel in de Repubblica van 2 februari jl). De heer Rodotà noemt het een zeer ernstige zaak dat de Verenigde Staten „blijven zwijgen over het supergeheime civiele spionagesysteem Echelon”, een uiterst geraffineerd „planetair systeem voor het onderscheppen waar ook ter wereld van fax, telefoon en elektronische post” dat — ook volgens berichten van het Europees Parlement — gebruik maakt van 25 geostationaire satellieten en van Vortex-spionagesatellieten van het Amerikaanse NSA.

Is de Commissie voornemens maatregelen te nemen en openbaar te maken wat haar over deze kwestie bekend is?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie*(24 maart 1999)*

Er zijn twee richtlijnen (Richtlijn 95/46/EG van het Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 ⁽¹⁾ en Richtlijn 97/66/EG van het Parlement en de Raad van 15 december 1997 ⁽²⁾) over de bescherming van personen wat betreft de verwerking van persoonsgegevens, het vrije verkeer van dergelijke gegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecommunicatiesector. De uitvoeringsperiode van beide richtlijnen is verstreken.

In deze richtlijnen wordt het standpunt van de Gemeenschap ten aanzien van deze gevoelige onderwerpen gegeven en zij beogen de rechten en vrijheden van natuurlijke personen te verzekeren wat betreft de verwerking van persoonsgegevens en met name het recht op privacy alsmede wat betreft het vrije verkeer van persoonsgegevens in de Gemeenschap. Het toepassingsgebied van de richtlijnen is beperkt tot zaken die onder de bevoegdheid van de Gemeenschap vallen. Beide richtlijnen staan ontheffingen toe ter bescherming van bijzondere belangen, zoals de openbare veiligheid of de voorkoming van, het onderzoek naar en de opsporing en vervolging van strafbare feiten. Iedere burger die meent dat zijn persoonlijke levenssfeer is geschonden, kan een klacht indienen bij de nationale instanties die toezicht houden op de bescherming van persoonsgegevens of zich tot een nationale rechtbank wenden.

Voor het echelonsysteem zij het geachte parlementslid verwezen naar de antwoorden op schriftelijke vragen E-1039/98 en E-1040/98 van mevrouw Van Dijk ⁽³⁾, E-1306/98 van mevrouw Muscardini ⁽⁴⁾ en anderen, E-1429/98 van mevrouw Raschhofer ⁽⁵⁾, E-1776/98 van de heer Manisco ⁽⁶⁾, E-1987/98 van de heer Kaklamanis ⁽⁷⁾ en mondelinge vragen H-1067/98 van mevrouw McKenna in het vragenuurtje in de vergaderperiode van december 1998 ⁽⁸⁾ van het Parlement en H-0092/99 van de heer Theonas in het vragenuurtje in de vergaderperiode van februari 1999 ⁽⁹⁾ van het Parlement.

⁽¹⁾ PB L 281 van 23.11.1995.

⁽²⁾ PB L 24 van 30.1.1998.

⁽³⁾ PB C 354 van 19.11.1998, blz. 55.

⁽⁴⁾ PB C 402 van 22.12.1998, blz. 109.

⁽⁵⁾ PB C 50 van 22.2.1999, blz. 35.

⁽⁶⁾ PB C 50 van 22.2.1999, blz. 90.

⁽⁷⁾ PB C 13 van 18.1.1999, blz. 130.

⁽⁸⁾ Debatten van het Parlement (december 1998).

⁽⁹⁾ Debatten van het Parlement (februari 1999).

(1999/C 341/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0341/99
van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie*(23 februari 1999)*

Betreft: Toenemende concurrentie van importrijst ten gevolge van de concessies van de Europese Unie

De gemeenschappelijke marktordening is ontoereikend gebleken om de markt op efficiënte wijze te sturen en te beheersen. De marktordening heeft onvoldoende rekening gehouden met de uitbreiding van het areaal en de productie, het in grote lijnen gelijk blijven van de consumptie, het steeds concurrerder worden van importrijst ten gevolge van de vele concessies van de Europese Unie voor derde landen alsook de sluiting van de GATT-overeenkomsten.

Tijdens de verkoopseizoenen 1996/97 en 1997/98 is een ware crisissituatie ontstaan doordat het bebouwde areaal in de Europese Unie weliswaar niet het gegarandeerde maximumareaal bereikte, maar wel boven de 420.000 hectare is gekomen. Als gevolg hiervan zijn de producentenprijzen sterk gedaald en zijn grote hoeveelheden rijst uit de markt genomen.

Gezien de ernst van de situatie moet waarschijnlijk verordening 3072/95 ⁽¹⁾ herzien worden, wat echter pas na het afsluiten van de aanstaande onderhandelingen over de internationale handel (WTO-overeenkomsten) en rekening houdende met de gevolgen van de Agenda 2000 voor de markt voor granen mag gebeuren.

Is de Commissie voornemens maatregelen te nemen en na te gaan of het mogelijk is een aanzienlijk deel van het areaal (tenminste 50.000 hectare) te verplaatsen van de lokale soort naar de wereldsoort; of de compenserende steun gedifferentieerd kan worden naar gelang het wereldrijst en lokale rijst betreft; en tenslotte of een verlaging van de marktprijs van wereldrijst bereikt kan worden gelijk aan de verhoging van het compensatiebedrag, zonder dat de interventieprijs lager wordt?

⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1995, blz. 18.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(31 maart 1999)*

De markt voor rijst vertoont, zoals het geachte parlementslid heeft vermeld, sedert het verkoopseizoen 1996/1997 een gebrek aan evenwicht dat tot uitdrukking is gekomen door het feit dat in belangrijke mate tot interventie moest worden overgegaan.

De Commissie acht de tijd gekomen voor initiatieven om het evenwicht tussen vraag en aanbod voor rijst in de Gemeenschap te herstellen. Verschillende keuzemogelijkheden worden thans door de Commissie onderzocht. Een van de mogelijkheden, die welke door het geachte parlementslid werd genoemd, wordt thans zorgvuldig beoordeeld teneinde de verenigbaarheid ervan met de internationale overeenkomsten te bestuderen en de gevolgen vast te stellen die de voorgestelde maatregelen op de markt van de Gemeenschap zouden kunnen hebben.

(1999/C 341/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0342/99
van Nelly Maes (ARE) aan de Commissie*(23 februari 1999)*

Betreft: Klacht van de Europese Commissie tegen België voor het niet-naleven van de richtlijn inzake afvalverbranding

Mag ik van de Commissie vernemen in welk opzicht zij de Vlaamse wetgeving inzake afvalverbrandingsovens onbevredigend vindt?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(9 april 1999)*

De Commissie heeft inderdaad besloten zich tot het Hof van Justitie te wenden om door dit laatste te laten vaststellen dat Richtlijn 89/369/EEG van de Raad van 8 juni 1989 ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging ⁽¹⁾ en Richtlijn 89/429/EEG van de Raad van 21 juni 1989 ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging ⁽²⁾ niet correct zijn omgezet.

Krachtens de regels die van toepassing zijn op de openbaarheid van de inbreukprocedures, zijn de details van deze procedure vertrouwelijk. Een dergelijke regel heeft tot doel het goede verloop van de procedure voor het Hof van Justitie te garanderen met inachtneming van de rechten van de verdediging van de verwerende lidstaat.

(¹) PB L 163 van 14.6.1989.

(²) PB L 203 van 15.7.1989.

(1999/C 341/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0343/99

van Wilmya Zimmermann (PSE) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Door Eurostat beheerde „EU Labor Force“-gegevens

De Commissie wordt verzocht mee te delen of het geanonimiseerde gegevensrecord „EU Labor Force Survey“ (LFS) in de toekomst toegankelijk zal zijn, aangezien deze gegevens van belang kunnen zijn voor onderzoek van de universiteiten op het gebied van de sociale en economische wetenschappen.

De Commissie wordt voorts verzocht mee te delen of het onbeperkte gebruik van deze gegevens gratis zal zijn.

Deze vraag is noodzakelijk aangezien de afspraken tussen de leider van het Efnatis-project en Eurostat niet geheel bevredigend waren. Er zou verdergaand onderzoek kunnen worden verricht en verdere inzichten kunnen worden gewonnen wanneer Eurostat de door hem beheerde LFS-gegevens in geanonimiseerde vorm principieel gratis ter beschikking zou stellen van de Europese wetenschap.

Antwoord van de heer de Silguy namens de Commissie

(9 april 1999)

Bij de behandeling van vertrouwelijke gegevens moet de Commissie de communautaire wetgeving naleven, inclusief Verordening (EG) 322/97 van de Raad van 17 februari 1997 betreffende de communautaire statistiek (¹) en Verordening (EEG) 1588/90 van de Raad van 11 juni 1990 betreffende de toezending van onder de statistische geheimhoudingsplicht vallende gegevens (²). Ingevolge dit wetgevende kader mag de Commissie in normale omstandigheden geen vertrouwelijke gegevens aan buitenstaanders ter beschikking stellen. Uit besprekingen binnen de werkgroep Werkgelegenheidsstatistiek is gebleken dat microgegevens uit de arbeidskrachtenenquête alleen mogen worden vrijgegeven als ze als niet vertrouwelijk zijn geklasseerd. Dit betekent niet alleen dat ze anoniem moeten zijn, maar ook dat er een methode moet worden gebruikt die het zo goed als onmogelijk maakt om individuen te identificeren. De mogelijkheid om een dergelijke methode te ontwikkelen, zal worden onderzocht door het Comité statistisch geheim.

De prijzen voor gegevens uit de arbeidskrachtenenquête vallen onder het algemene prijsbeleid dat is goedgekeurd binnen het Europees statistisch systeem. Hierbij wordt rekening gehouden met de uitgaven die de nationale bureaus voor de statistiek en de Commissie hebben gedaan voor de verzameling en verwerking van de gegevens. In de meeste lidstaten moet worden betaald voor het gebruik van gegevens op papier of in elektronisch formaat. De Commissie kan daarom geen gegevens beschikbaar stellen tegen een lagere prijs dan de lidstaten in rekening brengen omdat dit de verkoop in de lidstaten zou schaden en de samenwerking tussen de Commissie en de nationale bureaus voor de statistiek, van wie de gegevens afkomstig zijn, in gevaar zou brengen. De kwestie van de prijs van microgegevens uit de arbeidskrachtenenquête zal worden onderzocht door de werkgroep Gegevensverspreiding, die verantwoordelijk is voor het prijsbeleid.

(¹) PB L 52 van 22.2.1997.

(²) PB L 151 van 15.6.1990.

(1999/C 341/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0345/99
van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Discriminerende veerboottarieven van openbare ondernemingen

Het bevoegde lid van de Commissie wordt hierbij bedankt voor het beantwoorden van vraag H-1068/98 ⁽¹⁾ tijdens de zitting van 15 december 1998 evenals per brief (nr. 207) van 1 februari 1999. Hij heeft dezelfde opvatting over de schending van het EU-recht door particuliere ondernemingen zonder dominante marktpositie.

Over twee aspecten wordt echter om nadere informatie verzocht:

1. Zijn er in concreto ook geen bezwaren met betrekking tot overeenkomsten die indruisen tegen artikel 85?
2. Zou er sprake zijn van een andere situatie wanneer een openbare onderneming als veerbootexploitant zou optreden? Dient de veerbootexploitant in kwestie als openbare onderneming te worden beschouwd?

⁽¹⁾ Handelingen van het EP (december 1998).

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(31 maart 1999)

Teneinde ieder misverstand te voorkomen, zij opgemerkt dat in het antwoord en de brief waarnaar het geachte parlementslid verwijst, werd verklaard dat er volgens de Commissie geen sprake is van een overtreding van de communautaire concurrentieregels door een particuliere onderneming zonder dominante marktpositie.

1. In verband met artikel 85 van het EG-Verdrag beschikt de Commissie niet over aanwijzingen dat er een horizontale kartelovereenkomst tussen de exploitanten bestaat.
2. Openbare ondernemingen zijn net als alle andere ondernemingen verplicht de communautaire concurrentieregels na te leven. Overeenkomstig artikel 90 van het EG-Verdrag nemen of handhaven de lidstaten met betrekking tot openbare ondernemingen geen enkele maatregel die in strijd is met de concurrentieregels, behalve om de redenen vermeld in artikel 90, lid 2. Er lijkt hier geen sprake te zijn van een overtreding van de communautaire voorschriften door een particuliere onderneming, en de situatie zou evenmin verschillend zijn indien de veerbootdienst door een openbare onderneming werd geëxploiteerd.

De veerbootonderneming waarnaar het geachte parlementslid in dit geval verwijst, is een particuliere onderneming die noch in handen is van noch wordt gecontroleerd door de overheid. Het gaat bijgevolg niet om een openbare onderneming.

(1999/C 341/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0349/99
van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Moerasgebied van Pego-Oliva

In november 1998 verklaarde de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag E-3006/98 ⁽¹⁾ dat de aantasting van het milieu in het moerasgebied van Pego-Oliva (Valencia) geen inbreuk vormt op het Gemeenschapsrecht. Zij stelde dat de Spaanse autoriteiten juridische en administratieve maatregelen hebben genomen om een einde te maken aan de aantasting van dit gebied, een van de belangrijkste „wetlands” van Spanje.

Het afgelopen jaar is de milieusituatie in het moerasgebied ondanks de processen die volgens de Spaanse autoriteiten zijn gevoerd, aanzienlijk verslechterd, zonder dat de bevoegde autoriteiten maatregelen hebben genomen om dit te verhinderen. In een studie van deskundigen van de universiteit van Alicante wordt de in het moerasgebied veroorzaakte schade op 1.500 mln peseta's geschat. Verder wordt in een rapport van het directoraat-generaal van het natuurpark vastgesteld dat de helft van de vogelsoorten die in het moerasgebied nestelen, is verdwenen cq. dat de populatie met de helft is verminderd. Afgezien van de bedreiging voor de vogels van het park is het milieu vorig jaar ook op andere wijze aangetast, nl. door vissterfte wegens het gebruik van bemalingsinstallaties, gebruik van pesticiden in de landbouw, veesterfte als gevolg van het drinken

van besmet water, bergen afval in geïmproviseerde landbouwnederzettingen, daling van het grondwaterpeil en verdroging van de „wetlands” alsook de aantasting van het landschap door gewassen als de zonnebloem die niet in dit gebied thuishoren.

Het moerasgebied van Pego-Oliva is opgenomen in de lijst van te beschermen waterrijke gebieden die is opgesteld door de Afdeling milieu van de autonome regering van Valencia. Het gebied is bovendien uitgeroepen tot speciaal beschermingsgebied voor vogels (richtlijn 79/409/EEG) ^(?) en ontvangt financiële steun van het LIFE-programma.

- Is de Commissie ook niet van mening dat uit de in bovengenoemde rapporten opgenomen gevallen van aantasting van het milieu en uit de beschreven feiten blijkt dat de Spaanse autoriteiten niet doeltreffend optreden om de achteruitgang van het gebied een halt toe te roepen?
- Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen ter bescherming van het moerasgebied van Pego-Oliva?

⁽¹⁾ PB C 142 van 21.5.1999, blz. 68.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(6 april 1999)

In haar antwoord op schriftelijke vraag E-3006/98 van het geachte parlementslid citeert de Commissie artikel 6, lid 2, van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna:

„De lidstaten treffen passende maatregelen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in de speciale beschermingszones niet verslechtert en er geen storende factoren optreden voor de soorten waarvoor de zones zijn aangewezen voor zover die factoren, gelet op de doelstellingen van deze richtlijn een significant effect zouden kunnen hebben”.

Op het verzoek van de Commissie aan de Spaanse autoriteiten om hun opmerkingen mede te delen over de maatregelen die zijn genomen om de achteruitgang van het gebied te stoppen, hebben de Spaanse autoriteiten geantwoord dat zowel administratieve als juridische maatregelen, met inbegrip van de nodige stappen bij de bevoegde rechterlijke instanties, zijn genomen om de achteruitgang van het gebied een halt toe te roepen.

Een van de maatregelen van de Commissie om de autoriteiten te helpen bij het aanpakken van de in deze vraag genoemde problemen is de cofinanciering van een LIFE-project voor de aankoop van land in deze regio door de regering in Valencia, met het oog op de volledige bescherming van dit gebied.

(1999/C 341/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0352/99

van Eva Kjer Hansen (ELDR) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Vaststellen van regels voor de vangst en teelt van de Europese paling

In antwoord op mijn vraag P-3994/97 ⁽¹⁾ deelde de Commissie mede dat zij geen stappen zal nemen ter invoering van regels voor de vangst en teelt van de Europese paling (*Anguilla anguilla* L.) door erop te wijzen dat zij wacht op het rapport van de Internationale Raad voor het onderzoek van de zee (ICES). Dit rapport is nu gepubliceerd; kan de Commissie daarom mededelen welke initiatieven zij zal nemen als reactie op de alarmerende conclusie van het rapport over de situatie van de bedreigde paling?

Kan de Commissie ook een beschrijving geven van eventuele programma's voor het opnieuw uitzetten van deze vis?

Kan de Commissie tevens aangeven of wordt overwogen een voorlopig uitvoerverbod in te voeren ter stabilisering van de Europese markt?

⁽¹⁾ PB C 187 van 16.6.1998, blz. 108.

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie*(17 maart 1999)*

De Commissie heeft nota genomen van het advies van de Internationale Raad voor het onderzoek van de zee (ICES) over de achteruitgang van de vangsten en het bestand van Europese paling. Uit het advies van de ICES blijkt dat wetenschappers de onderliggende oorzaken van de achteruitgang nog niet hebben kunnen achterhalen. Volgens de ICES zijn er in de kennis inzake de biologie van paling en de visserij nog steeds te veel leemten om een algemene beheersstrategie voor paling te kunnen ontwikkelen met praktische, uitvoerbare maatregelen die zouden bijdragen tot vergroting van het bestand.

Om een beheerssysteem op te zetten, zijn dus nadere gegevens van wetenschappers, de lidstaten en de palingsector nodig. In 1998 heeft de Commissie een aantal vergaderingen gehouden met de palingsector en voor 1999 zijn er nog meer gepland. Bovendien is de ICES verzocht in 1999 aanvullende gegevens te verschaffen over mogelijke beheersmaatregelen. De Commissie is ook bereid om verder onderzoek op het gebied van paling te steunen en heeft middelen vrijgemaakt voor een project waarbij de hoeveelheden palinglarven die in Europa komen, worden bekeken.

Om een verbod op uitvoer van glasaal te kunnen verantwoorden (een handelsbelemmering die de Gemeenschap altijd heeft vermeden) zouden er voldoende bewijzen en gegevens beschikbaar moeten zijn. Op dit ogenblik zijn de wetenschappelijke bewijzen niet specifiek genoeg om een dergelijke maatregel te motiveren. De Commissie tracht tevens de Chinese autoriteiten over te halen tot bilaterale gesprekken over het probleem van de vrije handel in glasaal.

(1999/C 341/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0363/99**van Joaquín Sisó Cruellas (PPE) aan de Commissie***(1 maart 1999)*

Betreft: Klonen in Spanje

Het eerste Spaanse Comité van deskundigen inzake klonen, dat is samengesteld uit wetenschappers, juristen en sociologen, legt momenteel de laatste hand aan een verslag waarin wordt gepleit voor een wijziging van de wetgeving die het bestaande verbod op klonen opheft en de ontwikkeling van kloningstechnieken in Spanje uitsluitend voor therapeutische doeleinden mogelijk maakt. Het comité, dat werd opgericht in het kader van het Instituut voor Bio-ethiek van de Stichting voor Wetenschappen en gezondheid, zal het verslag officieel indienen in de maand juni, nadat een aantal juridische en sociologische problemen zijn opgelost. De conclusies zullen worden voorgelegd aan bevoegde personen in de Spaanse regering, de Europese Unie en de betrokken internationale instellingen. In het verslag wordt gesteld dat kloningstechnieken voor bepaalde doeleinden zeer nuttig kunnen zijn: via kloning kunnen immers weefsels worden gecreëerd waarmee bepaalde ziekten kunnen worden genezen. Klonen met als doel identieke menselijke wezens te creëren stelt echter ernstige problemen en is moeilijk aanvaardbaar.

De inhoud van het verslag van het Spaanse Comité van deskundigen inzake klonen is nog niet bekendgemaakt. Kan de Commissie toch haar standpunt kenbaar maken over dit complexe en omstreden onderwerp?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie*(7 april 1999)*

In februari 1997 heeft de Commissie haar adviesgroep „ethische implicaties van de biotechnologie” geraadpleegd, die in mei 1997 een advies heeft uitgebracht over de ethische aspecten van de kloningstechnieken (Advies nr. 9). Daarin werden de verschillende vormen van kloningstechnieken onderzocht en werd geconcludeerd dat iedere poging om door vervanging van de celkern een genetisch identieke mens te produceren uit een cel van een volwassene of van een kind (reproductief klonen), moet worden verboden.

De Commissie sluit zich aan bij het bovengenoemde advies en veroordeelt dus met klem het reproductief klonen van mensen. Daarom ook werd het reproductief klonen van mensen door een gezamenlijke beslissing van het Parlement en de Raad uitgesloten van zowel het vierde als het vijfde kaderprogramma inzake onderzoek en technologische ontwikkeling.

Er dient eveneens te worden herinnerd dat de Europese Raad van Amsterdam (juni 1997) een verklaring heeft goedgekeurd waarin werd benadrukt dat de lidstaten vastbesloten zijn alle nodige maatregelen te nemen om het klonen van mensen te verbieden.

(1999/C 341/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0365/99**van Joaquín Sisó Cruellas (PPE) aan de Commissie**

(1 maart 1999)

Betreft: Strijd tegen zwartwerk

De sociale partners uit de sector van de industriële schoonmaakbedrijven, FENI (werkgevers) en EURO-FIET (vakbonden), hebben in december 1998 een mededeling voorgelegd aan de Oostenrijkse minister van Sociale Zaken en Gezondheid, fungerend voorzitter van de Raad voor Sociale Zaken van de EU, en aan de bevoegde Europese commissaris. In deze mededeling kondigen zij de ondertekening aan van een gemeenschappelijke verklaring waarin zij de strijd aanzeggen tegen het zwartwerk. Zij verzoeken de lidstaten concrete maatregelen te nemen zodat de sociale en economische partners over instrumenten kunnen beschikken om zwartwerk te voorkomen. Zonder dergelijke maatregelen zijn alle afspraken op dit gebied ondoeltreffend. De sector van de industriële schoonmaakbedrijven vertegenwoordigt in Europa ongeveer 47.000 ondernemingen en 2,3 miljoen werknemers.

Kan de Commissie medelen of zij terzake maatregelen heeft genomen of voornemens is dit te doen?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(7 april 1999)

De gemeenschappelijke verklaring van de Europese sociale partners in de industriële schoonmaaksector, de Europese federatie van industriële schoonmaakbedrijven (FENI) en de Internationale federatie van werknemers en technici (Euro-Fiet), over zwartwerk, in het kader van hun Europese sociale dialoog goedgekeurd in oktober 1998, is een vervolg op de mededeling van de Commissie van 7 april 1998 over zwartwerk ⁽¹⁾. Door middel van deze gemeenschappelijke verklaring hebben de sociale partners een gemeenschappelijke bijdrage willen leveren aan de werkgelegenheidsstrategie en in het bijzonder aan de werkgelegenheidsrichtsnoeren 1999 ⁽²⁾ die op 22 februari 1999 door de Raad zijn goedgekeurd.

FENI en Euro-Fiet hebben het nodig geacht uiting te geven aan hun bereidheid om zwartwerk tegen te gaan, dat zij zowel voor de sector als voor het scheppen van werkgelegenheid in de Gemeenschap als nadelig beschouwen. In hun gemeenschappelijke verklaring verbinden zij zich om actief aan de bestrijding van zwartwerk bij te dragen. Zij geven tevens blijk van hun bereidheid om ten gunste van de werkgelegenheid te handelen; hopen dat hun oproep gehoor vindt en verwachten dat de op Europees niveau goedgekeurde richtsnoeren doeltreffend en concreet zullen worden gevolgd.

De Commissie meent dat het probleem van zwartwerk door de lidstaten uit hoofde van verscheidene richtsnoeren-1999 kan worden aangepakt, zoals een herziening van het belasting- en uitkeringstelsel om werken attractiever te maken; een vermindering van de overheadkosten en de administratieve lasten voor de bedrijven; vermindering van de niet met het loon verband houdende arbeidskosten voor betrekkelijk ongeschoold en laagbetaald werk, en erkenning van gediversifieerder en flexibele arbeidspatronen. Sancties en nalevingscontroles kunnen eveneens een rol spelen.

De lidstaten hebben het belang van dit onderwerp erkend in de toelichting bij de werkgelegenheidsrichtsnoeren voor 1999. De Commissie zal de beleidsontwikkelingen op dit gebied blijven volgen.

⁽¹⁾ COM(98) 219 def.

⁽²⁾ COM(98) 574 def.

(1999/C 341/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0367/99**van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie**

(1 maart 1999)

Betreft: Liberalisering van de verkoop van dagbladen en tijdschriften

De Italiaanse Kamer van afgevaardigden heeft op 12 januari haar goedkeuring gehecht aan wetsvoorstel 3911 „Nieuwe voorschriften betreffende de verkooppunten voor dagbladen en tijdschriften”. Hierin wordt een modelproject gelanceerd met nieuwe mogelijkheden voor de verkoop van dagbladen, die zullen kunnen worden verkregen in andere dan de erkende vaste verkooppunten zoals tabakswinkels, benzinstations, bars, supermarkten en boekhandels.

Winkels die producten uit een specifieke sector verkopen (bv. visserij-artikelen), zullen tijdschriften mogen aanbieden die hiermee verband houden. De wet bepaalt tevens dat winkels die aan het project deelnemen ook nadien dagbladen en tijdschriften mogen blijven verkopen. De plannen voor deze maatregelen hebben geleid tot hevige protesten bij de exploitanten van de erkende verkooppunten, mede naar aanleiding van een campagne in het weekblad „Il Borghese”.

Het wetsvoorstel, dat nog door de Senaat moet worden goedgekeurd, is gericht op een volledige liberalisering, zonder enige regulering. Een dergelijke liberalisering zou ernstige economische gevolgen kunnen hebben voor de eigenaars van de erkende verkooppunten (krantenkiosken), die momenteel onderworpen zijn aan strenge voorschriften inzake openingstijden en vakantieperiodes.

1. Meent de Commissie niet dat een ongecontroleerde en overhaaste liberalisering de eigenaars van erkende verkooppunten dusdanige economische schade kan toebrengen dat zij moeten sluiten, zodat arbeidsplaatsen verloren gaan?
2. Kan de Commissie haar standpunt over deze kwestie kenbaar maken?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(4 mei 1999)

De Commissie dankt het geachte parlementslid omdat het haar op de hoogte heeft gebracht van dit wetsvoorstel, dat door het Italiaanse parlement wordt voorbereid. Volgens de informatie die door het geachte parlementslid wordt verstrekt, passen deze nieuwe voorschriften betreffende de verkooppunten van dagbladen en tijdschriften in een streven naar harmonisering, dat tot doel heeft de uitoefening van deze activiteiten te vergemakkelijken. Er lijkt dan ook geen twijfel over te bestaan dat de doelstelling van dit nieuwe project verenigbaar is met de principes van de interne markt, met name de vrijheid van vestiging.

Het is overigens niet de taak van de Commissie zich uit te spreken over het onderzoek dat door de autoriteiten van een lidstaat wordt gevoerd naar de economische gevolgen van een nieuwe wetgevende maatregel op de situatie van de in het land zelf gevestigde verkopers van dagbladen en tijdschriften.

(1999/C 341/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0371/99

van Konstantinos Hatzidakis (PPE) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Vertraging bij de aanleg van de metro in Athene

De aanleg van de metro in Athene, een project dat door de Europese Unie wordt medegefinancierd, had eind 1998 afgerond moeten zijn. Volgens het tweede evaluatierapport evenwel dat de firma Global View heeft opgesteld, kent het project bepaalde moeilijkheden, die slechts voor een klein gedeelte niet te voorzien waren en die niet de doorslaggevende oorzaak voor de vertraging hebben gevormd. De meeste moeilijkheden waren te wijten aan een verkeerde keuze van de mechanische uitrusting („metromollen”) voor bepaalde bodemsoorten, hoewel deze bodemsoorten niet verschilden van wat het geotechnisch onderzoek had aangetoond. Het bevoegde Ministerie van Milieu, Ruimtelijke Ordening en Openbare Werken accepteerde evenwel een vertraging met twee jaar tot de afronding van het project, wegens „onvoorziene geologische omstandigheden” en zonder verantwoordelijkheden aan de aannemer toe te schrijven. Hierbij mag worden aangetekend dat in het kader van het geamendeerde contract voor het project in 1994 voor de versnelling van het tempo van de werkzaamheden 6,7 miljard drachmen ter beschikking zijn gesteld, die door de aannemer werden geïncasseerd met de bedoeling dat de metro in oktober 1998 voor gebruik zou worden opgeleverd.

Kan de Commissie met het oog op het bovenstaande meedelen:

1. welke mening zij heeft over de oorzaken van de vertraging, overwegende dat het geotechnisch onderzoek de technische moeilijkheden had voorzien;
2. welke garanties voor een tijdige oplevering van het project het contract voor de aanleg van de Atheense metro bevat, en waarom men deze garanties in dit geval niet in werking doet treden;
3. voor welk bedrag de communautaire kredieten niet besteed zijn, en of er een gevaar tot besnoeiing in de begroting van het project bestaat wegens een lage bestedingsgraad?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(19 maart 1999)

Op basis van de gegevens die de Griekse autoriteiten aan de Commissie hebben verstrekt, heeft de vertraging bij de aanleg van de metro van Athene grotendeels te maken met enerzijds de archeologische opgravingen, die veel langer hebben geduurd dan de in het in 1991 ondertekende contract vastgestelde zes maanden per vindplaats, en anderzijds geologische omstandigheden die ondanks de 1125 proefboringen die zijn verricht voor de 18 km lange tunnel niet te voorzien waren.

Het contract bevat clausules voor ongerechtvaardigde vertragingen, die de contractanten kunnen toepassen indien zij dat wenselijk achten. Tot dusver is dit niet het geval geweest.

Uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling is voor het project voor de metro van Athene in het kader van het communautaire bestek 1994-1999 783 miljoen € vrijgemaakt, waarvan 90 miljoen € nog moet worden betaald in 1999 en in 2000. Eind 2000 zal dit bedrag zeker zijn uitbetaald.

(1999/C 341/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0374/99

van Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) aan de Commissie

(17 februari 1999)

Betreft: Aanleg van de weg C-37 van Torelló naar Valle de En Bas in Catalonië, Spanje

De geplande aanleg van een verkeersas tussen de steden Vic en Olot in Catalonië heeft de laatste jaren veel verzet opgeroepen bij milieuorganisaties en tal van politieke en sociale krachten in de regio.

De gevolgen voor het landschap van het project, dat onder meer de bouw van een tunnel voor het wegstuk tussen Torelló en Valle de En Bas bij Bracons omvat, worden in een milieueffectstudie ernstig genoemd.

Hoewel het verzet tegen de uitvoering van dit wegstuk steeds krachtiger is geworden, heeft de Dienst ruimtelijke ordening en openbare werken van de Generalitat van Catalonië besloten de administratieve procedures voor de uitvoering van het project te starten en de Spaanse regering verzocht het op te nemen in de transeuropese netwerken voor vervoer van de Europese Unie.

Kan de Commissie mededelen of de Spaanse overheid haar heeft verzocht om opnemings van deze verkeersas onder de transeuropese netwerken? Zo ja, zullen hiervoor middelen uit het Cohesiefonds worden uitgetrokken?

Is de Commissie in kennis gesteld van de voorgeschreven milieueffectstudie? Wat vindt zij daarvan? Is zij van mening dat de aanwijzing als gebied van bijzonder natuurlijk belang op grond van een milieueffectrapportage kan betekenen dat in strijd met de communautaire wetgeving terzake wordt gehandeld?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(22 maart 1999)

Spanje heeft niet verzocht om dit weggedeelte, de snelweg C-37 Torelló – Valle de En Bas in Catalonië, op te nemen in het programma inzake transeuropese netwerken (TEN-T). Het Cohesiefonds en de TEN-begroting voorzien niet in financiering van dit weggedeelte. Opgemerkt zij dat uit het Cohesiefonds twee andere gedeeltes van de snelweg „Eje de Cataluña” zijn gefinancierd: het gedeelte tussen Rajadell en Artés ⁽¹⁾ en het gedeelte tussen Artés and Sta. Maria de Oló ⁽²⁾.

De Commissie is niet op de hoogte van de resultaten van de door Spanje verrichte milieueffectstudie.

Volgens de door het geachte parlementslid verstrekte gegevens zou de weg door een gebied lopen dat door Spanje is voorgesteld als Natura 2000-gebied (Sistema Transversal Catalá, code ES51110005). De Commissie zal de Spaanse autoriteiten om gegevens verzoeken over de procedures die zijn toegepast met het oog op de

naleving van artikel 6, leden 3 en 4 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Beschikking van de Commissie C(95)3068 van 11 december 1995, gewijzigd bij Beschikking C(96)3776 van 12 december 1996.

⁽²⁾ Beschikking van de Commissie C(96)2626 van 23 september 1996.

⁽³⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(1999/C 341/144)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0380/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Werking van het „Ontwenningscentrum 18+” in Griekenland

Op het ogenblik dat de drugsverslaving in Griekenland en geheel Europa steeds meer om zich heen grijpt, dreigt het Ontwenningscentrum van het Psychiatrisch Ziekenhuis van Attika — één van de schaarse ontwenningscentra in Griekenland — zijn werking te moeten stopzetten en niet alleen zijn ontwenningsprogramma's maar ook zijn preventieprogramma's te moeten onderbreken omdat het verplegend personeel van het centrum geen nieuw contract krijgt. Dit zorgt voor de nodige problemen tijdens de therapie omdat er na enige tijd een zekere band groeit tussen de verplegers en de personen die proberen af te kicken.

1. Hoe staat de Commissie tegenover het feit dat er in dit soort instellingen voortdurend ander verplegend personeel wordt aangenomen?
2. Kan de Commissie, indien ze het eens is met de negatieve gevolgen van deze voortdurende personeelswisselingen, bij de Griekse overheid stappen ondernemen opdat dergelijke instellingen kunnen worden uitgezonderd van de wet betreffende de personeelsaanwerving in de openbare sector?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(20 april 1999)

1. Algemeen wordt erkend dat een abrupte onderbreking in de relatie tussen therapeut en patiënt, in het bijzonder een verslaafde, voor de laatstgenoemde nadelige gevolgen kan hebben. Oplossingen voor dergelijke problemen zijn echter een zaak voor de lidstaten.
2. De Commissie vertrouwt erop dat de Griekse autoriteiten de noodzakelijke stappen zullen ondernemen om deze situatie aan te pakken, waarbij zij de volledige steun van de Commissie hebben. In dit verband zij erop gewezen dat de Commissie een voorstel van de Griekse autoriteiten voor een speciale actie van het Psychiatrisch Ziekenhuis van Attika ter verbetering van de leefomstandigheden van de patiënten en ter bevordering van de dehospitalisatie van het grootst mogelijke aantal patiënten bestudeert.

(1999/C 341/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0382/99

van Nuala Ahern (V) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: Uitvoering van het Joule-Thermie-programma binnen het vierde kaderprogramma voor onderzoek

Kan de Commissie in verband met speciaal verslag 17/98 van de Rekenkamer over onderzoek in het kader van het Joule-Thermie-programma ⁽¹⁾ aangeven waarom de geplande uitgaven voor projecten meer dan 20 % lager zijn dan in bijlage II van beschikking 94/806/EG van de Raad betreffende het specifiek programma voor onderzoek op energiegebied binnen het vierde kaderprogramma ⁽²⁾ en met name waarom de toewijzingen voor het MKB apart staan in plaats van te zijn opgenomen onder de projecttoewijzingen, hetgeen zou neerkomen op een 5 %-deelneming van het MKB in de programma's?

Kan de Commissie verder aangeven waarom in het kader van het Joule-programma tot eind 1997 70 miljoen ecu minder is uitgegeven voor hernieuwbare energiebronnen, maar 8,9 miljoen ecu resp. 6,8 miljoen ecu meer is uitgegeven voor het rationeel gebruik van energie en fossiele brandstoffen?

Is het, gezien deze situatie, mogelijk het verschil van 70 miljoen ecu aan het eind van het programma te compenseren om de door commissaris Cresson aan het Parlement gedane toezeggingen na te komen, en zo nee, welke maatregelen denkt zij te nemen?

(¹) PB C 356 van 20.11.1998, blz. 39.

(²) PB L 334 van 22.12.1994, blz. 105.

(1999/C 341/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0383/99
van Hiltrud Breyer (V) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: Uitvoering van het Joule-Thermie-programma binnen het vierde kaderprogramma voor onderzoek

Kan de Commissie aangeven hoe groot de verschillen zijn tussen de feitelijke uitgaven tot het einde van de programma's en de indicatieve bedragen in bijlage II van beschikking 94/806/EG van de Raad betreffende het specifiek programma voor energieonderzoek binnen het vierde kaderprogramma (¹), blijkens speciaal verslag 17/98 van de Rekenkamer (²), en met name of het grote verschil van circa 70 miljoen ecu per december 1997 voor hernieuwbare energiebronnen in feite eind 1998 was gecompenseerd?

Kan de Commissie een verklaring geven van deze verschillen?

Kan de Commissie, naar aanleiding van de door commissaris Cresson gegeven garantie in verband met de controverse uit 1995/96 dat het geplande percentage voor onderzoek naar hernieuwbare energiebronnen zou worden gehaald, aangeven wat de gevolgen zullen zijn indien het streefpercentage inderdaad niet wordt gehaald?

(¹) PB L 334 van 22.12.1994, blz. 105.

(²) PB C 356 van 20.11.1998, blz. 39.

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Cresson namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-0382/99 en P-0383/99

(1 april 1999)

Behalve het in het speciaal verslag van de Rekenkamer nr 17/98 vermelde bedrag van 153,3 miljoen €, werden in 1998 onder het JOULE-programma kredieten ter waarde van 97 miljoen € vastgelegd voor projecten op het gebied van hernieuwbare energiebronnen.

In totaal is met de financiering van de Gemeenschap voor deze sector 250,3 miljoen € gemoeid, dat wil zeggen 58,8 % van de begroting. Dit dient te worden vergeleken met het indicatieve percentage van 58,6 %, zoals vermeld in bijlage II van Beschikking 94/806/EG van de Raad van 23 november 1994 houdende aanneming van een specifiek programma voor onderzoek en technologische ontwikkeling, inclusief demonstratie, op het gebied van niet-nucleaire energie (1994-1998) (¹). Wat de aparte toewijzing voor het midden- en kleinbedrijf (MKB) betreft, is de opsplitsing in tabel 2 van het speciale verslag van de Rekenkamer volkomen in overeenstemming met de voetnoot van bijlage II van de bovenvermelde beschikking van de Raad.

(¹) PB L 334 van 22.12.1994.

(1999/C 341/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0385/99
van Jan Wiersma (PSE) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: De politieke situatie in de Dominicaanse Republiek

Is de Commissie op de hoogte van de problemen die recentelijk zijn ontstaan in de Dominicaanse Republiek, met name aangaande de wijze waarop de regering de oppositie behandelt?

Is hierop al gereageerd?

Zo ja, hoe?

Zo nee, is de Commissie bereid zich op de hoogte te stellen van de situatie in de Dominicaanse Republiek en bereid eventuele stappen te ondernemen indien nodig?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(18 maart 1999)

De Commissie volgt de politieke situatie in de Dominicaanse Republiek van nabij en is op de hoogte van de spanningen tussen de regering en de oppositie. Deze spanningen moeten in een ruimer kader worden gezien doch spitsen zich op dit ogenblik vooral toe op de samenstelling van de „Junta Central Electoral”.

Een missie op hoog niveau van de Commissie heeft onlangs een bezoek gebracht aan de Dominicaanse Republiek. Zij heeft daar een ontmoeting gehad met de President van de Dominicaanse Republiek en met de voorzitters van de Senaat (oppositie) en de Kamer (oppositie) en heeft met name gewezen op de verantwoordelijkheid van alle staatsinstellingen en op het feit dat zij moeten samenwerken om de democratie en de rechtsstaat te versterken.

(1999/C 341/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0390/99

van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Subsidiëring golfbanen Beieren met doelstelling 5b-middelen

1. In het tijdschrift Focus wordt beweerd dat de subsidiëring van de bouw van golfbanen met EU-middelen voor doelstelling 5b niet strookt met de bepalingen van het operationele programma. Kloppen deze berichten en zo ja, hoe kan dit worden verklaard?
2. Dienen de subsidies te worden terugbetaald door de ontvanger of door de deelstaat Beieren?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 april 1999)

1. Van 1 tot 5 december 1997 en op 28 en 29 januari 1998 heeft de Europese Rekenkamer het Beierse programma van doelstelling 5b 1989-1993 gecontroleerd. In haar brief over de sector van 16 april 1998 stelt de Rekenkamer dat de in het kader van dit programma verleende steun voor golfterreinen vaak niet coherent was met de doelstellingen van het programma. Voorts betwijfelt de Rekenkamer of de financiering van golfterreinen in het kader van de maatregel „boerderijtoerisme” gerechtvaardigd was en stelt zij een financiering uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling voor. Volgens de Rekenkamer waren op het ogenblik van de juridische verbintenis tot overheidssteun noch resultaten van een milieu-effectstudie, noch een bouwvergunning voorhanden.

In hun antwoord op deze opmerkingen voeren de Duitse autoriteiten aan dat de maatregel „boerderijtoerisme” in het kader van het communautaire bestek voor dit operationele programma wordt omschreven als een maatregel die uitbreiding en verbetering van de mogelijkheden op het vlak van geschikte accommodatie en gastronomie omvat. Bijgevolg kunnen sport-, gezondheids- en cultureel toerisme in aanmerking komen. In de ontwikkelingsplannen die vóór de vaststelling van het communautaire bestek aan de Commissie zijn voorgelegd, wordt expliciet melding gemaakt van de „aanleg van golfterreinen”.

De Commissie bereidt momenteel haar standpunt ter zake voor.

2. Indien steun moet worden terugbetaald, zal de Commissie de betrokken lidstaat hiervan in kennis stellen.

(1999/C 341/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0391/99
van Ursula Stenzel (PPE) aan de Commissie
(1 maart 1999)

Betreft: Posten Commissie

De Commissie heeft dit jaar slechts 16.420 personen in dienst, alhoewel zij recht heeft op 17.200 medewerkers.

1. Kan de Commissie meedelen waarom er in 1996 ongeveer 1000 posten vacant waren en er ook dit jaar zo'n 780 posten in de vele diensten open staan?
2. Kan de Commissie meedelen waarom per 31 december 1998 (zie werkverslag van de Commissie) naar verhouding weinig Oostenrijkers bij de Commissie in dienst waren (132 vrouwen en 128 mannen), terwijl het aandeel van de Finnen met 298 vrouwen en 155 mannen en van de Zweden met 274 vrouwen en 166 mannen aanzienlijk hoger is? Deelt de Commissie de opvatting dat hier sprake is van een duidelijk gebrek aan evenwicht tussen de nieuwe lidstaten?
3. Kan de Commissie meedelen aan de hand van welke verdeelsleutel de nieuwe lidstaten in de Commissie zijn vertegenwoordigd?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(14 april 1999)

1. In de situatie op het gebied van de vacante posten bij de Commissie is sedert de piek van de jaren 1995/1997 verbetering ingetreden (een tabel wordt rechtstreeks toegezonden aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement). Het hoge aantal vacante posten, dat thans lager ligt dan het door het geachte parlementslid genoemde cijfer, houdt verband met structurele en conjuncturele redenen.

De conjuncturele redenen zijn tweeledig: enerzijds, zijn de beschikbare reservelijsten van geschikte kandidaten steeds meer achterhaald en ontoereikend en, anderzijds, zijn er enkele specifieke moeilijkheden wat de aanwerving betreft van de kandidaten die geslaagd zijn voor de sedert 1995 in het kader van de uitbreiding georganiseerde vergelijkende onderzoeken. Deze conjuncturele redenen verklaren ongeveer een derde van het huidige aantal vacante posten. Deze zouden na 1999 moeten verdwijnen (de reservelijsten van de algemene vergelijkende onderzoeken die thans voor de categorie A worden georganiseerd, zullen dan beschikbaar zijn — 475 geschikte kandidaten in december 1999/januari 2000 — en de aanwervingen in het kader van de uitbreiding zullen afgerond zijn).

De structurele redenen van het hoge aantal vacante posten houden verband met het feit dat er nog steeds te weinig mobiliteit is bij het personeel van de Directoraten-generaal en dat bewust is gekozen voor een gedecentraliseerde aanwerving. De administratie beperkt zich er immers toe lijsten te verstrekken aan de DG's, die van die lijsten gebruik kunnen maken om personeel aan te werven. De administratie oefent enkel toezicht uit zodat de verantwoordelijkheid voor deze aanwervingen bij de DG's en hun diensten ligt.

Een niet te verlagen percentage vacante posten lijkt dan ook onvermijdelijk aangezien er voor het bezetten van de posten bepaalde termijnen gelden die op grond van het Statuut worden verlengd door verschillende administratieve procedures zoals de bekendmaking, het onderzoek van de sollicitaties, het oproepen van de kandidaten en de besluiten van het tot aanstelling bevoegde gezag. Dit minimum (ongeveer 300 à 350 posten of 2 % van het personeelsbestand) stemt overeen met de door de Commissie nagestreefde doelstelling op middellange termijn.

2. Zoals het geachte parlementslid vaststelt, loopt het aantal aanwervingen van onderdanen van de drie nieuwe lidstaten momenteel naar verhouding uiteen. Dit is gedeeltelijk te verklaren door het feit dat in het kader van de toetreding van Zweden en Finland bepaalde aanwervingen noodzakelijk waren ter dekking van de behoeften op taalgebied. Dit was niet het geval bij de toetreding van Oostenrijk omdat in dat geval het aantal officiële talen van de Unie niet was toegenomen.

Afgezien daarvan is het waar dat de aanwerving van Oostenrijkse onderdanen tot nu toe verhoudingsgewijs trager is verlopen. De voornaamste reden hiervoor is dat slechts zeer weinig kandidaten aan de voor de Oostenrijkse onderdanen georganiseerde vergelijkende onderzoeken hebben deelgenomen en er dus ook minder geschikte kandidaten waren dan voor het beoogde doel (!) nodig waren.

Uit recente vergelijkende onderzoeken voor Oostenrijkse onderdanen blijkt dat er toch enige verbetering komt in deze situatie: een vergelijkend onderzoek voor Oostenrijkse hoofdadministrateurs (COM/A/3/98) heeft een lijst opgeleverd met 44 geschikte kandidaten waaruit thans wordt geput. Onlangs werd een vergelijkend onderzoek C5/4 beëindigd met 80 geschikte kandidaten en werd de aanwervingsprocedure ingeleid en zeer binnenkort zal een vergelijkend onderzoek B5/4 worden afgerond dat waarschijnlijk 70 geschikte kandidaten zal opleveren.

3. De Commissie heeft in februari 1995 de globale doelstellingen voor aanwervingen in het kader van de uitbreiding vastgesteld op basis van een tijdschema dat een periode van 5 jaar (1995-1999) bestrijkt. Het gaat met name om 1050-1350 posten voor de categorieën A,B,C en D waarvan 400-500 posten voor Oostenrijkse onderdanen, 400-500 posten voor Zweedse en 250-350 posten voor Finse onderdanen (de talendienst buiten beschouwing gelaten). Deze cijfers werden vastgesteld om te garanderen dat, overeenkomstig artikel 27 van het Statuut, bij de Commissie een voldoende aantal onderdanen van de nieuwe lidstaten wordt aangeworven. De Commissie heeft zich daartoe gebaseerd op demografische criteria waarbij werd uitgegaan van het aantal onderdanen van een vergelijkbare lidstaat dat in de diensten van de Commissie is tewerkgesteld.

(¹) Voor het vergelijkend onderzoek COM/B/949 — rang B1 waren er b.v. niet meer dan 35 kandidaten, waarvan er slechts 8 werden toegelaten terwijl er 50 posten waren toegekend.

(1999/C 341/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0393/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Herverdeling van middelen die werden bespaard op de GMO voor groenten en fruit

De Griekse uitvoer van citrusvruchten heeft te kampen met ernstige problemen: Griekenland lijdt immers zwaar onder de economische crisis in Rusland, waarvoor een groot deel van de Griekse export bestemd was, zodat de citrustelers in een penibele financiële situatie zijn terechtgekomen. Bovendien heeft de drastische vermindering van de exportsubsidies voor de sector groenten en fruit, meer dan waarin het GATT-akkoord voorzag, geleid tot grote besparingen die voor 1997-98 76 miljoen ecu bedroegen. De citrussector heeft steun nodig, niet alleen om zijn uitvoeractiviteiten te verbeteren en op te drijven, maar ook om beter te worden gestructureerd.

Kan de Commissie bijgevolg meedelen of ze bereid is het bedrag van 76 miljoen ecu, dat in 1997-98 werd bespaard door al te drastisch te snoeien in de uitvoersubsidies, te herverdelen voor acties die de sector kunnen helpen om zijn ernstige problemen te boven te komen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 april 1999)

De Commissie heeft uitvoersubsidies verleend voor alle hoeveelheden waarvoor dit binnen de Algemene Overeenkomst inzake Tarieven en Handel (GATT) toegestaan was en zonder daarbij de door deze overeenkomst opgelegde budgettaire grenzen te overschrijden. Haar streven is om de uitvoerstromen te handhaven en niet om het bij de GATT-overeenkomst vastgestelde budgettaire maximum absoluut te gebruiken. Voor het verkoopseizoen 1997/1998 bedroeg het aandeel van sinaasappelen in de totale hoeveelheid met uitvoersubsidies uitgevoerde groenten en fruit 52 %, dat van citroenen 17 %. In reactie op de crisis in Rusland, die met name Griekse sinaasappelen treft, zijn de indicatieve uitvoerrestituties verhoogd. Voor sinaasappelen bedragen zij sinds januari 1999 50 € per ton.

De Raad bestudeert momenteel een door de Commissie ingediend voorstel voor een verordening inzake voorlichtings- en afzetbevorderingsacties voor landbouwproducten in derde landen (¹). Dergelijke acties zouden kunnen bijdragen tot de ondersteuning van de uitvoer van landbouwproducten en met name van citrusvruchten.

(¹) COM(98) 683 def.

(1999/C 341/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0394/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Financiering van acties voor herstructureringsprogramma's van de citrusteelt door het derde communautair bestek

De citrussector in Griekenland heeft te kampen met ernstige problemen, die het gevolg zijn van zowel het EU-beleid (GATT-akkoorden, preferentiële overeenkomsten met derde landen) als de conjunctuur op de inter-

nationale markt. Om deze problemen te kunnen aanpakken, zijn er niet enkel acties nodig om de sector te herstructureren, maar ook acties ter ondersteuning van de verwerkende industrie zodat deze kan worden gemoderniseerd en zich kan richten op andere activiteiten zoals de productie en de homogene samenstelling van natuurlijk vruchtensap.

Kan de Commissie meedelen:

1. of er acties voor de herstructurering van de citrussector en zijn verwerkende industrie kunnen worden opgenomen in de operationele programma's die door de structuurfondsen worden gefinancierd;
2. wat ze denkt te ondernemen om dergelijke acties in het derde communautair bestek op te nemen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(31 maart 1999)

1. Inderdaad, maar gezien het voortgeschreden stadium van de huidige programmeringsperiode van de Structuurfondsen bestaat er geen voldoende marge binnen het communautair bestek (CB) 1994-1999, noch in termen van beschikbare kredieten, noch in termen van beschikbare tijd, om nieuwe structuurmaatregelen ten behoeve van de citrusteelt op te zetten.
2. Het is de taak en bevoegdheid van de overheden in de lidstaten om de eigen prioriteiten vast te stellen en deze op te nemen in hun voorstellen voor regionale plannen en operationele interventies. De Commissie zal deze, overeenkomstig de bepalingen die voor de derde periode, 2000-2006, zullen worden vastgesteld, aan een onderzoek onderwerpen.

(1999/C 341/152)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0400/99

van Robin Teverson (ELDR) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: EU-voedselhulp

Kan de Commissie mededelen wat de totale waarde was van de voedselhulp die de EU de afgelopen vijf jaar aan derde landen heeft verstrekt? Kan zij verder mededelen wat over dezelfde periode de waarde van deze voedselhulp was, gespecificeerd naar het begunstigde land en, zo mogelijk, naar de EU-lidstaat die de hulp verstrekke?

Kan de Commissie ook een lijst verstrekken van de aard van de voedselhulp van de EU (i.e. graan, melk, verwerkte producten) en uiteenzetten hoe dit hulpsysteem functioneert (i.e. selectiecriteria, besluitvormingsproces)?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(20 april 1999)

De totale waarde van de voedselhulp van de EU in de afgelopen vijf jaren, uitgesplitst naar de aard van de hulp, blijkt uit de tabellen die rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het secretariaat-generaal van het Parlement zijn gezonden.

De huidige besluiten op het gebied van voedselhulp en voedselzekerheid zijn gebaseerd op Verordening (EG) 1292/96 van de Raad van 27 juni 1996 betreffende het voedselhulpbeleid en het beheer van de voedselhulp en van de specifieke acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid (!).

De landen die in aanmerking komen voor hulp op dit gebied zijn opgenomen in de bijlage bij de verordening. Toewijzingen waarvoor het bedrag hoger ligt dan 2 miljoen € moeten, voorafgaand aan een besluit van de Commissie, worden goedgekeurd door een beheercomité (bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie).

(!) PB L 166 van 5.7.1996.

(1999/C 341/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0414/99
van Vincenzo Viola (PPE) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: Openbare dienstverplichting voor geregelde luchtdiensten tussen de insulaire regio's en het continent

In de artikelen 154 en 158 van het Verdrag van Amsterdam wordt de noodzaak onderstreept om de insulaire regio's van de Europese Unie met de centrale regio's te verbinden, mede omdat ze door structurele geografische nadelen minder begunstigd zijn en hun sociaal-economische ontwikkeling nog steeds wordt belemmerd.

Welke initiatieven zal de Commissie nemen om de negatieve gevolgen van de opening van de luchthaven Malpensa 2000 voor de vluchten van en naar Sardinië weg te nemen? Ziet de Commissie toe op de naleving van verordening (EEG) 2408/92 ⁽¹⁾, op grond waarvan geregelde luchtdiensten verplicht zijn om voor dienstverlening aan het publiek te zorgen, een verplichting die concreet neerkomt op het verlenen van diensten die voldoen aan normen inzake „continuïteit, regelmaat, capaciteit en prijzen”, normen waaraan nu niet wordt voldaan in het geval van de vluchten tussen bijvoorbeeld de kleinere Siciliaanse eilanden (Pantelleria en Lampedusa) naar het Italiaanse schiereiland en Sicilië?

⁽¹⁾ PB L 240 van 24.8.1992, blz. 8.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(6 april 1999)

Zoals het geachte parlementslid in zijn vraag opmerkt, voorziet Verordening (EEG) 2408/92 van 23 juli 1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracommunautaire luchtroutes in het door regeringen van de lidstaten opleggen van openbare dienstverplichtingen. De wettelijke bevoegdheid om het besluit te nemen om openbare dienstverplichtingen op te leggen op bepaalde routes naar regionale luchthavens, omdat dergelijke routes als van vitaal belang voor de economische ontwikkeling van de regio worden beschouwd, berust derhalve niet bij de Commissie. De inhoud van de openbare dienstverplichtingen moet van dien aard zijn dat op passende wijze op dergelijke routes luchtdiensten werden gewaarborgd overeenkomstig bepaalde normen waaraan luchtvaartmaatschappijen niet zouden voldoen, indien zij enkel op hun handelsbelang zouden letten.

Het is de Commissie bekend dat de Italiaanse autoriteiten naar middelen omzien ter vergemakkelijking van luchtvervoerdiensten naar perifere regio's, waaronder de kleinere Siciliaanse eilanden. De in het kader van het Gemeenschapsrecht openstaande opties zijn het opleggen door de Italiaanse autoriteiten van openbare dienstverplichtingen op de betrokken routes, zoals hierboven uiteengezet, of de invoering van een niet-discriminerende vorm van sociale steun voor de bewoners van dergelijke eilanden. Het is aan de Italiaanse autoriteiten om te beslissen welke luchtvervoerdiensten onder deze regelingen moeten vallen. Wat de luchtdiensten op Milaan betreft, zou het moeilijk zijn om specifieke maatregelen voor een luchthaven te treffen, indien de diensten naar andere luchthavens die die stad bedienen adequaat zijn.

(1999/C 341/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0421/99
van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Lacune in de wetgeving inzake de blootstelling aan asbest in de zeevaartsector

In artikel 1, lid 2 van richtlijn 83/477/EEG ⁽¹⁾ betreffende de bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest op het werk, waarin richtlijn 80/1107/EEG ⁽²⁾ betreffende de bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan chemische, fysische en biologische agentia op het werk is overgenomen, staat expliciet dat de werknemers in de zee- en luchtvaartsector van de regeling zijn uitgesloten; wel wordt de lidstaten de mogelijkheid gelaten om wettelijke, bestuursrechtelijke of administratieve voorschriften toe te passen of in te voeren die een betere bescherming van de werknemers waarborgen.

De Italiaanse regering heeft de communautaire richtlijn weliswaar in de nationale wetgeving overgenomen, maar heeft verzuimd de situatie van de werknemers die niet onder de genoemde voorschriften vallen te regelen, waardoor er in de wetgeving op dat punt een leemte is ontstaan en de betrokken sectoren gespeend zijn van de nodige bescherming.

Asbest is een uiterst schadelijke stof en helaas hebben zich zowel in Italië als in andere Europese landen reeds ziekte- en zelfs sterfgevallen onder zeelieden voorgedaan als gevolg van de blootstelling aan asbest.

Kan de Commissie derhalve zeggen:

1. waarom de werknemers in de luchtvaart en de scheepvaart zijn uitgesloten van bovengenoemde richtlijn inzake de bescherming tegen blootstelling aan asbest;
2. waarom er vervolgens geen maatregelen zijn genomen om deze leemte in de wetgeving op te vullen, waardoor de gezondheid van bepaalde werknemers nu ernstig gevaar loopt;
3. of zij niet meent dat deze lacune in de wetgeving die zowel de communautaire instellingen als de Italiaanse regering laten voortbestaan een aperte schending van het algemene beginsel van non-discriminatie inhouden, in dit geval op een zo belangrijk punt als dat van de bescherming van de gezondheid en veiligheid op het werk?

(¹) PB L 263 van 24.9.1983, blz. 25.

(²) PB L 327 van 3.12.1980, blz. 8.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(6 april 1999)

Richtlijn 83/477/EEG van de Raad van 19 september 1983 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's in verband met blootstelling aan asbest tijdens het werk (¹) is een bijzondere richtlijn in de zin van artikel 8 van richtlijn 80/1107/EEG van 27 november 1980 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan chemische, fysische en biologische agentia tijdens het werk (²), waarvan de maritieme en de luchtvaartsector zijn uitgesloten omdat zij onder specifieke internationale bepalingen vallen.

In 1990 heeft de Raad richtlijn 90/394/EEG van 28 juni 1990, betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan carcinogene agentia op het werk (³), goedgekeurd. Deze richtlijn, eveneens een bijzondere richtlijn van de kaderrichtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk (⁴), is van toepassing op alle particuliere of openbare sectoren, met zeer specifieke uitzonderingen in bepaalde activiteiten in overheidsdienst.

Dit wil zeggen dat met ingang van 1991, toen alle vormen van asbest op communautair niveau als carcinogeen werden geklasseerd, de maritieme en de luchtvaartsector „de facto” onder de communautaire wetgeving inzake de bescherming van de werknemers vallen.

Teneinde te antwoorden op de conclusies van de Raad van 7 april 1998 aangaande de bescherming van de werknemers tegen de risico's in verband met blootstelling aan asbest (⁵) bestudeert de Commissie momenteel de bestaande maatregelen om na te gaan of andere bepalingen noodzakelijk zijn.

(¹) PB L 263 van 24.9.1983.

(²) PB L 327 van 3.12.1980.

(³) PB L 196 van 26.7.1990.

(⁴) PB L 183 van 29.6.1989.

(⁵) PB C 142 van 7.5.1998.

(1999/C 341/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0422/99

van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Ontbreken van Italiaanse omzettingsmaatregelen van de recente Europese voorschriften inzake arbeidstijden in de zeevaartsector

In het door de Europese Raad van Straatsburg van 9 december 1989 aangenomen Gemeenschapshandvest van de sociale grondrechten van de werkenden wordt bepaald dat de totstandbrenging van de interne markt „moet leiden tot een verbetering van de levensstandaard en arbeidsvoorwaarden voor de werkenden in de Europese Gemeenschap”; met het oog daarop werd een maximale duur voor de werkweek vastgesteld, alsook regels inzake minimumrusttijden en voldoende pauzes.

Bij richtlijn 93/104/EG ⁽¹⁾ betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd worden minimale veiligheids- en gezondheidsvoorschriften vastgesteld op het gebied van de organisatie van de arbeidstijd, die echter niet gelden voor bepaalde sectoren, zoals de zeevaart.

In november 1998 heeft de Europese Commissie een voorstel voor een richtlijn ingediend (COM(98) 0662 def.) die tot doel heeft het toepassingsgebied van de richtlijn van 1993 uit te breiden tot de sectoren waarop deze niet van toepassing was, waarmee thans ook voor de zeevaartsector maximale werktijden zijn vastgesteld.

In de recente Italiaanse wetgeving ter zake wordt nog steeds niet gesproken over de zeevaartsector en bepaalde scheepvaartmaatschappijen hanteren dus nog steeds werktijden die boven de Europese limieten liggen en waarbij zelfs nog sprake is van meer dan zes of zeven overuren per dag.

Welke initiatieven denkt de Commissie te nemen opdat de Italiaanse staat de nieuwe communautaire regels zo spoedig mogelijk overneemt in de nationale wetgeving, zodat het wetgevingsvacuüm wordt opgevuld en de Europese minimumstandaards worden toegepast?

⁽¹⁾ PB L 307 van 13.12.1993, blz. 18.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(20 april 1999)

Op 18 november 1998 heeft de Commissie haar goedkeuring gehecht aan een op artikel 4, lid 2, van de Overeenkomst inzake de sociale politiek gebaseerd voorstel voor een richtlijn van de ARAad betreffende de door de Associatie van reders van de Europese Gemeenschap (ECSA) en de Federatie van de bonden voor het vervoerspersoneel in de Europese Unie (FST) gesloten overeenkomst over de organisatie van de arbeidstijd van zeevarenden ⁽¹⁾. Wanneer de richtlijn door de Raad is goedgekeurd en de termijn voor de tenuitvoerlegging is verstreken, zal de Commissie, als hoedster van het EG-Verdrag, de noodzakelijke maatregelen treffen om te waarborgen dat de bepalingen van de richtlijn door de lidstaten ten volle ten uitvoer gelegd en nageleefd worden.

⁽¹⁾ PB C 43 van 17.2.1999.

(1999/C 341/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0424/99 van Luisa Todini (PPE) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: Seksueel geweld tegen vrouwen

Bij uitspraak nr. 1636 heeft het Hof van Cassatie het vonnis tegen een man die beschuldigd werd van de verkrachting van een achttienjarig meisje uit Potenza (Italië) nietigverklaard. Als een van de argumenten werd aangevoerd dat er geen sprake kan zijn van seksueel geweld wanneer een vrouw jeans draagt: de verkrachter zou die namelijk zonder medewerking van zijn slachtoffer niet hebben kunnen uittrekken en dus zou hij met instemming van de vrouw hebben gehandeld.

Niet alleen deze ongelofelijke uitspraak, maar vooral ook de politieke, culturele en sociale context die eraan ten grondslag ligt, is zorgwekkend.

Denkt de Commissie dat er in het kader van het DAFNE-programma een bewustmakingscampagne over seksueel geweld tegen vrouwen kan worden opgezet?

Acht de Commissie het mogelijk om op dit terrein krachtiger in te grijpen door de werkzaamheden van de nationale autoriteiten die belast zijn met de bescherming van vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld, beter te coördineren?

Antwoord van mevrouw Gradin namens de Commissie

(25 maart 1999)

De Commissie heeft ter bestrijding van geweld tegen vrouwen in het kader van het Daphne-programma ⁽¹⁾ in 1997 steun verleend voor 29 projecten en in 1998 voor 36 projecten. Een groot aantal daarvan had specifiek betrekking op seksueel geweld tegen vrouwen en was erop gericht het grote publiek, de doelgroepen en de personen die zich met hen bezighouden beter bewust te maken van deze problematiek. De Commissie zal bij het opzetten van haar toekomstige Daphne-programma's dit soort geweld in aanmerking blijven nemen en aandacht besteden aan de nodige maatregelen om het te bestrijden.

De Commissie bestudeert momenteel ook de verschillende systemen die in de lidstaten worden toegepast ten behoeve van de slachtoffers van misdaden in het algemeen. Zij zal de conclusies daarvan in de loop van dit jaar bekendmaken. Het is echter niet haar taak de nationale autoriteiten in de lidstaten die belast zijn met de bescherming van vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld op gerechtelijk niveau te coördineren. Zij zal niettemin haar rol ten volle blijven vervullen door op Gemeenschapsniveau een toegevoegde waarde te verstrekken aan de acties van de niet-gouvernementele organisaties (NGO's) die in het kader van het Daphne-programma het geweld tegen vrouwen bestrijden. Zo zal zij ook in het kader van het STOP-programma acties blijven bevorderen die door de nationale autoriteiten en functionarissen worden ondernomen om een bijzondere vorm van geweld, nl. handel in vrouwen met het oog op seksuele uitbuiting, te bestrijden.

De Commissie heeft ook, in samenwerking met het Parlement en de betrokken Voorzitterschappen, een campagne opgezet om het publiek meer bewust te maken van het probleem van het geweld tegen vrouwen. In het kader van deze campagne worden zowel op Europees als op nationaal niveau verschillende acties gevoerd. De campagne wordt gefinancierd zowel uit het Daphne-programma, als uit de specifieke begrotingsplaatsen voor speciale evenementen en voorlichtingsacties (B-309 en B3-300). Van 30 november tot en met 4 december 1998 werd, in samenwerking met het Oostenrijkse Voorzitterschap, een eerste Europese conferentie van deskundigen op het gebied van geweld tegen vrouwen georganiseerd. Het specifieke thema dat op die conferentie werd behandeld, was „Geweld tegen vrouwen en de rol van de politie”. Op 8 maart 1999 werd te Straatsburg de „Witte-lintencampagne” gelanceerd, waarbij een wit lint wordt gebruikt als symbool voor nultolerantie ten aanzien van geweld tegen vrouwen. De campagne zal ook voorlichtingsacties, posters, het creëren van een Website, een Eurobarometer en reclame op de televisie omvatten. Het volgende evenement is een Europese ministersconferentie over het thema „geweld tegen vrouwen”, die van 28 tot en met 30 maart 1999 in samenwerking met het Duitse Voorzitterschap in Keulen zal worden georganiseerd.

(¹) COM(99) 82 def.

(1999/C 341/157)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0435/99
van Bartho Pronk (PPE) aan de Commissie

(4 maart 1999)

Betreft: Nederlandse ratificatie van het op 24 juni 1986 te Genève tot stand gekomen Verdrag betreffende veiligheid bij het gebruik van asbest (Verdrag nr. 162 aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar tweeënzestigste zitting)

De vraagstelling of de Europese Unie — in verband met in het geding zijnde communautaire bevoegdheden — dan wel de afzonderlijke lidstaten tot bekrachtiging van Verdrag nr. 162 van de Internationale Arbeidsconferentie betreffende veiligheid bij het gebruik van asbest dienen over te gaan is door de Commissie voorgelegd aan het Hof van Justitie, dat op 19 maart 1993 advies heeft uitgebracht. De conclusie van dit advies is dat er geen sprake is van exclusieve competentie van de Unie, doch van een gemengde bevoegdheid van lidstaten en Unie.

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het adviesverslag van het Hof van Justitie?
2. Zo ja, wat is de reactie van de Commissie daarop?
3. Is de Commissie voornemens op korte termijn tot een definitieve oplossing te komen?
4. Is het de Commissie bekend dat een aantal lidstaten voornemens is de conventies te ratificeren c.q. de conventies geratificeerd heeft?
5. Zo ja, hoe staat de Commissie hiertegenover?

Antwoord van de heer Flynn Namens de Commissie

(9 april 1999)

Op 21 augustus 1991 heeft de Commissie bij het Hof van Justitie een verzoek om advies ingediend over de verenigbaarheid met het EG-Verdrag van verdrag nr. 170 van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) betreffende veiligheid bij het gebruik van chemische stoffen bij de arbeid en meer in het bijzonder over de bevoegdheid van de Gemeenschap om dit verdrag te sluiten en de consequenties daarvan voor de lidstaten.

In zijn advies 2/91 van 19 maart 1993 stelt het Hof van Justitie vast dat „de bevoegdheid tot sluiting van verdrag nr. 170 van de IAO bij de lidstaten en de Gemeenschap gezamenlijk berust”. Het Hof sluit ook de mogelijkheid uit van een exclusieve externe bevoegdheid die voortvloeit uit een interne regelgeving die bestaat uit minimumvoorschriften (hetgeen in het algemeen het geval is voor richtlijnen met betrekking tot asbest), althans wanneer de internationale regel die hetzelfde beoogt ook een minimumvoorschrift is (zoals geldt voor de verdragen 162 en 170).

Verder wijst het Hof erop dat „wanneer het onderwerp van een akkoord of verdrag deels tot de bevoegdheid van de Gemeenschap en deels tot die van de lidstaten blijkt te behoren, een nauwe samenwerking tussen de lidstaten en de Gemeenschapsinstellingen vereist is, zowel in de fase van onderhandeling en sluiting als bij de uitvoering van de aangegane verbintenissen”.

Naar aanleiding van dit advies heeft de Commissie op 12 januari 1994 een voorstel voor een besluit van de Raad ⁽¹⁾ ingediend betreffende de uitoefening van de externe bevoegdheid van de Gemeenschap tijdens de internationale arbeidsconferenties, voor het geval de bevoegdheid bij de Gemeenschap en haar lidstaten tezamen berust met betrekking tot de uitoefening van de externe bevoegdheid van de Gemeenschap.

Een aantal lidstaten heeft de verdragen van de IAO over onderwerpen die tot de gezamenlijke bevoegdheid behoren geratificeerd (voor verdrag nr. 162 zijn dit vijf lidstaten). De Raad heeft het voorstel van de Commissie niet aangenomen en ook niet besproken. De Commissie blijft bereid een passende oplossing te zoeken in het kader van het advies van het Hof van Justitie.

⁽¹⁾ COM(94) 2 def.

(1999/C 341/158)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0437/99

van **Brigitte Langenhagen (PPE)** aan de Commissie

(4 maart 1999)

Betreft: Interpretatie en uitvoering van richtlijn 92/43/EEG

Welke criteria of omstandigheden zijn er precies doorslaggevend voor of bij een railvervoersproject kan worden gezegd dat sprake is van „argumenten die verband houden met voor het milieu wezenlijke gunstige effecten” overeenkomstig artikel 6, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 92/43/EEG ⁽¹⁾?

De gestelde vraag sluit aan op mijn schriftelijke vraag van 25 juli 1998. Op deze vraag is namens de Commissie geantwoord door mevrouw Bjerregaard (E-2638/98 ⁽²⁾). Het door de Commissie gegeven antwoord heeft de thans gestelde vraag opengelaten, resp. aanleiding gegeven tot deze vraag.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

⁽²⁾ PB C 118 van 29.4.1999, blz. 110.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(1 april 1999)

De Commissie heeft, in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 2638/98 van het geachte parlementslid, reeds haar opvatting gegeven en uiteengezet dat het vraagstuk van „voor het milieu wezenlijk gunstige effecten” alleen per geval kan worden gezien. Er bestaan geen algemene formules of criteria naast die van Richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, terwijl de algemene milieuvoordelen van treinen boven andere vormen van vervoer niets afdoen aan de noodzaak van specifieke analyses van elk project en elke plaats.

Slechts het Hof van Justitie kan een definitieve interpretatie van de richtlijn geven, waarbij de Commissie het betreurt dat zij het geachte parlementslid niet meer kan mededelen dan zij in haar vorige antwoord had gedaan.

(1999/C 341/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0441/99**van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie**

(4 maart 1999)

Betreft: Mensenrechten — Egypte

Is het de Commissie bekend dat grote aantallen Egyptische christenen uit het dorp El-Kosjeh in het district Sohag in Opper-Egypte gevangen worden gehouden en gemarteld? Zo ja, overweegt zij dan de Egyptische instanties hierop aan te spreken?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(29 maart 1999)

De Commissie is op de hoogte van de controverse rondom de recente gebeurtenissen in het dorp El Kosheh (district Sohag; Egypte) en het lot van christenen in het dorp die door de plaatselijke politie zouden zijn mishandeld. Berichten hierover verschenen in zowel de Europese als de Egyptische pers en werden uitvoerig onderzocht door de Egyptische organisatie voor de mensenrechten en andere organisaties op dit gebied.

Het hoofd van de delegatie van de Commissie in Egypte volgt samen met zijn collegae van de lidstaten deze en andere soortgelijke vraagstukken nauwlettend en is zich zeer wel bewust van het belang dat de Unie hecht aan de eerbiediging van de mensenrechten. Op basis van de haar thans bekende feiten is de Commissie van oordeel dat er weinig gronden zijn om de verklaringen dat de gebeurtenissen in El-Kosheh hoofdzakelijk of uitsluitend om religieuze redenen plaatsvonden serieus te nemen. Elke verklaring wordt echter afzonderlijk beoordeeld. De Commissie zal in het kader van het gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid in coördinatie met de lidstaten niet aarzelen specifieke vraagstukken aan de orde te stellen bij de relevante Egyptische autoriteiten.

(1999/C 341/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0442/99**van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie**

(4 maart 1999)

Betreft: Zadelrobben

Is het de Commissie bekend hoeveel verminkte zadelrobben uit de sector Archangelsk van de Witte-Zee in Rusland worden geborgen?

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(26 maart 1999)

De Commissie is helaas niet op de hoogte van het door het geachte parlementslid vermelde feit en beschikt niet over informatie aangaande deze materie.

(1999/C 341/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0445/99**van José Valverde López (PPE) aan de Commissie**

(4 maart 1999)

Betreft: Uitroeiing diabetes

De Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) heeft zich tot doel gesteld diabetes vóór het jaar 2000 uit te roeien. Om deze doelstelling te verwezenlijken is circa 370 miljoen dollar nodig voor vaccinatieprogramma's.

Kan de Commissie aangeven welke samenwerkingsprogramma's de Europese Unie op dit moment heeft lopen met ontwikkelingslanden om deze ziekte uit te roeien?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie*(16 april 1999)*

De Gemeenschap verleent reeds veel steun aan vaccinatieprogramma's, vooral in Afrika, door de levering van basisvaccins, in het bijzonder het poliovaccin, veilig te stellen en door de dienstverlening in verband met inenting in de posten voor de primaire gezondheidszorg te ontwikkelen en te verbeteren. In acht landen ten zuiden van de Sahara loopt een speciaal programma „Steun aan onafhankelijk uitvoeren van vaccinatieprogramma's" (9,5 miljoen €) met als doel de toediening van vaccinaties bij kinderen en jonge vrouwen te veralgemenen en de uitvoering van het Uitgebreide vaccinatieprogramma in de betrokken landen minder afhankelijk te maken van externe financiële steun; dit tracht men in het bijzonder te bereiken door aanmoedigingen om het programma in de nationale begroting voor gezondheidszorg op te nemen als een begrotingslijn.

De Gemeenschap werkt actief mee aan het financieren van de eerste fase van het Internationaal programma voor de uitroeiing van polio (GPEP) door de posten voor de primaire gezondheidszorg in 32 landen ten zuiden van de Sahara te ondersteunen (meer dan 250 miljoen € in het kader van het 7de Europees Ontwikkelingsfonds (EOF)) en via de steunprogramma's voor structurele aanpassing waardoor gelden worden uitgetrokken voor de prioritaire begrotingslijnen voor de gezondheidszorg (meer dan 458 miljoen € in het kader van het 7de EOF). Op een specifiek verzoek van de nationale regeringen kan de Gemeenschap bepaalde extra uitgaven dekken die verbonden zijn aan de GPEP. Dergelijke uitgaven dienen echter in dit geval te zijn opgevoerd op de nationale begroting voor de gezondheidszorg. In nauwe samenwerking met het regionaal bureau voor Afrika van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO), verleent de Gemeenschap eveneens steun aan het tot stand brengen van een netwerk van epidemiologische centra voor toezicht in West-Afrika (begroting 500 000 €), wat een belangrijke inbreng betekent in de vierde fase van het GPEP. De Commissie spreekt bovendien met de WHO andere samenwerkingsmogelijkheden.

*(1999/C 341/162)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0446/99
van José Valverde López (PPE) aan de Commissie***(4 maart 1999)*

Betreft: Wereldhandelsorganisatie

Ondanks de FAIR Act van 1996 (Freedom to Farm Act), waarin werd vastgelegd dat de subsidies aan de Amerikaanse boeren geleidelijk zouden worden afgeschaft, heeft de Amerikaanse regering in 1998 meer dan 6 miljard dollar aan directe subsidies uitgekeerd.

Overweegt de Europese Commissie een arbitrage-procedure bij de Wereldhandelsorganisatie in te stellen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(12 april 1999)*

De leden van de WTO (Wereldhandelsorganisatie) hebben zich ertoe verbonden om de binnenlandse steunverlening te verminderen overeenkomstig kwantitatief vastgelegde verplichtingen. Deze verbintenissen om steunverlening te verminderen, zijn echter niet van toepassing op subsidies die in overeenstemming zijn met specifieke criteria die zijn vastgelegd in de Overeenkomst inzake de landbouw (de zogenaamde maatregelen van de „green" en „bleu box"). De beschikbare informatie wijst er niet op dat de Verenigde Staten steun verlenen in strijd met de overeengekomen criteria of met de aangegeven verbintenissen. De Verenigde Staten zullen echter de subsidies aan de WTO moeten melden. De Gemeenschap zal dan zorgvuldig nagaan of die kennisgeving in overeenstemming is met de vastgestelde regels.

*(1999/C 341/163)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0456/99
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie***(5 maart 1999)*

Betreft: Douane-unie met Turkije

Met het oog op praktische maatregelen ter bevordering van de economische en sociale ontwikkeling van Turkije in het kader van de strategie van toenadering en versterking van de betrekkingen met Turkije hechtte het Europees Parlement op 17 september 1998 zijn goedkeuring aan een resolutie (A4-0251/98) ⁽¹⁾ over de douane-unie met dit land.

Kan de Commissie aangeven welke maatregelen zij heeft genomen of voornemens is te nemen naar aanleiding van de voorstellen van het Europees Parlement, met name met betrekking tot de ontwikkeling van initiatieven ter versterking van de Turkse wetgeving op het gebied van intellectuele eigendom of om deze af te stemmen op de onze, teneinde gevallen van plagiaat te bestrijden?

(¹) PB C 313 van 12.10.1998, blz. 176.

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(13 april 1999)

De Commissie volgt aandachtig de tenuitvoerlegging door Turkije van de verplichtingen van dat land in het kader van de douane-unie, met name op het gebied van de bescherming van de intellectuele, industriële en commerciële eigendom. In haar jongste regelmatig verslag over Turkije (¹) heeft de Commissie medegedeeld dat het peil van die bescherming in Turkije sinds de inwerkingtreding van de douane-unie is opgetrokken maar dat tegen 1 januari 1999 nog een aantal maatregelen moesten worden genomen. De Commissie onderzoekt thans de maatregelen die de Turkse autoriteiten onlangs in die zin hebben genomen.

Wat namaak betreft, zijn tot nog toe slechts weinig gevallen aan de Commissie voorgelegd. In ieder geval is zij bereid een onderzoek in te stellen in alle naar behoren gemotiveerde specifieke gevallen die haar worden voorgelegd.

(¹) COM(98) 711 def.

(1999/C 341/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0457/99 van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Democratische clausule in overeenkomsten met derde landen

Overwegende dat de eerbiediging van de mensenrechten een van de kernpunten van de Europese Unie is en dat de naleving ervan niet alleen binnen onze grenzen moet worden bevorderd maar ook in derde landen; overwegende dat de opnemings van de „democratische clausule” in de overeenkomsten van de Europese Unie met derde landen het mogelijk maakt concrete maatregelen te treffen en zelfs financiële hulp op te schorten wanneer landen de mensenrechten niet eerbiedigen; is de Commissie van mening dat de toepassing van deze clausule in de verschillende overeenkomsten ertoe heeft bijgedragen dat mensenrechten in de wereld nu beter worden geëerbiedigd? Kan de Commissie aangeven in welke gevallen zij overeenkomsten heeft moeten opschorten wegens niet-naleving van de democratische clausule?

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(13 april 1999)

De Commissie herinnert eraan dat de Raad met het oog op gemeenschappelijke inzet t.a.v. de eerbiediging en de bevordering van de universele waarden doch zonder de bedoeling om voorwaarden te stellen in mei 1995 is overeengekomen om stelselmatig in alle overeenkomsten met derde landen een clausule in te voegen waarbij van de eerbiediging van de democratische beginselen en de mensenrechten een hoofdbestanddeel in de overeenkomsten tussen de Gemeenschap en de derde landen wordt gemaakt, terwijl er tevens een clausule van „niet-uitvoering” wordt ingevoegd.

In deze fase is de Commissie van mening dat de draagwijdte van deze clausules over de toestand van de mensenrechten in de betrokken landen bijzonder moeilijk kan worden ingeschat. Met de door de Raad vastgestelde bepaling kan een belangrijker rol worden toegekend aan de dialoog als middel om tot een oplossing te geraken alvorens tot negatieve maatregelen wordt overgegaan, behalve in geval van bijzondere urgentie, met dien verstande dat pas op de allerlaatste plaats tot de opschorting van de samenwerking moet worden overgegaan.

De maatregelen in geval van ernstige en voortdurende schendingen van de mensenrechten of een onderbreking van het democratische proces, zijn veelomvattend genoeg om, afhankelijk van de ernst van de gevallen, tot aangepaste reacties te kunnen overgaan. Het is een feit dat tot op heden talrijke maatregelen zoals demarches en interventies zijn goedgekeurd, zoals ook wijzigingen van de inhoud van samenwerkingsprogramma's, doch dat er geen enkele overeenkomst als zodanig is opgeschort.

(1999/C 341/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0459/99**van Laura González Álvarez (GUE/NGL) en Pedro Maset Campos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(5 maart 1999)

Betreft: Toegang van Spaanse universitair geschoolde verpleegkundigen aan vergelijkende onderzoeken voor A-posten bij de Europese Gemeenschap

Universitair geschoolde Spaanse verpleegkundigen hebben een volledige universitaire opleiding gevolgd en zijn houder van een diploma, zo blijkt uit het Decreto Real 1665/91 dat richtlijn 48/89/EEG ⁽¹⁾ in het Spaanse juridisch kader omzet. Desondanks worden houders van genoemd diploma niet toegelaten tot vergelijkende onderzoeken voor A-posten bij de Europese Gemeenschap.

1. Om welke redenen laat de Commissie deze afgestudeerden niet toe tot vergelijkende onderzoeken voor A-posten bij de Europese Gemeenschap?
2. Vormt de uitsluiting van universitair geschoolde Spaanse verpleegkundigen van deelname aan vergelijkende onderzoeken voor A-posten bij de Europese Gemeenschap niet een schending van artikel 27 van het Statuut van Europese ambtenaren?
3. In overeenstemming met het Statuut voor Europese ambtenaren is voor een A-post niet meer vereist dan een voltooide universitaire opleiding, afgesloten met een diploma. Op welke bepaling in het Statuut of op welke norm in het gemeenschapsrecht baseert de Commissie haar eis dat dit een diploma moet zijn dat toegang verschaft tot de promotie?

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(8 april 1999)

Alle antwoorden die de Commissie reeds heeft gegeven op de schriftelijke vragen E-2749/97 van mevrouw García Arias ⁽¹⁾, E-4186/97 van mevrouw Dührkop Dührkop ⁽²⁾, E-635/98 van de heer Hernández Mollar ⁽³⁾, E-995/98 van mevrouw Sornosa Martínez ⁽⁴⁾, E-997/98 ⁽⁵⁾ en E-1001/98 van mevrouw De Esteban Martin ⁽⁶⁾, E-1309/98 van mevrouw González Álvarez ⁽⁷⁾ en E-3777/98 van mevrouw Sornosa Martínez ⁽⁸⁾ betreffende de „Technische ingenieurs” zijn van toepassing op de diploma's van de „Diplomados en Enfermería”. Het door het geachte parlamentslid vermelde diploma is immers volgens de vigerende Spaanse wetgeving ⁽⁹⁾ — evenals het diploma van „Ingeniería Técnica” — een diploma van de eerste cyclus. Om het diploma van „Diplomado en Enfermería” te behalen is dus ook een studieduur van drie jaar vereist.

⁽¹⁾ PB C 82 van 17.3.1998, blz. 136.

⁽²⁾ PB C 304 van 2.10.1998, blz. 15.

⁽³⁾ PB C 354 van 19.11.1998, blz. 11.

⁽⁴⁾ PB C 402 van 22.12.1998, blz. 55.

⁽⁵⁾ PB C 386 van 11.12.1998, blz. 69.

⁽⁶⁾ PB C 354 van 19.11.1998, blz. 50.

⁽⁷⁾ PB C 31 van 5.2.1999, blz. 32.

⁽⁸⁾ PB C 297 van 15.10.1999.

⁽⁹⁾ „Ley de Ordenación general del Sistema Educativo” (Ley Orgánica 1/1990 van 3 oktober 1990), „Ley de Reforma Universitaria” van 1983.

(1999/C 341/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0461/99**van W.G. van Velzen (PPE) aan de Commissie**

(23 februari 1999)

Betreft: Implementatie van de elektriciteitsrichtlijn in Frankrijk

Op 17 februari 1999 heeft in het Franse parlement een debat plaatsgevonden inzake de implementatie van de Europese elektriciteitsrichtlijn. Iedere lidstaat is volgens het Verdrag verplicht een Europese richtlijn om te zetten in nationale regelgeving. De elektriciteitsrichtlijn moet per 18 februari 1999 omgezet zijn in nationale wetgeving.

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de opstelling van de Franse staatssecretaris Pierret die beheerste openstelling van de elektriciteitsmarkt wenst?
2. Volgens berichten in de pers houdt het nieuwe voorstel van de Franse regering in dat bedrijven slechts eens in de vijf jaar van elektriciteitsleverancier kunnen wisselen. Is dat in overeenstemming met artikel 19 van de elektriciteitsrichtlijn?
3. Ook zouden alleen producenten elektriciteit aan mogen bieden, handelaren en tussenpersonen worden geweerd. Is dat in overeenstemming met artikel 19 van de richtlijn?
4. Welke gevolgen heeft deze restrictieve opstelling van de Franse regering voor de reciprociteit en de totale liberalisering van de Europese elektriciteitsmarkt?
5. Welke stappen gaat de Commissie ondernemen indien zij van mening is dat de Franse regeling op gespannen voet staat met de Europese richtlijn?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie

(7 april 1999)

1. De wetgeving voor de omzetting van Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit ⁽¹⁾ is in nauwe samenwerking tussen de lidstaten en de Commissie voorbereid, zowel op bilateraal als op multilateraal niveau. In die context is bij de Commissie het „wetsontwerp inzake de modernisering en de ontwikkeling van de openbare dienst op het gebied van elektriciteit” van 11 december 1998 binnengekomen. Op 2 maart 1999 heeft de Assemblée Nationale dit ontwerp in eerste lezing goedgekeurd met een aantal amendementen waarvan de Commissie nog niet in detail kennis heeft genomen. Het ontwerp moet nog door de Senaat worden onderzocht.
2. De richtlijn spreekt zich niet uit over de duur van de contracten voor de levering van elektriciteit die volgens de Commissie onder de contractuele vrijheid valt en in dit geval onder de mededingingsregels uit het EG-Verdrag. De Commissie heeft zojuist kennis genomen van de goedkeuring, tijdens de stemming in eerste lezing bij de Assemblée Nationale, van een amendement waarbij voor de duur van de contracten tussen ondernemingen en elektriciteitsleveranciers een minimumduur van drie jaar wordt opgelegd. Het feit dat een minimumduur wordt opgelegd, kan een ongerechtvaardigde beperking vormen voor de bij Richtlijn 96/92/EG vereiste openstelling van de markt, alsmede een inbreuk op de artikelen 5, 85 en 90 van het EG-Verdrag. De Commissie zal een officieel standpunt innemen indien het desbetreffende amendement aan het einde van het wetgevingsproces in de wet wordt opgenomen.
3. De richtlijn omvat geen enkele verplichting voor de lidstaten om de activiteiten van groothandelaars en makelaars in elektriciteit te erkennen, hetgeen aan de subsidiariteit wordt overgelaten.
4. De richtlijn verplicht de lidstaten om aanvankelijk een openstelling van hun elektriciteitsmarkt voor 26,48 % te garanderen. De lidstaten mogen verder gaan, maar zijn daartoe niet verplicht. Wat de wederkerigheidsclausule betreft, zal de Commissie zich op de in artikel 19 van de richtlijn vastgestelde voorwaarden uitspreken indien een lidstaat haar daartoe verzoekt.
5. Zoals in elk geval van strijdigheid met een Europese richtlijn zal de Commissie in dit geval reageren met een aanmaningsbrief en eventueel een inbreukprocedure.

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.1.1997.

(1999/C 341/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0463/99 van Maria Cardona (UPE) aan de Commissie

(24 februari 1999)

Betreft: EU-steun voor door storm getroffen landbouwbedrijven Madeira

In de tweede week van januari jl. is de autonome regio Madeira ernstig getroffen door hevige stormen. Vrijwel alle gemeenten en alle landbouwbedrijven hadden te lijden onder het slechte weer. Bijzonder ernstig was de schade echter in het zuiden, waar vooral bananen worden geteeld, zoals bekend het belangrijkste landbouwproduct van Madeira.

De schade wordt geraamd op meer dan 1 miljard escudo's, meer dan 5 miljoen €. Het gaat hier dus om een echte ramp waarbij ervan moet worden uitgegaan dat het verlies aan inkomsten van met name de kleine en middelgrote landbouwers tot ernstige sociale problemen zal leiden.

Tegen deze vanwege de sociale consequenties uiterst zorgwekkende achtergrond wordt de Commissie verzocht mee te delen of zij reeds financiële of andere steun ter beschikking van deze bedrijven heeft gesteld of voornemens is dit op korte termijn te doen zodat verdere inkomensverliezen in deze autonome regio van Portugal, die toch al tot een van de armste van de Europese Unie behoort, kunnen worden voorkomen.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(17 maart 1999)

De Portugese regering heeft reeds een steunaanvraag bij de Commissie ingediend. Daarop heeft de Commissie verzocht om gedetailleerde en gekwantificeerde gegevens over het noodweer dat het eiland heeft getroffen en de gevolgen ervan voor de verschillende producten en het productiepotentieel in land- en bosbouw.

Wat de structuurmaatregelen betreft, kan op grond van artikel 5, onder h), van Verordening (EEG) 4256/88, gewijzigd bij Verordening (EEG) 2085/93 van de Raad van 20 juli 1993 houdende wijziging van Verordening (EEG) 4256/88 tot vaststelling van bepalingen voor de uitvoering van Verordening (EEG) 2052/88 met betrekking tot het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL), afdeling Oriëntatie ⁽¹⁾ steun uit het EOGFL worden verleend voor het herstel van het productiepotentieel in land- en bosbouw dat door een natuurramp is getroffen. Derhalve zouden communautaire middelen kunnen worden vrijgemaakt binnen het algemene budget van het communautaire bestek voor Portugal.

⁽¹⁾ PB L 193 van 31.7.1993.

(1999/C 341/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0465/99

van Ulla Sandbæk (I-EDN) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Wapens en Marokko

Aangezien Marokko sinds 1973 illegaal West-Sahara bezet houdt, en in het verleden 1 miljoen dollar per dag aan deze oorlog placht uit te geven, zoals algemeen bekend is, wil ik de Commissie verzoeken de volgende kwesties op te helderen:

1. Hoeveel geld besteedt Marokko momenteel precies aan de instandhouding van deze illegale bezetting?
2. Welk percentage van de steun afkomstig van de EU wordt besteed aan wapens?
3. Welke lidstaten leveren wapens aan Marokko?
4. Hoe verhoudt dit zich tot het cohesiebeleid van de EU?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(16 april 1999)

De Commissie beschikt niet over gegevens met betrekking tot de uitgaven van Marokko op het grondgebied van de Westelijke Sahara.

De hulp van de Gemeenschap aan Marokko is bedoeld voor steun aan de economische overgang en aan de economische en sociale ontwikkeling. Er bestaan dus geen fondsen ten behoeve van bewapening.

De uitvoer van wapens van herkomst uit de lidstaten valt niet onder een communautair besluit, zodat de Commissie het geachte parlementslid verzoekt zich te richten tot het Register voor de overdracht van conventionele wapens van de Verenigde Naties (VN) dat is opgericht bij Resolutie 46/36 L van de Algemene Vergadering van de VN van 9 december 1991. Volgens deze resolutie geven de leden van de VN vóór 30 april van elk jaar kennis van hun invoer en uitvoer van conventionele wapens op.

Volgens de openbare statistieken over 1997, die ook de Commissie ter beschikking staan, moge zij het geachte parlementslid ervan in kennis stellen dat de lidstaten die aan Marokko wapens hebben verkocht (zie de Gemeenschappelijke Nomenclatuur, hoofdstuk 93, getiteld „Wapens en munitie; delen en toebehoren daarvan”) Spanje, Frankrijk, Italië, Portugal en het Verenigd Koninkrijk zijn.

(1999/C 341/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0467/99
van Edith Müller (V) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Bestrijding van aids en discriminatie van aidspatiënten in Asturië, Spanje

Op 23 januari 1999 is in het Boletín Oficial van het prinsdom Asturië (BOPA) een verordening gepubliceerd, ondertekend door het regionale departement Volksgezondheid van Asturië, waarin wordt overwogen een nominaal register op te stellen van de HIV-geïnfekteerden die woonachtig zijn in Asturië (circa 4.000 personen). In genoemd register zouden alle gegevens worden opgenomen: voornaam, achternaam, geboortedatum, geslacht en risicofactoren. Aids-patiënten zouden tevens gegevens moeten verstrekken over seksuele gedragingen en over druggebruik, alsmede over hun land van herkomst ingeval zij niet de Spaanse nationaliteit hebben.

De secretaris van het Nationale aidsplan, Francisco Parras, had aangekondigd dat de registratie van seropositieven anoniem zou zijn, prospectief en dat identificatie via vingerafdrukken zou plaatsvinden. Het prinsdom Asturië is het eerste autonome gewest in Spanje dat zich niet houdt aan de eerder gedane toezegging van de rijksoverheid. Als genoemd register wordt opgesteld, zouden de persoonlijke gegevens van de geïnfekteerden op een lijst voorkomen waarvan misbruik zou kunnen worden gemaakt, wat discriminatie in de hand zou kunnen werken.

In de resolutie inzake aidsbestrijding van de Raad van ministers van Volksgezondheid, in het kader van de Raad bijeen op 22 december 1989, wordt bepaald dat bij de preventie en controle van aids iedere vorm van discriminatie van de geïnfekteerden moet worden vermeden. In Besluit 647/96/EG ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad, van 29 maart 1996 wordt in Bijlage D als doelstelling vermeld dat iedere mogelijke vorm van discriminatie van aidspatiënten moet worden vermeden.

In eerdere en overige bepalingen wordt gehamerd op de bescherming van geïnfekteerden tegen iedere vorm van discriminatie omdat preventie van genoemde discriminatie zinvoller is dan vervolging ervan.

Is de Commissie niet van mening dat het bestaan van een register van geïnfekteerden waarin persoonlijke gegevens worden vermeld in strijd is met het beginsel van preventie van discriminatie en dat een dergelijk register ertoe bijdraagt dat de ziekte verborgen blijft omdat geïnfekteerden vrezen dat hun gegevens niet voldoende beschermd zijn en dat het feit dat zij de ziekte hebben tegen hen gebruikt kan worden?

Welke maatregelen overweegt de Commissie te nemen om ervoor te zorgen dat geïnfekteerden in Asturië niet worden gediscrimineerd?

⁽¹⁾ PB L 95 van 16.4.1996, blz. 16.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(29 april 1999)

Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens ⁽¹⁾ schrijft een verbod voor op de verwerking van gevoelige gegevens zoals die op het gebied van de gezondheid of het seksuele leven (artikel 8, lid 1). Op deze algemene regel zijn enkele uitzonderingen van toepassing, bijv. wanneer de betrokkene toestemming heeft gegeven of wanneer de verwerking noodzakelijk is voor doeleinden van preventieve geneeskunde, medische diagnose, het verstrekken van zorg of behandelingen of het beheer van gezondheidsdiensten, mits die gevoelige gegevens worden verwerkt door een gezondheidswerker die aan het beroepsgeheim is onderworpen of door een andere persoon voor wie een gelijkwaardige geheimhoudingsplicht geldt.

Bovengenoemde uitzonderingen gelden echter alleen voor het verbod op de verwerking en niet voor andere bepalingen uit de richtlijn, zoals de beginselen van evenredigheid en de beperking van doeleinden (artikel 6). Met andere woorden: ook als de verwerking van gevoelige gegevens is toegestaan, moet toch aan alle in de richtlijn vastgelegde eisen worden voldaan. Het is daarom de taak van de lidstaat om de burger te beschermen tegen schending van zijn fundamentele rechten op een persoonlijke levenssfeer en op non-discriminatie.

Richtlijn 95/46/EG moest uiterlijk op 24 oktober 1998 in de nationale wetgevingen zijn verwerkt. Spanje heeft niet aan die termijn voldaan. De Commissie heeft Spanje een aanmaningsbrief gestuurd en overweegt op het ogenblik in het kader van een inbreukprocedure verdere stappen te ondernemen.

(¹) PB L 281 van 23.11.1995.

(1999/C 341/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0468/99

van Riccardo Nencini (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Kermis in Rome – vrije concurrentie

De organisatie EUR (Rome) heeft de bedoeling, op initiatief van een afgetreden bestuurslid en twee jaar na de automatische vervaldatum, het gebied waar zich de kermis van Rome bevindt weer aan de vroegere concessiehouder toe te vertrouwen.

Het gaat hier om een contract van negen jaar voor gemiddeld 750 miljoen lire per jaar. De omvang van dit contract vereist de uitschrijving van een aanbesteding op Europees niveau. Dit betekent dat er hier sprake is van een overtreding van de Verdragsbepaling inzake de vrije concurrentie.

Overweegt de Commissie naar aanleiding van het bovenstaande onverwijld maatregelen te treffen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(20 april 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(1999/C 341/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0470/99

van Niels Sindal (PSE) aan de Commissie

(24 februari 1999)

Betreft: Illegale prijsafspraken

In januari 1999 hebben de Deense media gemeld dat er illegale prijsafspraken bestaan tussen een aantal instellingen voor hypothecair krediet. Het gevolg is dat de prijzen niet doorzichtig zijn en dat de kosten van de administratieve dienstverlening een buitensporig groot deel van de totale prijs vormen.

Is de Commissie op de hoogte van de marktsituatie op de Deense hypotheekmarkt (financiële markt)?

Stemt de Commissie in met het denkbeeld dat de administratiekosten in verband met hypothecair krediet een afspiegeling dienen te zijn van de werkelijke kosten, en dat de prijzen in het algemeen relatief doorzichtig moeten zijn voor de consument?

Welke maatregelen overweegt de Commissie naar aanleiding hiervan?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(26 maart 1999)

Het is de Commissie bekend dat het Deense „Konkurrencestyrelsen” reeds een onderzoek uitvoert naar de Deense sector van hypotheekverstrekkingen. Het doel van dit onderzoek is duidelijkheid te verkrijgen over de vraag of de zes kredietinstellingen die de markt voor hypotheekverstrekkingen uitmaken, hun prijzen en voorwaarden onderling afstemmen.

De Commissie is in dit stadium niet voornemens op te treden, aangezien een nationale mededingingsautoriteit reeds onderzoek naar de zaak doet.

Daarenboven is het inderdaad een beleidslijn van de Commissie dat tarieven doorzichtig dienen te zijn, en voor gebruikers makkelijk te begrijpen.

(1999/C 341/172)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0474/99
van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie**

(5 maart 1999)

Betreft: Octopus-programma

De Commissie en de Raad hebben een begin gemaakt met een programma Octopus II, voorzien van 2,4 miljoen €. Daarmee wil men de fraude in de landen van Midden- en Oost-Europa bestrijden.

Over de vormgeving van het programma heb ik de volgende vragen aan de Commissie:

1. Welke concrete resultaten en successen zijn met het programma Octopus I bereikt bij de fraudebestrijding?
2. Is er een rapport opgesteld over de uitvoering van het programma, dat aan de vraagsteller kan worden toegezonden?
3. Welke concrete gevallen van fraude die een zo omvangrijk fraudebestrijdingsprogramma noodzakelijk maken en rechtvaardigen zijn de Commissie bekend?
4. Hoe luidt de berekening van de Commissie van het aantal fraudegevallen of de omvang van de door corruptie en fraude veroorzaakte economische schade?
5. Zijn in de te steunen landen onregelmatigheden of fraude met betrekking tot steungelden van de EU opgetreden? Zo ja, welke?
6. Kan een bepaald zwaartepunt worden vastgesteld bij de frauduleuze handelingen in de landen van Midden- en Oost-Europa?
7. Welke maatregelen hebben de landen van Midden- en Oost-Europa zelf getroffen om de corruptie in het eigen land tegen te gaan?
8. Door wie worden de seminars en workshops voor de overheidsambtenaren in de landen van Midden- en Oost-Europa geleid, en over welke opleiding beschikken de cursusleiders?

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(7 april 1999)

1. In het kader van het Octopus I-project werden aanbevelingen voor de bestrijding van de georganiseerde misdaad en de corruptie in de transitelanden in Oost-Europa uitgewerkt. De betrokken soevereine staten moeten deze aanbevelingen in wetgeving omzetten en deze omzetting wordt in het kader van het Octopus II-project ondersteund.

2. Over de resultaten van de uitvoering van Octopus I werden voor alle landen verslagen opgesteld die bij de Commissie en de Raad ter beschikking liggen.

3. en 4. Octopus I en II zijn geen fraudebestrijdingsprogramma's maar programma's ter ondersteuning van hervormingen op het gebied van de wetgeving en de instellingen ter bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie.

5. en 6. In verband met de verhoging van de communautaire middelen die zijn toegewezen aan de landen van de regio waarop het programma betrekking heeft en in verband met mogelijke onregelmatigheden, vestigt de Commissie de aandacht van het geachte parlementslid op haar werkprogramma met betrekking tot de fraudebestrijding 1998/1999, een onderdeel van dit programma behandelt het scheppen van gunstige voorwaarden voor de bescherming van de Europese financiën in het kader van de uitbreiding en de samenwerking met derde landen. In dit kader heeft de Commissie met name een eenheid „externe onderzoeken” opgericht die een operationele opdracht heeft in het kader van de Task force Coördinatie van de fraudebestrijding.

7. De Midden- en Oost-Europese landen hervormen geleidelijk de wetgeving en de instellingen teneinde de georganiseerde misdaad en corruptie te bestrijden. De kandidaatlanden nemen hierbij het „acquis” van de Unie en van haar lidstaten over.

8. Seminars en workshops met als doel overdracht en toepassing van het acquis worden geleid door vertegenwoordigers van de overheid en van de rechtbanken van de lidstaten die zich op professioneel vlak met deze materie bezighouden. Instrumenten van de Raad worden ook door de experts die ze hebben uitgewerkt voorgesteld.

(1999/C 341/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0476/99
van Eluned Morgan (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Richtlijnen 64/433/EEG (vers vlees) en 71/118/EEG (vlees van pluimvee)

Hoe controleert de Commissie of en hoe de lidstaten de richtlijnen 64/433/EEG (vers vlees) ⁽¹⁾ en 71/118/EEG (vlees van pluimvee) ⁽²⁾ toepassen?

Op welke problemen zijn de lidstaten bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen gestuit?

⁽¹⁾ PB 121 van 29.7.1964, blz. 2012.

⁽²⁾ PB L 55 van 8.3.1971, blz. 23.

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(21 april 1999)

De Commissie controleert en inspecteert de lidstaten overeenkomstig Beschikking 98/139/EG van de Commissie van 4 februari 1998 houdende enige bepalingen inzake de door deskundigen van de Commissie in de lidstaten op veterinair gebied verrichte controles ter plaatse ⁽¹⁾.

Voor vers vlees voert de Commissie een algemeen onderzoek uit naar de juiste tenuitvoerlegging door de lidstaten van Richtlijn 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees. Dit zal waarschijnlijk eind mei 1999 worden afgerond. Later dit jaar zal een verslag van het onderzoek het licht zien en op een website van de Commissie worden gepubliceerd (<http://europa.eu.int/comm/dg24/>). De rapporten van de afzonderlijke inspecties in de lidstaten zijn op de website beschikbaar naarmate zij gereedkomen.

Voor vlees van pluimvee heeft de Commissie in 1994-1995 een algemeen onderzoek uitgevoerd, dat een aantal problemen aan het licht bracht met de tenuitvoerlegging van Richtlijn 71/118/EEG van de Raad van 15 februari 1971 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het handelsverkeer in vers vlees van pluimvee. Na het onderzoek werd de kwestie met de lidstaten in een werkgroep besproken om na te gaan of een wijziging van de wetgeving noodzakelijk was. Deze werkgroep kwam niet tot een conclusie ten aanzien van mogelijke wijzigingen van de richtlijn.

De Commissie heeft eerder dit jaar een begin gemaakt met een nieuwe reeks inspectiebezoeken aan de lidstaten om de correcte tenuitvoerlegging en toepassing van de wetgeving van de Commissie met betrekking tot de productie van vlees van pluimvee te controleren. De rapporten van de afzonderlijke inspecties worden op de website van de Commissie gepubliceerd naarmate zij beschikbaar komen. Een samenvatting van de algehele evaluatie zal te zijner tijd ook worden gepubliceerd.

⁽¹⁾ PB L 38 van 12.2.1998.

(1999/C 341/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0479/99
van Jesús Cabezón Alonso (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Omzetting van richtlijn 93/16 in het Spaanse recht

De Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement heeft verzoekschrift nr. 605/98 ontvankelijk verklaard. Het betreft de gebrekkige omzetting van richtlijn (EEG) 93/16 ⁽¹⁾ in het Spaanse recht waardoor bepaalde beroepsgroepen bij de erkenning van hun diploma's worden benadeeld.

Kan de Commissie meedelen of deze klacht juist is? Is richtlijn 93/16 volledig in het Spaanse recht omgezet? Zo neen, wat schort er dan aan de omzetting, welke houding is van de Spaanse regering te verwachten en welke stappen zullen de communautaire instanties ondernemen om de eventuele tekortkomingen ongedaan te maken?

⁽¹⁾ PB L 165 van 7.7.1993, blz. 1.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(27 april 1999)

De door de geachte afgevaardigde aangehaalde Richtlijn 93/16/EEG bepaalt de automatische erkenning van een aantal diploma's van specialist, die expliciet worden vermeld in artikel 5 of artikel 7 van deze richtlijn. Voor medische specialisaties die niet in Richtlijn 93/16/EEG worden genoemd, moet een afzonderlijk onderzoek worden uitgevoerd, tijdens hetwelk de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst de opleiding die werd genoten in de lidstaat van oorsprong of herkomst vergelijken met de eigen opleidingseisen. Eventueel kan een aanvullende opleiding worden vereist, in overeenstemming met artikel 8 van Richtlijn 93/16/EEG.

De Commissie bevestigt dat een aantal houders van het diploma van specialist, behaald in een andere lidstaat dan Spanje, zeer grote moeilijkheden hebben ondervonden toen ze de Spaanse overheid vroegen dit diploma te erkennen. Enkele van deze artsen wachten nog steeds op een beslissing.

De Commissie heeft uit hoofde van artikel 169 van het EG-Verdrag een inbreukprocedure tegen Spanje ingeleid wegens het onjuist omzetten van artikel 8 en het niet omzetten van artikel 18 van Richtlijn 93/16/EEG. Daar het antwoord van Spanje op het met redenen omkleed advies, dat in het kader van deze procedure werd uitgebracht, ontoereikend is, heeft de Commissie besloten de zaak bij het Hof van Justitie aanhangig te maken.

(1999/C 341/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0481/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Automatische uitzetting van migrerende werknemers

Minister van Justitie Goll van de Duitse deelstaat Baden-Württemberg en met name zijn gedelegeerde, rechter Knapp, hebben publiekelijk verklaard systematisch over te gaan tot uitzetting van migrerende werknemers en buitenlanders in het algemeen, die worden beschuldigd van feiten die zouden vallen onder artikel 56 van het Verdrag inzake de uitzetting om redenen van openbare orde en openbare veiligheid. Dit artikel heeft echter uitsluitend betrekking op feiten en gedragingen die een ernstig gevaar opleveren voor de ontvangende staat.

Dit lijkt evenwel geenszins het geval te zijn voor de werknemers uit EU-lidstaten die met hun opofferingen hun vaderland hebben gediend en hebben bijgedragen tot de vooruitgang in het land waar zij leven en werken.

De houding die de Duitse autoriteiten aan de dag leggen strookt met het criterium voor het beheer van verblijfsvergunningen als vervat in de Duitse wet op het verblijfsrecht (AufentG/EEG), waarin de geest van de communautaire regelgeving om doeleinden van het intern beleid wordt gemanipuleerd en die bovendien strijdig is met het Verdrag vanwege een ongerechtvaardigde discriminatie van migrerende werknemers. Uitzetting om redenen van openbare orde heeft immers niet alleen betrekking op de werknemers uit derde landen, maar ook op werknemers uit communautaire landen.

Duitsland handelt hier uitsluitend uit hoofde van unilateraal vastgestelde, nationale criteria, die het vrij verkeer van migrerende werknemers dreigen te ondermijnen. Welke maatregelen denkt de Commissie te treffen om genoemde bepaling te doen schrappen of zodanig te doen interpreteren of toepassen dat alle migrerende werknemers uit EU-landen, ongeacht hun verblijfstitel, als Europese burgers voor de rechter en in strafzaken dezelfde behandeling krijgen als de burgers van de Bondsrepubliek Duitsland?

(1999/C 341/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0482/99

van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Uitwijzing en verblijf van migrerende werknemers

Terwijl de Italiaanse autoriteiten het verschijnsel immigratie duidelijk ruimdenkend benaderen, radicaliseren enkele Europese landen, naar eigen zeggen voorvechters van de mensenrechten en het asielrecht, intussen hun asielbeleid.

Dat geldt voor de Bondsrepubliek Duitsland, waar de verenigingen van Italiaanse emigranten zich hebben geschaard achter het Italiaanse consulaat te Stuttgart en het plaatselijke comité „Comitato tricolore per gli italiani nel mondo” (CTIM). Zij beklagen zich er over dat de Duitse autoriteiten te vaak gebruik maken van de drastische maatregel van uitzetting van werknemers uit andere lidstaten wanneer deze zich schuldig maken aan kleine misdrijven, vaak als gevolg van een gebrek aan integratie, terwijl alle EU-landen deze toch verbaal bepleiten.

Deze kleine misdrijven moeten worden veroordeeld, maar kunnen niet worden gevat onder de georganiseerde criminaliteit, en vormen evenmin een objectief gevaar voor de belangen van het ontvangende land. Het zijn veeleer uitingen van economische moeilijkheden, die dus niet met drastische uitzetting van de migrerende werknemer kunnen worden bestraft. Welke maatregelen denkt de Commissie te treffen om de gerechtelijke autoriteiten van Baden-Württemberg en Hessen ertoe aan te zetten de mensenrechten te eerbiedigen en de vigerende communautaire wetgeving inzake het vrije verkeer van werknemers, mobiliteit en gelijke behandeling van migrerende werknemers na te leven?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Monti namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0481/99 en E-0482/99**

(26 april 1999)

De meer dan 60 verzoekschriften tot het Europees Parlement hebben de aandacht van de Commissie gevestigd op de uitwijzingsmaatregelen die de autoriteiten van de deelstaat Baden-Württemberg uit hoofde van de openbare orde tegen Italiaanse onderdanen hebben getroffen

Na onderzoek van de dossiers die bij deze verzoekschriften waren gevoegd, heeft de Commissie besloten een inbreukprocedure tegen Duitsland in te leiden. Deze procedure heeft betrekking op de verenigbaarheid met het Gemeenschapsrecht (Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid ⁽¹⁾) van zowel de uitwijzingsmaatregelen zelf als de Duitse vreemdelingenwetgeving waarop deze gebaseerd zijn.

Het Parlement zal op de hoogte worden gehouden van de ontwikkelingen in dit dossier via de mededelingen die de Commissie in het kader van bovenvermelde verzoekschriften aan het Parlement zal doen toekomen.

⁽¹⁾ PB L 56 van 4.4.1964.

(1999/C 341/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0491/99**van Joaquín Sisó Cruellas (PPE) aan de Commissie**

(5 maart 1999)

Betreft: Preventie op het werk

Het belang van de toepassing van de beginselen op het gebied van de preventie ter verbetering van de gezondheid en de veiligheid op het werk is algemeen bekend. Dit wordt ook door de Commissie in haar vierde programma inzake veiligheid, hygiëne en gezondheid op het werk erkend.

Vaak is het voor een onderneming veel goedkoper een boete te betalen dan preventieve maatregelen te nemen, waardoor de strekking van de wet wordt ondergraven. Hoe moet hiertegen worden opgetreden?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(31 maart 1999)

De Commissie deelt de mening van de geachte afgevaardigde en hecht er speciaal belang aan dat de bepalingen van de Gemeenschapswetgeving inzake de veiligheid en de gezondheid op het werk in alle lidstaten daarwerkelijk worden toegepast.

Overeenkomstig artikel 4 van de kaderrichtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk ⁽¹⁾, waarborgen de lidstaten met name een passende controle en toezicht op de nationale bepalingen ter omzetting van de richtlijn.

Te dien aanzien vestigt de Commissie de aandacht van de geachte afgevaardigde op de constante jurisprudentie van het Hof Van Justitie, die aangeeft dat de lidstaten, binnen de vrijheid die artikel 189, derde alinea, van het EG-

Verdrag hun laat, verplicht zijn om de vorm en middelen te kiezen die het meest geschikt zijn om het nuttig effect van de richtlijnen te bereiken. Wanneer een richtlijn niet voorziet in een specifieke sanctie in geval van schending van de bepalingen ervan of, ten aanzien van dit punt, verwijst naar de nationale wettelijke, bestuursrechtelijke en administratieve bepalingen, verplicht artikel 5 van het EG-Verdrag de lidstaten alle maatregelen te treffen die geschikt zijn om de toepassing en de doeltreffendheid van het Gemeenschapsrecht te waarborgen. Daartoe moeten zij, onder behoud van een discretionaire bevoegdheid ten aanzien van de keuze van de sancties, er op toezien dat schendingen van de communautaire regelgeving worden bestraft onder inhoudelijke en procedurele voorwaarden die analoog zijn aan die welke van toepassing zijn op schendingen van het nationale recht van gelijke aard en belang, en die, in ieder geval, aan de sanctie een doeltreffend, evenredig en afschrikkend karakter toekennen ⁽²⁾.

Het is dus aan de nationale autoriteiten om het juiste evenwicht te vinden tussen de door de nationale regelgeving voorziene geldstraf en het doel de preventie van beroepsrisico's te bevorderen.

⁽¹⁾ PB L 189 van 29.6.1989.

⁽²⁾ Arrest van 12 september 1996, Sando Gallotti, e.e., gevoegde zaken C-58/95, C-75/95, C-112/95, C-119/95, C-123/95, C-135/95, C-140/95, C-141/95, C-154/95 en C-157/95, Jur. blz. I-4345 punt 14.

(1999/C 341/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0508/99**van Klaus Lukas (NI) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreft: EU-middelen voor het Europacollege Natolin

1. Hoeveel betaalt de EU in totaal voor het Europacollege Natolin?
2. Hoeveel is dat per student?
3. Is er een onderwijsinstelling in de EU die nog meer subsidie krijgt van de Commissie?
4. Is uit dit instituut ooit een wetenschappelijke publicatie voortgekomen?

5. Hoe hoog is dan de EU-subsidie per publicatie?
6. Welk percentage van het onderwijzend personeel, het niet onderwijzend personeel en de Poolse studenten is, evenals de leider van het instituut, de heer Sariusz-Wolski, uit Lodz afkomstig?
7. Zou de Commissie zich kunnen voorstellen dat andere instituten voor postdoctorale studies in de EU, die een hoger wetenschappelijk aanzien genieten en niet bijna uitsluitend bevolkt worden door vrienden van de leider van het instituut, eventueel eerder voor subsidiëring in aanmerking zouden kunnen komen?

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(30 maart 1999)

De campus van het Europacollege te Natolin in Polen wordt financieel gesteund volgens de bepalingen van artikel 76 van het Europa-overeenkomst betreffende de bevordering van het onderwijs op het gebied van de Europese studies. De ontwikkeling van het Europacollege te Natolin verloopt volgens de toelichtingen en aanbevelingen van het Parlement en de Gemengde Parlementaire Commissie EU-Polen. Het Europacollege kan terugkijken op een unieke, 50 jaar lange traditie van universitair onderwijs overeenkomstig een bijzonder Europees programma voor academische studies en opleiding gegeven door deskundigen die actief zijn op het gebied van het Europees beleid, wat blijkt uit het niveau van de afgestudeerden. De campus van het Europacollege te Natolin verstrekt know-how aan een nieuwe generatie afgestudeerden in Europese studies, die vooral afkomstig zijn uit Centraal- en Oost-Europa, om de overdracht te bevorderen van de hoognodige deskundigheid met het oog op de eisen van de uitbreiding. Overeenkomstig de toelichtingen van het Parlement werd er in het kader van het Phareprogramma sinds de opstarting ervan 400.000 € per academisch jaar ter beschikking gesteld gevolgd in 1997 door 3 miljoen € voor de ontwikkeling van een programma van drie jaar te Natolin. Met het Natolin-programma wordt gestreefd naar vermindering van de financiële bijdragen van de Gemeenschap en een geleidelijke vermindering van de kosten per capita in de loop van het ontwikkelingsproject dat in het verlengde ligt van de schaalvoordelen die in Brugge werden behaald. De herkomst van de studenten in Natolin weerspiegelt de diversiteit van het Europese karakter van het college: 60 % van de studenten zijn afkomstig uit West-Europa, 28 % uit de landen van Centraal- en Oost-Europa en de Nieuwe onafhankelijke staten (NOS), en de overige 12 % uit Polen. De selectie- en aanwervingprocedures worden eenvormig toegepast en de programma's gefinancierd in het kader van Phare worden uitgevoerd volgens de bepalingen van de Phare-verordening.

(1999/C 341/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0546/99

van Miguel Arias Cañete (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Discriminerende steun aan Gibraltar

Is de Commissie van mening dat het in Gibraltar toegepaste belastingstelsel aan bepaalde categorieën bedrijven, met name financiële diensten, overheidssteun verleent die verboden is krachtens artikel 42 van het EEG-Verdrag? Gibraltar verleent namelijk een gunstige fiscale behandeling die afwijkt van de gebruikelijke regels waardoor de concurrentieverhoudingen worden vervalst en die het diensten- en kapitaalverkeer beïnvloedt. Heeft het Verenigd Koninkrijk de Commissie verwittigd van het bestaan van deze overheidssteun? Wat denkt de Commissie te doen tegen deze regeling?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(6 april 1999)

De Commissie keurde op 11 november 1998 ⁽¹⁾ een mededeling goed over de toepassing van de regels betreffende steunmaatregelen van de staten op maatregelen op het gebied van de directe belastingen op ondernemingen. De mededeling moet worden gezien als onderdeel van het doel dat de Commissie zich heeft gesteld van verduidelijking en versterking van de toepassing van de regels betreffende staatssteun op maatregelen op het gebied van de directe belastingen op ondernemingen ten einde concurrentievervalsingen op de interne markt terug te dringen. De mededeling van de Commissie zorgt ervoor dat de regels en doelstellingen van het EG-Verdrag op consequente en eerlijke wijze worden toegepast.

Zoals in de mededeling vermeld, gaat de Commissie alle bestaande belastingregelingen in de lidstaten aan een onderzoek of heronderzoek onderwerpen. De belastingregelingen betrekking hebbende op binnen een groep verleende diensten, financiële diensten, verzekeringsmaatschappijen of bedrijven op het continentale plat zijn de eerste die in het kader van artikel 92-93 van het EG-Verdrag worden onderzocht. De in Gibraltar geldende

belastingregelingen zullen een onderdeel van dit onderzoek vormen. Van de in Gibraltar geldende belastingregelingen werd, zoals voor de meeste van de 35 belastingregelingen die worden onderzocht, geldt, geen kennisgeving gedaan. Het onderzoek zal uitwijzen of de betrokken maatregelen staatssteun overeenkomstig artikel 92, lid 1 vormen en, zo ja, of zij in het kader van een van de afwijkingen van artikel 92, lid 3 al dan niet als verenigbaar kunnen worden beschouwd.

(¹) SEC(98) 1800 def.

(1999/C 341/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0553/99
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Leeftijdsgrenzen bij de aanwerving van personeel

Kan de Commissie toezeggen dat bij de herziening van haar aanwervingsprocedures in de komende maanden de huidige discriminerende leeftijdsgrenzen voor de aanwerving van personeel worden afgeschaft?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(8 april 1999)

De Commissie heeft op 21 januari 1998 (¹) in beginsel besloten om de leeftijdsgrenzen in de aankondigingen van vergelijkende onderzoeken op termijn af te schaffen. In een eerste fase heeft de Commissie, in navolging van de aanpak die door het Bureau van het Parlement op 20 oktober 1997 werd goedgekeurd, voor alle vergelijkende onderzoeken voor de aanvangsrang en leeftijdsgrens van 45 jaar vastgesteld. In het kader van een interinstitutioneel overleg over het verslag van de Reflectiegroep voor het personeelsbeleid hebben de andere instellingen zich bereid verklaard de leeftijdsgrens op 45 jaar te brengen. Er dient echter op te worden gewezen dat, wat de afschaffing op termijn van de leeftijdsgrenzen in de aankondigingen van vergelijkende onderzoeken betreft, de andere instellingen het niet noodzakelijkerwijze eens zijn met het principiële standpunt van de Commissie.

In het najaar 1999 zal interinstitutioneel overleg plaatsvinden over de kwestie van de leeftijdsgrenzen.

(¹) SEC(97) 2416 en SEC(97) 2417.

(1999/C 341/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0554/99
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Volksgezondheid en stedelijk milieu

Heeft de Commissie wel eens haar gedachten laten gaan over de noodzaak van de oprichting van een Europawijd netwerk van stedelijke gezondheidsdiensten met het oog op de uitwisseling van beste praktijken inzake de sociale en stedelijke aspecten van het gezondheidsbeleid?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(12 april 1999)

De Commissie streeft inderdaad naar een brede aanpak van het gezondheidsbeleid, met inbegrip van sociale en stedelijke aspecten. Uit hoofde van het huidige geheel aan volksgezondheidsprogramma's die zijn ontwikkeld in de context van het actiekader 1993 van de Commissie op het gebied van de volksgezondheid (¹), verleent de Commissie al steun aan een aantal stedelijke netwerken, waaronder een Europees netwerk voor de volksgezondheid in hoofdsteden en regio's.

In het kader van de Europese campagne voor stadsondersteuning verleent de Commissie eveneens steun aan het project „gezonde steden” van de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO), een internationaal ontwikkelingsprogramma op lange termijn dat de gezondheid hoog op de agenda van de besluitvormers in de Europese steden wil plaatsen. Ongeveer 1.100 steden en gemeenten zijn verbonden met 26 nationale en verscheidene regionale en thematische netwerken van gezonde steden in Europa. De activiteiten omvatten de voorbereiding en verspreiding van case-studies en de ontwikkeling van veel-steden actieplannen.

Een van de voornaamste prioriteiten van het nieuwe volksgezondheidsbeleid van de Commissie, zoals uiteengezet in haar mededeling over de ontwikkeling van het volksgezondheidsbeleid in de Gemeenschap ⁽²⁾, zal het creëren van een algemeen gezondheidsvoorlichtingssysteem zijn, waarin de ontwikkeling van de gezondheidstoestand en gezondheidsstelsels zijn opgenomen. Dit zal de desbetreffende autoriteiten in de lidstaten met elkaar verbinden en hen in staat stellen om informatie uit te wisselen over de beste praktijken op vele gebieden van het gezondheidsbeleid. Hoewel de lidstaten de desbetreffende partners voor de diverse onderdelen van het systeem moeten aanwijzen, zullen de regio's en steden naar verwachting nauw bij deze inspanning worden betrokken.

Tenslotte verschaft de gegevensbasis van de Commissie over goede praktijken in stadsbeheer en duurzaamheid ⁽³⁾, die gezondheid als een hoofdonderwerp heeft, een nuttig instrument voor het verspreiden van case-studies die zich concentreren op de sociale en stedelijke aspecten van gezondheidsbeleid.

⁽¹⁾ COM(93) 559 def.

⁽²⁾ COM(98) 230 def.

⁽³⁾ <http://europa.eu.int/comm/urban/>.

(1999/C 341/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0557/99

van Joaquín Sisó Cruellas (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Alcoholgebruik

Het Spaanse Plan Nacional sobre Drogas heeft geconstateerd dat de druggebruikers die er nieuw bijkomen, jongeren zijn (studenten en werkende jongeren die goed geïntegreerd zijn in de maatschappij) en dat zij verschillende soorten drugs in grote hoeveelheden tijdens de weekends gebruiken (geestverruimende middelen; alcohol; tabak en cocaïne). Van alle drugs besteedt het Plan speciale aandacht aan alcoholgebruik. Uit de cijfers blijkt dat 35 % van de bevolking al voor het 16de levensjaar alcohol gebruikt. 1,1 % van de bevolking is elke dag dronken, terwijl 2,1 % dit eens per week overkomt. Dezelfde cijfers wijzen uit dat van de gewone gebruikers 39 % alcoholische dranken nuttigt op werkdagen en 67 % in het weekend. Het alcoholgebruik bij vrouwen is sterk gestegen, voor het eerst in de geschiedenis zijn er evenveel drinkende vrouwen als mannen. De eerste alcohol wordt genuttigd tussen het 15de en het 18de levensjaar. 70,4 % van de jongeren tussen 15 en 18 gebruikt in het weekend alcohol. Het Plan acht vooral de tolerantie die in de samenleving bestaat voor alcoholgebruik, zorgwekkend.

Kan de Commissie mij meedelen of zij over soortgelijke cijfers beschikt voor de rest van de lidstaten?

Antwoord van de heer de Silguy namens de Commissie

(19 april 1999)

De Commissie is zich bewust van het probleem van het alcoholgebruik onder tieners en jongeren.

De meeste lidstaten hebben gegevens over het alcoholgebruik verzameld via vragen die in de nationale gezondheidsenquêtes werden gesteld. Een meerderheid van de lidstaten heeft ook adhoc-enquêtes gehouden — met vragen over alcoholgebruik — die rechtstreeks gericht waren tot tieners en jongeren. Aangezien deze gegevens niet op hetzelfde tijdstip werden verzameld en er tussen de gehanteerde definities en enquêtemethoden significante verschillen bestaan, is het echter zeer moeilijk om intra-communautaire vergelijkingen te maken.

Momenteel wordt een vergelijkende analyse van de recentste gegevens gemaakt onder het communautair statistisch programma 1998-2002 (Beschikking 99/126/EG) ⁽¹⁾ en meer bepaald onder het communautaire actieprogramma voor gezondheidsmonitoring (Besluit 1400/97/EG) ⁽²⁾. Voorts werd in het kader van het programma Biomed 2 een project gestart om een gemeenschappelijk enquête-instrument voor alcoholgebruik voor te bereiden.

⁽¹⁾ PB L 42 van 16.2.1999.

⁽²⁾ PB L 193 van 22.7.1997.

(1999/C 341/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0558/99
van Maria Berger (PSE) aan de Commissie

(3 maart 1999)

Betreft: Beschikking van de Commissie inzake subsidie aan SNIACE S.A. (Torrelavega, Cantabrië, Spanje)

In de beschikking inzake subsidie aan SNIACE S.A. (Doc. IV/1466/98 — artikel 1, laatste zin) verklaart de Commissie dat zij over de nog niet afgedane kwestie van de achterstallige milieuheffingen over de periode 1987-1995 te geleger tijd een besluit zal nemen.

Wanneer denkt de Commissie dat besluit te nemen? Welke criteria hanteert zij om uit te maken wanneer het moment voor een besluit gekomen is?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(22 maart 1999)

De Commissie zal zo spoedig mogelijk een besluit nemen over de vraag of subsidie is vervat in de niet-ingevoerde milieuheffingen van SNIACE SA, d.w.z. wanneer zij van mening is dat zij over het noodzakelijke materiaal beschikt om de verenigbaarheid van dit soort steun met de gemeenschappelijke markt te beoordelen. De Commissie kan thans niet aangeven wanneer zij met de resultaten van haar onderzoek zal komen, noch ook wat de uitkomsten daarvan zullen zijn.

(1999/C 341/184)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0569/99
van Nelly Maes (ARE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Centrum voor industriële ontwikkeling ACS-EU

Het Centrum voor industriële ontwikkeling (Centre de Développement Industriel-CDI), gevestigd te Brussel is verwickeld in een rechtszaak voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Kan de Commissie volgende feiten uit het dossier bevestigen?

1. Het oprichten van een parallelle structuur onder de naam Centre de Développement des Entreprises (CDE), met grote onduidelijkheid over het voortbestaan van afspraken aangegaan door het CDI.
2. Publicatie van een nieuw organigram op de website van de Commissie alvorens enige beslissing was genomen over de opheffing van het CDI.
3. De directeur van het CDE zou zijn benoemd zonder dossier van kandidaatstelling en zonder bekendmaking van vacante post.
4. De tijdelijke directeur van het CDI, de heer Mbayi, werd samen met zijn familie (vier kinderen waarvan twee met de Belgische nationaliteit) op straat gezet en heeft gedurende drie jaar geen vergoeding ontvangen.

Klopt de bewering dat Commissaris Pinheiro in maart 1998 een waarschuwing heeft gekregen van SFIE, de vakbond van Europese en internationale ambtenaren inzake deze laatste bedenking, en is de Commissie als college daarvan op de hoogte?

Welke stappen heeft de Commissie ondernomen c.q. zal zij ondernemen om de mogelijke discreditering van de Europese Instellingen voor de Brusselse rechtbank van Eerste Aanleg te voorkomen?

Kan de Commissie mij tenslotte medelen hoe groot de dotatie is die het CDE ACP-EU ontvangt van het Europees Ontwikkelingsfonds, en dit vanaf 1995?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(8 april 1999)

De rechterlijke uitspraak waarop het geachte parlementslid doelt is niet aan de Commissie medegedeeld. De uitspraak is kennelijk gedaan in een zaak tussen het Centrum voor Industriële Ontwikkeling (CIO) en een voormalige werknemer van het CIO. De Commissie wijst erop dat op geschillen tussen het CIO en zijn

werknemers de procedures van Besluit 1/92 van de ACS-EG-Raad van Ministers van toepassing is. In dat besluit zijn de juridische voorschriften voor dergelijke gevallen vervat. De Raad van Bestuur van het CIO, waarin de Commissie slechts waarnemer is, heeft bij dergelijke geschillen geen directe verantwoordelijkheid, maar wordt wel van de ontwikkelingen op de hoogte gehouden door de directie van het CIO, die het centrum in dit soort gevallen vertegenwoordigt.

Naar aanleiding van de andere kwesties waarover het geachte parlementslid om uitleg verzoekt, vestigt de Commissie de aandacht op onderstaande punten.

1. De Raad heeft de Commissie in juni 1998 gemachtigd om met de ACS-landen in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan (ACS) te onderhandelen over een overeenkomst ter vervanging van de Overeenkomst van Lomé. De Raad wees er daarbij op dat het effect van de activiteiten van het CIO moet worden versterkt. Daartoe moet het centrum meer bevoegdheden krijgen en worden omgevormd tot een Centrum voor de Ontwikkeling van het Bedrijfsleven (COB). Dit 'COB' is dus geen parallelle structuur, maar de naam die het centrum krijgt in het kader van de samenwerkingsovereenkomst die het vervolg is op de Overeenkomst van Lomé, indien de EG met de ACS-landen tot een akkoord komt.

2. Het CIO is geen communautaire instelling, maar een instelling volgens internationaal recht, onafhankelijk van de Commissie, waaraan België diplomatieke immuniteit heeft toegekend. Over de structuur van het centrum wordt niet beslist door de Commissie, maar door de Raad van Bestuur, waarin de lidstaten en de ACS-landen volledige beslissingsbevoegdheid hebben. De informatiepagina's van het CIO bevinden zich bovendien niet op de website van de Commissie.

3. Over de wijze waarop het CIO wordt omgevormd tot het COB wordt in gezamenlijk overleg besloten door de Europese partijen en de ACS-landen in het kader van een te sluiten overeenkomst ter vervanging van de Overeenkomst van Lomé.

4. De persoon die het geachte parlementslid noemt is een voormalige werknemer van het CIO, die reeds geruime tijd in een arbitrageprocedure tegen het centrum is verwickeld. Juridisch kan deze persoon niet als tijdelijk directeur van het CIO worden beschouwd. De bevoegdheid om de directie van het centrum te benoemen, en derhalve ook de bevoegdheid om deze te ontslaan, berust uitsluitend bij de ACS-EG-Raad van Ministers. Deze heeft de huidige directeur en adjunct-directeur van het CIO in 1995 benoemd voor de periode tot aan de vervaldatum van de Overeenkomst van Lomé. In tegenstelling tot wat de voormalige medewerker verklaart, heeft de Raad van Ministers niets besloten over ontslag van de directie van het centrum.

De Commissie heeft deze zelfde uitleg reeds een aantal malen verstrekt in haar correspondentie met de vertegenwoordigers van de partijen bij het geschil en met externe organisaties die haar in verband met deze kwestie hebben benaderd.

Het CIO wordt gefinancierd door het Europees Ontwikkelingsfonds, voor een bedrag van 72,7 miljoen € voor de periode die overeenstemt met het tweede financieel protocol bij de Overeenkomst van Lomé (1995-2000).

(1999/C 341/185)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0571/99

van José Barros Moura (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Jaarverslag 1998 van de vertegenwoordiger van de Raad van Bestuur van de Europese Scholen

Tot mijn verbazing heb ik in bovengenoemd jaarverslag geen gegevens aangetroffen over:

- het aantal leerlingen per nationaliteit;
- het aantal docenten en hulpdocenten per nationaliteit;
- het aantal leerlingen uit gezinnen van ambtenaren, andere personeelsleden of leden van de EU-instellingen en het aantal leerlingen waarvan geen van beide ouders werkzaam is in EG/EU-verband, per nationaliteit.

Gaarne zou ik deze informatie over elke school afzonderlijk willen ontvangen. Ook verzoek ik om informatie over de functionele betrekkingen tussen de Europese scholen en de nationale ministeries van Onderwijs en over de door de leerlingen van de Europese scholen gekozen vervolgopleidingen.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(12 april 1999)*

Aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement worden rechtstreeks vier tabellen toegezonden: een tabel met de verdeling van de ingeschreven leerlingen naar nationaliteit; een tabel met de verdeling van de door de lidstaten gedetacheerde leraren naar nationaliteit; een tabel met het totale aantal lesuren van de docenten (deze stemmen overeen met respectievelijk 83 en 129 posten van voltijds gedetacheerde leerkrachten) en een tabel (schooljaar 1998-1999) met de verdeling voor de negen Europese scholen van de leerlingen uit gezinnen van personeelsleden van de EU-Instellingen en uit gezinnen die geen enkele band hebben met de Gemeenschappen.

De Europese scholen hebben een voor alle lidstaten gemeenschappelijk onderwijsstelsel. De Raad van Bestuur oefent toezicht uit op de scholen. Dit is een intergouvernamenteel orgaan dat bestaat uit de met Onderwijs of Externe culturele betrekkingen belaste minister(s) van elke overeenkomstsluitende partij. De Commissie is lid geworden van deze Raad van Bestuur nadat op 11 december 1957 hierover een overeenkomst werd gesloten tussen de Raad van Bestuur en de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS).

De vertegenwoordigers van de lidstaten hebben eveneens zitting in het administratief en financieel comité en in de pedagogische comités van het lager en het middelbaar onderwijs: deze intergouvernamentele organen zijn belast met de voorbereiding van de beslissingen van de Raad van Bestuur. Twee commissies van inspecteurs — één voor het lager en één voor het middelbaar onderwijs — waarin één inspecteur per lidstaat zitting heeft, zijn belast met het toezicht op de pedagogische aspecten van de scholen, d.w.z. de organisatie van het onderwijs, de vaststelling van de programma's, de controle van de kwaliteit van het onderwijs en het toezicht op de door de lidstaten gedetacheerde leerkrachten. Ieder jaar zorgen zij ervoor dat de examens voor het baccalaureaat worden georganiseerd en dat er een onderlinge overeenstemming is bij de correctie daarvan.

De ministers van Onderwijs van de lidstaten detacheren de leerkrachten en de bezoldiging van die leerkrachten wordt verder door de lidstaten uitbetaald.

Het is moeilijk om na te gaan voor welke studies de oudleerlingen van de Europese scholen hebben gekozen, aangezien het Europees baccalaureaat toegang verstrekt tot alle universiteiten in de Gemeenschap. In de Europese scholen zijn er immers elf taalafdelingen en dit verklaart waarom zeer veel leerlingen na het baccalaureaat op zoveel verschillende plaatsen verder studeren. Bovendien wordt het Europees baccalaureaat ook in een aantal derde landen erkend met name door verschillende universiteiten in de Verenigde Staten. Dit zorgt voor een nog grotere verspreiding van de leerlingen.

De vertegenwoordiger van de Raad van Bestuur heeft de Europese scholen echter verzocht hierover de nodige gegevens te verzamelen en binnenkort zullen terzake statistieken beschikbaar zijn.

(1999/C 341/186)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0572/99**van Rinaldo Bontempi (PSE) aan de Commissie***(3 maart 1999)*

Betreft: Recht op water voor iedereen

Diverse belangrijke initiatieven zoals het „Groundwater Action Plan”, de kaderrichtlijn inzake water, de „Guidelines for water resources development cooperation” wijzen erop dat de Commissie het essentiële belang inziet van een duurzaam en op solidariteit gestoeld waterbeheer.

Ondanks deze initiatieven en ook andere lovenswaardige internationale acties van het UNDP, het UNEP, de Wereldbank, de FAO, de WHO en de WMO, blijven 1,5 miljard mensen verstoken van het fundamentele, individuele en collectieve recht op drinkbaar water.

De recente experimenten met het privatiseren van de eigendom en de distributie van water — zoals in het Verenigd Koninkrijk — wettigen echter niet meteen de hoop dat iedereen het recht op water zal worden gewaarborgd als de privatiseringstendens zich doorzet.

1. Wat is de Commissie, naast datgene wat zij al heeft ondernomen, van plan te doen om ertoe bij te dragen dat de gehele wereldbevolking het recht op water effectief wordt gegarandeerd?
2. Meent de Commissie niet dat de Europese Unie een voortrekkersrol moet spelen in een internationaal initiatief „Water voor iedereen”?

3. Verwacht wordt dat de wereldbevolking tegen het jaar 2020 met meer dan een miljard zal toenemen, vooral in Afrika, Azië en Latijns-Amerika, gebieden die ook nu al te lijden hebben onder waterschaarste. Meent de Commissie niet dat, in het kader van de ontwikkelingssamenwerking, het probleem van het water als levensfundament, en dus in de ruimere context van de eerbiediging van de mensenrechten dringend moet worden aangepakt?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(8 april 1999)

De toegang tot drinkwater en tot de dienstverlening op het gebied van sanitatieve behoort tot de fundamentele behoeften van de meest kwetsbare bevolkingsgroepen waarin moet worden voorzien, teneinde de armoede terug te dringen en de gezondheid van deze groepen te verbeteren. In het kader van de communautaire ontwikkelingshulp steunt de Commissie de landen die deze sector als prioritair in hun programma's aangeven. Daarnaast worden projecten gesteund van niet-gouvernementele organisaties (NGO). De betrokkenheid van de begunstigden bij het opzetten en beheren van de basisvoorzieningen is een essentieel element van iedere actie op het gebied van de watervoorziening en de waterzuivering.

De leidende beginselen (op institutioneel, maatschappelijk en economisch gebied) zijn samen met de lidstaten door de Commissie uitgewerkt in de eind 1998 gepubliceerde „Richtnoeren voor de ontwikkelingssamenwerking op het gebied van de watervoorziening” ⁽¹⁾. Dit document, waarin een strategische benadering wordt beschreven om tot een duurzaam beheer van de watervoorraden te komen, zal wellicht een bijdrage te leveren aan de verbetering van de kwaliteit en de samenhang van de initiatieven, in het bijzonder bij de watervoorziening en de sanitatie op het platteland en in de steden, zonder daarbij voorbij te gaan aan de stedelijke gebieden waarmee het wat dit betreft vaak het slechtst gesteld is.

De Commissie houdt zich ook in ruimer Europees verband bezig met de kwestie van de toegang tot water van voldoende kwaliteit en kwantiteit. In het kader van het VN-EG-Verdrag inzake grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren wordt er in nauwe samenwerking met de wereldgezondheidsorganisatie (WHO)-Europa een protocol inzake water en gezondheid ontwikkeld. Dit protocol heeft voornamelijk betrekking op drinkwaterzuivering en op de behandeling van stedelijk afvalwater met de bedoeling de voorziening van veilig drinkwater voor iedereen veilig te stellen. De Commissie neemt in samenwerking met de lidstaten en met de landen van Oost- en Midden-Europa deel aan deze werkzaamheden. Het protocol zal ontstaan voor ondertekening op de komende ministeriële conferentie in Londen in juni 1999 over milieu en gezondheid.

De Commissie speelt samen met de lidstaten ook een belangrijke rol op het gebied van de ontwikkeling van een geïntegreerd en duurzaam waterbeleid in het kader van de commissie voor duurzame ontwikkeling van de VN.

⁽¹⁾ ISBN 92-828-4454-4.

(1999/C 341/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0578/99 van Giuseppe Rauti (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Het toevertrouwen aan Italië van een mandaat van de Verenigde Naties in Albanië

Om de Commissie zover te krijgen dat de Unie het initiatief neemt om aan Italië een mandaat van de Verenigde Naties te verlenen voor Albanië, wordt erop gewezen dat:

1. dit instituut — waarvan gebruik werd gemaakt in de eerste tien naoorlogse jaren en dat een erfenis was van de Volkenbond uit de periode van na de Eerste Wereldoorlog — steeds positieve resultaten heeft afgeworpen. Dit blijkt wel uit het feit dat Italië in de jaren '50 een mandaat had over Somalië en ervoor heeft gezorgd dat Somalië een positieve handelsbalans had ten opzichte van het buitenland;
2. de tot dusver ontplooiden initiatieven geen positief resultaat hebben opgeleverd: Italië heeft tussen 1991 en 1998 bijna 2.000 miljard lire in Albanië gestoken. Op dit moment staat Albanië er niet alleen slechter voor dan tevoren, maar „steekt” het zelfs la Puglia „aan” (dat is de Italiaanse regio die aan de overkant ligt), niet alleen door een ongecontroleerde vluchtelingenstroom, maar ook door transporten op grote schaal van drugs, allerlei soorten wapens en duizenden, zelfs heel jonge vrouwen die, wanneer zij verkocht zijn, in de prostitutie terechtkomen;

3. bij de door Italië uitgegeven 2.000 miljard lire nog de bedragen komen die de Europese Unie in het land heeft gestoken, bedragen die al even gigantisch zijn; volgens het verslag van mevrouw Leonie van Bladel ⁽¹⁾, op 11 februari 1999 in de plenaire vergadering in Straatsburg behandeld, zou het gaan om een bedrag van 1.500 miljard lire over de periode 1991-1998; daar komt nog een macro-financiële hulp van 40 miljard lire bij.

Is de Commissie niet van mening dat, voordat men weer miljarden in een bodemloze put gooit, het wenselijk zou zijn om het roer om te gooien en te kiezen voor een andere aanwezigheid in Albanië?

⁽¹⁾ Doc. A4-0041/99.

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(8 april 1999)

Het is niet aan de Commissie om het initiatief te nemen voor een mandaat dat de Verenigde Naties aan een lidstaat van de Europese Unie zouden verlenen voor een derde land. Wat Albanië betreft, zij er trouwens op gewezen dat dit land deel uitmaakt van de Europese familie en sinds 1994 lid van de Raad van Europa is. Anderzijds is de Commissie er zich terdege van bewust dat er in Albanië sinds de crisis van 1997 een grote onstabiliteit heerst, die ook gevolgen heeft voor de buurlanden en met name de door het geachte parlementslid genoemde Italiaanse regio.

Sinds eind 1997 steunt de internationale gemeenschap en op de eerste plaats de Europese Gemeenschap (die op zich al meer dan 150 miljoen € verstrekt) Albanië met een omvattend programma ter bevordering van de stabilisatie en ontwikkeling van het land, in het bijzonder via specifieke bijstand aan politie, justitie, douane en de overheidsdiensten in het algemeen. Bovendien wordt humanitaire hulp verstrekt, onder meer aan de vluchtelingen uit Kosovo. Macro-economisch gezien is de situatie in het land er in 1998 sterk op vooruitgegaan. De Commissie is ervan overtuigd dat de versterking van de staat en van het Albanese overheidsapparaat de enig mogelijke weg vormt om de situatie in het land nog meer te verbeteren. Bovendien zal de versterkte aanwezigheid van een internationale politiemacht in het kader van de opdracht van de West-Europese Unie, waaraan de Gemeenschap in een gemeenschappelijk optreden van 9 maart 1999 haar steun heeft betuigd, kunnen bijdragen tot het scheppen van een veiliger klimaat dat de stabilisatie en de economische ontwikkeling van Albanië zal bevorderen.

In het algemeen zal de internationale gemeenschap een actieve rol blijven spelen bij het proces voor de stabilisatie en ontwikkeling van het land. Zulks blijkt uit de politieke opdracht van de Organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa (OVSE) in Albanië, het informeel consultatief forum Vrienden van Albanië onder het gezamenlijke voorzitterschap van de OVSE en de Europese Unie, en de donorcoördinatie in sommige sleutelsectoren, waarvoor de Commissie en de internationale financiële instellingen zorgen.

(1999/C 341/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0579/99

van José Barros Moura (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Onderhandelingen EU-Zwitserland

Kan de Commissie, gezien haar antwoord van 8 februari 1999 op mijn vraag E-4022/98 ⁽¹⁾, nader toelichten welke de concrete gevolgen de genoemde uitzondering — het feit dat de tijdvakken waarin in andere lidstaten is gewerkt gedurende een overgangperiode niet kunnen worden opgeteld — zal hebben voor de minimumperiode waarin iemand gewerkt moet hebben om recht te hebben op een werkloosheidsuitkering, zulks in verband met de situatie van de talrijke Portugese arbeiders die seizoenarbeid in Zwitserland verrichten?

⁽¹⁾ PB C 320 van 6.11.1999, blz. 109.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(12 april 1999)

De ontwerp-overeenkomst met Zwitserland betreffende de sociale zekerheid voor migrerende werknemers voorziet in het algemeen de volledige toepassing van Verordening (EEG) 1408/71 op onderdanen van derde landen ⁽¹⁾ die in Zwitserland werkzaam zijn. Een specifieke ontheffing met betrekking tot werkloosheidsuit-

keringen is gedurende de overgangperiode voorzien. Deze ontheffing heeft betrekking op degenen die minder dan een jaar in Zwitserland hebben gewerkt. In dergelijke gevallen worden perioden van tewerkstelling in andere lidstaten niet opgeteld voor de wachttijd die moet worden vervuld om recht te hebben op Zwitserse werkloosheidsuitkeringen (momenteel zes maanden). Deze ontheffing zou onder normale omstandigheden geen betrekking hebben op Portugese seizoenarbeiders daar, volgens de bepalingen van Verordening 1408/71, seizoenarbeiders degenen zijn die niet in het land van hun tewerkstelling wonen en derhalve recht hebben op werkloosheidsuitkeringen in hun land van vestiging (in dit geval Portugal).

Uit hoofde van deze overeenkomst hebben seizoenarbeiders eveneens het recht om zich in Zwitserland te vestigen, waardoor zij Zwitserse werkloosheidsuitkeringen kunnen aanvragen wanneer de nationale wachttijd is vervuld.

(¹) PB C 6 van 10.1.1998.

(1999/C 341/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0593/99
van Nuala Ahern (V) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Tweede verslag over de toepassing in de lidstaten van richtlijn 92/3/Euratom van 3 februari 1992

Waarom heeft de Commissie zo lang gewacht met de publicaties, op 22 december 1998, van het tweede verslag over de toepassing in de lidstaten van richtlijn 92/3/Euratom (¹) van 3 februari 1992, betreffende toezicht en controle op overbrenging van radioactieve afvalstoffen tussen lidstaten en naar en vanuit de Gemeenschap (COM(98) 0778 def.), dat slechts betrekking heeft op 1994 en 1995? Welke maatregelen wil zij nemen om te waarborgen dat dit verslag in de toekomst tijdiger gepubliceerd wordt?

(¹) PB L 35 van 12.2.1992, blz. 24.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(8 april 1999)

Zoals vermeld in het antwoord op schriftelijke vraag nr. E-371/98 (¹) van het geachte parlementslid, werden pas halverwege 1997 de volledige gegevens uit de lidstaten ontvangen. De vertraging daarna bij het samenstellen van het verslag valt te wijten aan verschillende prioritaire verplichtingen.

De Commissie is begonnen met de voorbereiding van het derde verslag, dat de jaren 1996-1997 zal beslaan, ten behoeve van publicatie voor einde 1999, met de steun van het bij artikel 19 van de richtlijn opgerichte adviescomité.

(¹) PB C 304 van 20.10.1998.

(1999/C 341/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0595/99
van Ian White (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Bescherming van dieren tijdens het vervoer

In RSPCA Magazine „Animal Issues” wordt bericht dat Frankrijk, Griekenland, Italië en Portugal de EU-richtlijn 95/29/EG (¹) inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer niet ten uitvoer gelegd hebben. Wat is het standpunt van de Commissie dienaangaande en welke maatregelen heeft zij genomen om te waarborgen dat de EU-wetgeving strikt wordt nageleefd?

(¹) PB L 148 van 30.6.1995, blz. 52.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(8 april 1999)*

Griekenland, Italië en Portugal hebben nationale maatregelen gemeld voor de tenuitvoerlegging van Richtlijn 95/29/EG van de Raad van 29 juni 1995 tot wijziging van Richtlijn 91/628/EEG inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer.

Frankrijk heeft deze richtlijn niet volledig ten uitvoer gelegd. De Commissie heeft de inbreukprocedure die zij op grond van artikel 169 van het EG-Verdrag had ingeleid omdat dit land had nagelaten de nodige maatregelen voor de tenuitvoerlegging van de richtlijn te melden, dan ook niet stopgezet.

(1999/C 341/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0602/99**van Patricia McKenna (V) aan de Commissie***(4 maart 1999)*

Betreft: Ondertekening van akkoorden krachtens artikel 101 van het Euratom-Verdrag

Kan de Commissie meedelen waarom zij in december een akkoord krachtens artikel 101 van het Euratom-Verdrag getekend heeft met Canada over samenwerking op het gebied van kernenergie, zonder daar het Europees Parlement van op de hoogte te stellen of diens advies in te winnen, hetgeen in strijd is met het interinstitutioneel akkoord dat in een briefwisseling tussen het Parlement en de Commissie tot stand kwam over dergelijke belangrijke Euratom-akkoorden?

Zal de Commissie in het vervolg het Parlement in kennis stellen van alle lopende of komende onderhandelingen op het gebied van kernenergie, met inbegrip van die met de IAEA en andere dergelijke organen. Zal de Commissie in de toekomst het Parlement op voorhand raadplegen over al deze en soortgelijke akkoorden, en zo niet zal zij uitzonderingen voortaan motiveren?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie*(24 maart 1999)*

De Commissie gaf een eerste reactie op de door het geachte parlementslid aan de orde gestelde zaken in de bijeenkomst van de Commissie Buitenlandse Zaken, Veiligheid en Defensiebeleid van het Parlement van 23 februari 1999.

De Commissie staat momenteel in contact met het Parlement om een antwoord te geven op en een oplossing te vinden voor de verschillende recentelijk aan de orde gestelde kwesties met betrekking tot de tenuitvoerlegging van de briefwisseling tussen de voorzitters van de Commissie en het Parlement van juli 1998 betreffende de sluiting van Euratom-overeenkomsten (op basis van artikel 101, lid 2).

(1999/C 341/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0620/99**van Robin Teverson (ELDR) aan de Commissie***(12 maart 1999)*

Betreft: Luchtverbindingen

Regionale luchthavens ondervinden vaak moeilijkheden bij het verkrijgen van praktische slots op grote luchthavens omdat grote luchthavens de voorkeur geven aan grote, meer lucratieve vliegtuigen afkomstig van andere grote luchthavens. Dit remt de ontwikkeling van regionale luchthavens en vergroot de druk op de grote luchthavens.

Heeft de Commissie plannen om regionale luchthavens en luchtvaartmaatschappijen te helpen, zoals een verplichte minimumeis op grote luchthavens voor het uitgeven van praktische slots voor gebruik door regionale luchthavens/luchtvaartmaatschappijen?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(19 april 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op mondelinge vraag H-159/99 van de heer Watson tijdens het vragenuur in de vergaderperiode van het Parlement van maart 1999 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Parlement (maart 1999).

(1999/C 341/193)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0646/99
van Ian White (PSE) aan de Commissie**

(16 maart 1999)

Betreft: Belasting op het in dienst nemen van vreemdelingen

Is de Commissie ervan op de hoogte dat in de theaterwereld in Duitsland een belasting van 20 % wordt geheven op het in dienst nemen van niet-Duitsers? Kan de Commissie bevestigen dat dit zo is en is ze het ermee eens dat een dergelijke praktijk discriminerend is voor in Duitsland wonende onderdanen van andere lidstaten?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(19 april 1999)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(1999/C 341/194)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0651/99
van Johannes Blokland (I-EDN) aan de Commissie**

(9 maart 1999)

Betreft: Ongeregelheden rond de Prins Mauritschool van „Open Christianity” in St. Petersburg, Rusland

1. Is de Commissie op de hoogte van de pogingen van de autoriteiten in St. Petersburg om de school „Open Christianity” in Rusland te sluiten?
2. Kan de Commissie bevestigen dat de lokale overheid en politie de leiding en de leerlingen van deze school intimideren? Wat is de achtergrond van dit optreden?
3. Zijn er contacten tussen de EU en de autoriteiten in St. Petersburg? Zijn er contacten (geweest) tussen de EU en de leidinggevenden van „Open Christianity”?
4. Is de Commissie bereid haar zorg ten aanzien van het optreden van de lokale autoriteiten in St. Petersburg aan de Russische regering over te brengen? Wil de Commissie de reactie van de Russische regering aan het Parlement meedelen?
5. Welke middelen ziet de Commissie nog om sluiting van „Open Christianity” tegen te gaan?

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(29 maart 1999)

De delegatie van de Commissie in Rusland heeft de ontwikkelingen rond de „Open Christianity” school in St. Petersburg gevolgd. De school is net ontruimd, kennelijk als gevolg van problemen in verband met het huurcontract waarvan de status enigszins vaag is.

Op 11 februari 1999 werd de school door het arbitragehof van St. Petersburg het recht ontnomen om het gebouw te gebruiken. Hiertegen is de school in beroep gegaan. De Delegatie van de Commissie volgt de resultaten van de juridische procedure.

(1999/C 341/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0653/99
van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(9 maart 1999)

Betreft: Zeehondjes in de Witte Zee in Rusland

Kan de Commissie medelen, gezien het door het IFAW (International Fund for Animal Welfare) geleverde bewijs (The Guardian, 2.3.1999) dat het EU-verbod op de invoer van huiden van zeehondjes niet ten uitvoer wordt gelegd, wat zij voornemens is te ondernemen om ervoor te zorgen dat een einde wordt gemaakt aan deze wantoestand?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(8 april 1999)

Het door het geachte lid aangehaalde bewijsmateriaal is niet relevant voor de handhaving van het communautaire verbod op de invoer van huiden van zadelrobberjongen, aangezien de uitvoer blijkbaar naar Noorwegen plaatsvindt, dat natuurlijk niet door de betrokken wetgeving is gebonden.

(1999/C 341/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0656/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Sluiting van het Europees Parlement tijdens de Europese boerenbetoging

Ter gelegenheid van de Europese boerenbetoging tegen de melkquota's, op maandag 22 februari in Brussel, liet secretaris-generaal Julian Priestley een dienstorder uitgaan waarin hij meedeelde dat op die dag de kantoren van het Europees Parlement gesloten zouden zijn en dat werkzaamheden van de instelling zouden worden geschorst. Ook het openbaar vervoer zou stilliggen, zodat heel Brussel er als een belegerde stad zou uitzien.

Overwegende dat het protest van de boeren een legitieme democratische uiting is van burgers van de Europese Unie, die bovendien een belangrijke economische sector vertegenwoordigen, en dat op 10 februari in Straatsburg een gelijkaardige betoging zonder incidenten heeft plaats gehad, wilde ik de Commissie het volgende vragen:

1. Vindt de Commissie niet dat dergelijke maatregelen overdreven zijn en het recht van de EU-burgers op vrije meningsuiting en op betoging beperken?
2. Vindt zij niet dat de genoemde maatregelen getuigen van een houding die de discussie en de gezamenlijke reflectie over de problemen van de boeren dwarsboomt?
3. Acht zij deze beslissing laakbaar?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(25 maart 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag E-605/99 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 325 van 12.11.1999, blz. 124.

(1999/C 341/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0676/99
van Angela Billingham (PSE) aan de Commissie

(9 maart 1999)

Betreft: Beperkende praktijken in de autohandel

Kan de Commissie meedelen of zij, in het licht van de onlangs tegen Volkswagen AG gevoerde zaak, waarin werd geconstateerd dat dit bedrijf de mededingingsvoorschriften van de EU overschreed door beperkende verkopen aan eindverbruikers afkomstig uit andere lidstaten, in het licht ook van de grote verscheidenheid in autoprijzen in de Europese Unie en de toenemende goedkopere grijze import van auto's die rechtstreeks aan de consument worden verkocht door autoverkopers die buiten het officiële netwerk van dealers (meestal in het Verre Oosten) opereren, bereid is de herziening van de groepsvrijstellingsverordening voor de distributie van motorvoertuigen, die voor 2001 gepland is, eerder door te voeren?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(31 maart 1999)

De Verordening inzake de groepsvrijstellingsverordening voor de distributie van auto's (Verordening (EEG) 1475/95 van de Commissie van 28 juni 1995 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op groepen afzet- en klantenservice-overeenkomsten inzake motorvoertuigen ⁽¹⁾) is op 1 juli 1995 in werking getreden en verstrijkt op 30 september 2002. De Commissie moge de geachte Afgevaardigde refereren aan artikel 11 van die verordening waarin wordt bepaald dat de Commissie op geregelde tijdstippen de toepassing van de verordening zal bezien, met name wat de prijsverschillen tussen de verschillende lidstaten en de kwaliteit van de dienstverlening aan de eindverbruiker betreft.

De Commissie heeft sedert 1993 in haar halfjaarlijks verslag over de autoprijzen ⁽²⁾ toezicht gehouden op de prijsverschillen in de Gemeenschap. Deze publicatie is gebaseerd op de aanbevolen kleinhandelsprijzen die de fabrikanten op respectievelijk 1 mei en 1 november aan het Directoraat-generaal Concurrentie voorleggen voor hun modellen die het meest worden verkocht in de Gemeenschap. Het is juist dat de Commissie heeft vastgesteld dat er grote prijsverschillen zijn tussen het Verenigd Koninkrijk en de overige lidstaten die ten dele zijn toe te schrijven aan de sterkte van het pond sterling en niet zozeer aan wijzigingen in de aanbevolen catalogusprijzen.

De toenemende doorzichtigheid van de prijzen, in de hand gewerkt door de periodieke verslagen van de Commissie over de autoprijzen en de invoering van de euro, zet de klanten er steeds meer toe aan om hun voertuig te kopen in de lidstaten waar de prijzen en andere verkoopvoorwaarden het gunstigst zijn. Deze ontwikkelingen zijn belangrijke marktgerelateerde factoren die bijdragen tot een betere harmonisatie van de prijzen in de Gemeenschap. De Commissie heeft nieuwe initiatieven genomen (ambtshalve ingeleide procedures tegen bepaalde autofabrikanten, telefonische hulpdiensten) om deze vrijheid voor de consument te waarborgen.

Uit hoofde van artikel 11 van de verordening moet de Commissie uiterlijk op 31 december 2000 een evaluatieverslag over de verordening opstellen. In dit verslag, waarvan de voorbereiding in de loop van dit jaar zal beginnen, zullen de bevindingen van de Commissie en de standpunten van de verenigingen en deskundigen die de betrokken partijen, met name de consumentenverenigingen, vertegenwoordigen worden opgenomen. De Commissie is van plan er voor te zorgen dat door middel van deze procedure terdege rekening zal worden gehouden met alle elementen die bijdragen tot de toepassing van de verordening voordat zij een beslissing neemt over een toekomstig wettelijk kader voor de distributie van auto's.

⁽¹⁾ PB L 145 van 29.6.1995.

⁽²⁾ Voor het meest recente verslag zie IP/99/60 van 1 februari 1999.

(1999/C 341/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0695/99
van Christine Crawley (PSE) aan de Commissie

(9 maart 1999)

Betreft: Pensioenzaken deeltijdwerkers

In 1995 verwees het Britse Hogerhuis een van de 45.000 zaken die bij bemiddelingsraden in behandeling waren bij wijze van proef naar het Europese Hof van Justitie. Het betrof de vraag of deeltijdwerkers terecht met terugwerkende kracht aanspraak maken op rechten ten laste van vroegere werkgevers omdat zij door het verlies van pensioenrechten discriminerend zouden zijn behandeld.

Kan de Commissie, daar deze gepensioneerden die op een uitspraak wachten thans beginnen te sterven voordat bekend is of hun beroep resultaat heeft gehad, het Europese Hof van Justitie onder druk zetten zodat binnen zeer afzienbare tijd arrest wordt gewezen?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(1 april 1999)

De bij het Hof van Justitie aanhangige zaak waarop de geachte afgevaardigde doelt, blijkt de zaak C-78/98 Preston et alii te zijn, die uiteindelijk in maart 1998 bij het Hof aanhangig is gemaakt. De zitting van het Hof in deze zaak heeft op 23 maart 1999 plaats gevonden.

Deze zaak heeft betrekking op de toepassing van artikel 119 van het EG-Verdrag zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in zijn arrest-Barber van 17 mei 1990 ⁽¹⁾ en in de interpretatieve arresten die daarop zijn gevolgd, meer in het bijzonder de arresten van 28 september 1994 in de zaken C-57/93 Vroege ⁽²⁾ en C-128/93 Fisscher ⁽³⁾. De Britse rechtbank heeft het Hof geraadpleegd over de reële draagwijdte van de beide arresten in kwestie, namelijk het recht voor deeltijdwerkers, waarvan het merendeel uit vrouwen bestaat, om zich na 8 april 1976, de datum van het arrest-Defrenne ⁽⁴⁾, bij een beroepspensioenregeling aan te sluiten.

De Commissie kan niet in de door de geachte afgevaardigde verlangde zin bij het Hof van Justitie interveniëren.

⁽¹⁾ C-262/88, Jur. 1990, blz. I-1889.

⁽²⁾ Jur. 1994, blz. I-4541.

⁽³⁾ Jur. 1994, blz. I-4583.

⁽⁴⁾ C-43/75, Jur. 1976, blz. 455.

(1999/C 341/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0740/99
van Alessandro Danesin (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Actief kiesrecht in Italië

Het Italiaanse parlement heeft op 25 juli 1998 het wetsontwerp verworpen dat de Italiaanse kiezers de mogelijkheid moest bieden om hun stemrecht bij Italiaanse wetgevende verkiezingen ook in het buitenland uit te oefenen.

Het gaat om een wetsontwerp dat de Grondwet gedeeltelijk zou wijzigen en de „stem per correspondentie” mogelijk zou maken voor bijvoorbeeld Spaanse burgers.

Inmiddels wordt al dertig jaar gepraat over stemrecht voor Italianen in het buitenland zonder dat de kwestie is opgelost.

Juist dezer dagen heeft het Italiaanse parlement de behandeling hervat van het wetsontwerp dat verband houdt met een dubbele goedkeuring door het parlement. De regel is inmiddels in twee delen opgesplitst: in het eerste deel wordt aan de gewone wet de taak toebedeeld om geschikte instrumenten vast te stellen voor het in praktijk brengen van het uitoefenen van het stemrecht; in het tweede deel worden de modaliteiten vastgelegd volgens welke het stemrecht moet worden uitgeoefend.

1. Kan de Commissie initiatieven nemen om deze situatie uit het slop te halen omdat zij indruist tegen de democratische beginselen waaraan de lidstaten van de Europese Unie zich moeten houden?
2. Is het de Commissie bekend welke lidstaten het hun burgers mogelijk maken om per correspondentie hun stem uit te brengen?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(15 april 1999)

De Commissie is niet bevoegd om zich uit te spreken over de aan de orde gestelde kwestie; deze ressorteert uitsluitend onder de ter zake bevoegde nationale autoriteiten.

(1999/C 341/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0743/99**van Yves Verwaerde (PPE) aan de Commissie**

(9 maart 1999)

Betreft: Gesubsidieerde NGO's in het kader van het buitenlands beleid van de EU

Kan de Commissie meedelen welke criteria zijn vastgesteld om de NGO's te selecteren die in aanmerking komen voor communautaire subsidies, teneinde deel te nemen aan waarnemings- of opleidingsmissies met betrekking tot verkiezingen in het kader van het buitenlands beleid dat de EU voert met het oog op de bevordering van de ontwikkeling van het democratiseringsproces?

Antwoord van de heer Van den Broek namens de Commissie

(8 april 1999)

Bij de verlening van subsidies van de Gemeenschap ten behoeve van niet-gouvernementele organisaties (NGO's) die deelnemen aan het waarnemen bij verkiezingen of aan vorming en opleiding met betrekking tot verkiezingen, hanteert de Commissie als criteria de ervaring en de professionaliteit van de betrokken organisatie, alsook de kwaliteit van de voorgestelde activiteiten.

Een andere belangrijke maatstaf bij de keuze van de bij het waarnemen van verkiezingen betrokken NGO's, is de onpartijdigheid ervan in het verkiezingsproces. Dit is bijzonder belangrijk wanneer de steunverlening bij verkiezingen in derde landen plaatsvindt in de vorm van steun- en opleidingsmaatregelen voor de plaatselijke NGO's, met de bedoeling om de eigen capaciteit daartoe van het land waar de verkiezingen plaatsvinden, tot ontwikkeling te brengen. De subsidie van de Gemeenschap bevordert in sommige gevallen een partnerschap tussen een Europese NGO en een plaatselijke NGO.

In het bijzonder wanneer het de waarneming van de media in het verkiezingsproces betreft, kiest de Commissie NGO's die over voldoende professionaliteit, ervaren personeel, kennis van de werktalen en een doeltreffende werkwijze beschikken. Wat de opleiding voor het waarnemen bij verkiezingen betreft, steunt de Commissie de actie van de universitaire instellingen in de Unie die een terzake erkende wetenschappelijke activiteit hebben ontwikkeld.

(1999/C 341/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0752/99**van Fernand Herman (PPE) aan de Commissie**

(29 maart 1999)

Betreft: Vrij verkeer van bruggepensioneerden op het grondgebied van de lidstaten

Wie in België met brugpensioen is, wordt door de Belgische wet beschouwd als een niet-werkzoekende werkloze en mag om die reden het Belgisch grondgebied niet langer dan dertig dagen per jaar verlaten, ondanks het feit dat hij niet hoeft te stempelen en ook niet verplicht is een job aan te nemen. Het enige wat hij moet doen, is de RVA een kaart terugbezorgen waarop hij de data vermeldt van de vakantie die hij zichzelf toekent, hoewel hij verplicht permanent en definitief met verlof is.

Deze absurde situatie vormt een ernstige belemmering voor het vrij verkeer van personen op het grondgebied van de lidstaten. Ze is bovendien strijdig met zowel de geest als de letter van de verdragen.

De Commissie kent het probleem en heeft bij de Raad een voorstel ingediend dat tot doel heeft brugpensioenregelingen in het kader van een c.a.o. onder het toepassingsgebied van Verordening 1408/71⁽¹⁾ te doen vallen. De Raad heeft echter nog steeds niet de vereiste consensus gevonden om dit voorstel aan te nemen.

Wat denkt de Commissie te doen om werk te maken van dit dossier dat reeds bijna vijf jaar muurvast zit?

⁽¹⁾ PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(19 april 1999)

De Commissie vestigt de aandacht van de geachte afgevaardigde erop dat zij herhaalde malen heeft voorgesteld het toepassingsgebied van verordening (EEG) 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsstelsels op werknemers en hun gezinnen die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen ⁽¹⁾ uit te breiden tot de voortijdige-pensioneringsstelsels. Zij verklaart eveneens dat haar voorstel van 1996 in de Raad geen eenstemmigheid heeft weten te verwerven.

De Commissie heeft evenwel onlangs een voorstel tot vereenvoudiging en herziening van verordening (EEG) 1408/71 ⁽²⁾ goedgekeurd, waarin een nieuw hoofdstuk wordt ingelast ter coördinatie van de voortijdige-pensioneringsstelsels, overeenkomstig de inhoud van het vorige uit 1996 daterende voorstel. Het nieuwe voorstel zou in de loop van 1999 door de Raad moeten worden behandeld.

Tegelijkertijd gaat de Commissie, geval na geval, na of de nationale wetgevingen in dit opzicht de gewaarborgde beginselen van het EG-Verdrag, zoals deze onlangs door de jurisprudentie van het Hof van Justitie zijn geïnterpreteerd ⁽³⁾, eerbiedigen.

⁽¹⁾ PB L 149 van 5.7.1971, in 1980 PB C 169 van 9.7.1980 en in 1996 PB C 62 van 1.3.1996.

⁽²⁾ PB C 38 van 12.2.1999.

⁽³⁾ Arrest Meints C-57/96 van 27.11.1997 en arrest Commissie/Frankrijk C-35/97 van 24.9.1998.

(1999/C 341/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0755/99**van Stephen Hughes (PSE) aan de Commissie**

(29 maart 1999)

Betreft: Antivakbondsactiviteiten

De Sunday Observer berichtte op 17 januari 1999 dat Amerikaanse bedrijven gespecialiseerd in antivakbondsactiviteiten zich in het Verenigd Koninkrijk aan het vestigen zijn. De Europese Federatie van bonden in de sector openbare diensten heeft de Commissie hierover benaderd en om Europese maatregelen gevraagd, omdat het feit dat werknemers worden belemmerd zich bij een bond aan te sluiten in strijd is met de ILO-regels en het EG-Verdrag.

1. Ziet de Commissie toe op de activiteiten van deze bedrijven?
2. Is de Commissie bereid maatregelen voor te bereiden om de activiteiten van deze bedrijven in Europa te verbieden?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(14 april 1999)

De Commissie is op de hoogte van de beweerde activiteiten van bepaalde in het Verenigd Koninkrijk gevestigde Amerikaanse bedrijven. In het communautaire wetgevingskader vallen vakbondsrechten evenwel in beginsel onder de bevoegdheid van de lidstaten, aangezien artikel 2, lid 6, van de Overeenkomst inzake de sociale politiek (artikel 137, lid 6, van het nieuwe Verdrag) het recht tot vereniging en het recht tot staken uitsluit van de sociale bepalingen van het EG-Verdrag.

Daar de kwestie onder de bevoegdheid van de betrokken lidstaat valt, bereidt de Commissie geen maatregelen voor om de beweerde praktijken van deze bedrijven te verbieden.

(1999/C 341/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0762/99
van Anna Karamanou (PSE) aan de Commissie

(11 maart 1999)

Betreft: Gelijke deelname van vrouwen en mannen aan de besluitvormingsprocedures

Kan de Commissie in de vaststelling dat slechts weinig vooruitgang is geboekt bij de uitvoering van de aanbeveling van de Raad van 2.12.1996 over de gelijke deelname van mannen en vrouwen aan de besluitvormingsprocedures, zeggen welke maatregelen zij op dit gebied denkt te nemen?

Welke positieve maatregelen zal de Commissie op grond van artikel 141 van het Verdrag van Amsterdam nemen ten voordele van het minder vertegenwoordigde geslacht (vrouwen dus)?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(9 april 1999)

De Commissie is in velerlei opzicht actief geweest om de doeltreffende verwezenlijking te waarborgen van de door de aanbeveling van de Raad van 2 december 1996 gestelde doelstellingen, waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst.

Zo heeft de Commissie bij voorbeeld de lidstaten aangemoedigd om de nodige maatregelen te treffen voor de tenuitvoerlegging van de aanbeveling van de Raad door in mei 1998 een seminar te organiseren voor de door de regeringen aangewezen hoge ambtenaren. Zij heeft eveneens steun verleend aan door de lidstaten of door non-gouvernementele organisaties voorgestelde acties ter bevordering van een evenwichtige deelname van vrouwen en mannen aan het besluitvormingsproces. Daarvan kan een door de Franse autoriteiten in april 1999 te Parijs geplande conferentie op hoog niveau, waaraan vakministers van de lidstaten zullen deelnemen, genoemd worden.

Tenslotte zij er op gewezen dat de Commissie, overeenkomstig de aanbeveling, de lidstaten heeft verzocht haar vóór eind mei 1999 een verslag te doen toekomen over de ter uitvoering van de aanbeveling getroffen maatregelen. Op basis van de aan de lidstaten toegezonden vragenlijst zal de Commissie een verslag opstellen en dit vóór het einde van het jaar aan het Parlement, de Raad en het Economisch en Sociaal Comité toezenden.

Wat de toepassing van de aanbeveling in haar eigen administratieve structuren betreft, stelt de Commissie sedert 1995 jaarlijks doelstellingen vast voor de benoeming van vrouwen op besluitvormingsposten. Aldus is in de loop der jaren een duidelijke verbetering van de aanwezigheid van vrouwen vastgesteld kunnen worden op directieniveau (19 vrouwelijke directeuren in december 1998 tegen 4 in januari 1995) en op middenkader-niveau (hoofden van eenheden en adviseurs) (het percentage vrouwen is gedurende dezelfde periode gestegen van 8,3 % tot 11,4 % in categorie A et van 28,2 % tot 38,7 % in categorie LA). Gemiddeld wordt 13,3 % van de leidinggevende posten bij de Commissie door vrouwen bezet.

De geachte afgevaardigde wordt tevens verzocht het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-4089/98 van de heer Blak ⁽¹⁾ te raadplegen.

Wat artikel 141 van het verdrag van Amsterdam betreft, is de Commissie bezig met de bestudering van de consequenties van de inwerkingtreding van het verdrag en van de mogelijkheden voor toekomstige ontwikkelingen.

⁽¹⁾ PB C 297 van 15.10.1999.

(1999/C 341/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0781/99
van Sören Wibe (PSE) aan de Commissie

(22 maart 1999)

Betreft: EU-steun voor de verplaatsing van bedrijven

In ruil voor een steun van 2,2 miljoen € vestigde de Amerikaanse auto-onderdelengigant Lear zich in Bengtsfors. Thans verplaatst de onderneming een deel van zijn productie naar Portugal. Ongeveer 8,5 miljoen € van de EU en 8,5 miljoen € aan belastingvoordeel van de kant van Portugal hebben het concern geholpen dit besluit te nemen. Ten minste 350 personen, voornamelijk naaisters, in Bengtsfors zijn hun baan kwijt. De

werknemers zijn woedend. Moet EU-steun werkelijk worden gebruikt om werkgelegenheid van het ene EU-land naar het andere te lokken? Het is bekend dat de Zweden de grootste nettobetalers aan de EU zijn. Hierdoor wordt het vanzelfsprekend extra zuur dat EU-steun wordt gebruikt om werkgelegenheid uit Zweden weg te halen.

Wat kan de Commissie in dit specifieke geval doen? Wat kan zij doen om te zorgen dat iets dergelijks in de toekomst niet meer voorkomt?

Antwoord van Mevr. Wulf-Mathies namens de Commissie

(16 april 1999)

Het geachte parlamentslid zij verwezen naar het gecombineerde antwoord van de Commissie op de mondelinge vragen H-0274/99, H-0286/99 en H-0288/99 tijdens het vragenuurtje van het Parlement van april 1999 ⁽¹⁾ van respectievelijk mevrouw Schörling, de heer Anderson en mevrouw Sandberg-Fries.

⁽¹⁾ Handelingen van het Parlement (april 1999).

(1999/C 341/205)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0783/99
van Ursula Schleicher (PPE) aan de Commissie**

(6 april 1999)

Betreft: Verwerving en bezit wapens en munitie verzamelaars

Richtlijn 91/477/EEG ⁽¹⁾ regelt het bezit en het vervoer van vuurwapens in de Europese Unie. De richtlijn bevat bepalingen betreffende het bezit, het vervoer en de verwerving van wapens en munitie door personen die de schietsport beoefenen, jagers en handelaren. De richtlijn heeft echter geen betrekking op de verzamelaars van wapens.

Wapens voor verzamelaars vallen tot dusver onder de nationale wetgeving, die in de verschillende lidstaten van de Europese Unie sterk uiteenloopt.

1. Acht de Commissie deze interpretatie van de situatie juist?
2. Acht de Commissie het noodzakelijk de bestaande richtlijn te wijzigen of een nieuwe richtlijn voor te leggen die specifiek is gericht op de verwerving en het bezit van wapens en munitie door verzamelaars?
3. Zo ja, wanneer kan de presentatie of de wijziging van de richtlijn worden verwacht?
4. Is de Commissie van mening dat de divergerende nationale wetgeving in de lidstaten van de Europese Unie problemen oplevert voor de verzamelaars van wapens en munitie?

⁽¹⁾ PB L 256 van 13.9.1991, blz. 51.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(27 april 1999)

De Commissie is het eens met de analyse van de geachte afgevaardigde dat Richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens niet van toepassing is op vuurwapens die bestemd zijn voor verzamelingen. Dit betekent dat de verwerving en het vervoer van dergelijke wapens op dit ogenblik onder de nationale wetgeving van de lidstaten vallen, voor zover de artikels 30 en 36 van het EG-Verdrag worden toegepast.

De Commissie is een vragenlijst aan het voorbereiden over de toepassing van Richtlijn 91/477/EEG, die binnenkort naar de lidstaten en de diverse betrokkenen zal worden verstuurd. Op basis van de antwoorden op deze vragenlijst zal de Commissie eind 1999 een verslag over de gevolgen van de toepassing van deze richtlijn aan het Parlement en de Raad voorleggen. In overeenstemming met artikel 17 van de richtlijn zal de Commissie nagaan in hoeverre het nodig is voorstellen tot wijziging van de huidige regeling in te dienen. In dit kader zal de kwestie van de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens die bestemd zijn voor verzamelingen worden bestudeerd.

(1999/C 341/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0817/99**van Gerardo Fernández-Albor (PPE) aan de Commissie**

(6 april 1999)

Betreft: Communautaire campagne tegen alcoholmisbruik onder jongeren

Uit statistisch onderzoek blijkt dat het alcoholgebruik onder jongeren sterk toeneemt. Dit is reden tot ernstige bezorgdheid. De statistieken tonen aan dat 3 % van de bevolking tussen de 15 en 30 jaar excessief en dagelijks drinkt en dat het drankgebruik zich in het weekend verdrievoudigt.

De Europese Unie heeft in het verleden een zeer doelmatige campagne gevoerd tegen andere vormen van misbruik, zoals bijvoorbeeld de consumptie van tabak. Nu lijkt het moment gekomen om de jeugd te waarschuwen voor excessief alcoholgebruik, dat voor de gezondheid minstens zo schadelijk is als drugsgebruik of andere vormen van verslaving.

Acht de Commissie het niet wenselijk om bij de lidstaten een voorstel in te dienen voor een campagne tegen alcoholmisbruik onder jongeren, die de jeugd ertoe moet aanzetten de drank te laten staan en erop gericht moet zijn hen uit hun verslaving te halen en hun alternatieven te bieden voor de verveling, zodat er een nieuwe cultuur van gezondheid komt die een einde maakt aan de buitensporige tolerantie die tegenwoordig aan de dag wordt gelegd als het gaat om alcoholgebruik onder jongeren?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(6 mei 1999)

De Commissie is het met de geachte afgevaardigde eens dat dit een belangrijke kwestie is. Zij besteedt uitermate veel aandacht aan dit vraagstuk in het kader van het Europese netwerk van gezondheidsbevorderende scholen, dat zich uitstrekt over alle lidstaten en ruim 5 000 scholen omvat.

Daarnaast werkt de Commissie aan een voorstel voor een aanbeveling van de Raad over alcoholgebruik onder kinderen en jongeren, die er in het bijzonder op gericht zal zijn om kinderen en jongeren bewuster te maken van de effecten van alcoholhoudende dranken, de passende gezondheidsbevorderende activiteiten voor deze leeftijdsgroepen te stimuleren en de producenten van en handelaren in alcoholhoudende dranken ertoe te bewegen om door middel van voorschriften of in eigen regie toezicht uit te oefenen op de reclame voor en het in de handel brengen en verkopen van alcoholhoudende dranken.

(1999/C 341/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0820/99**van Odile Leperre-Verrier (ARE) aan de Commissie**

(6 april 1999)

Betreft: Toekomst van de gynaecologie

Kan de Europese Commissie aangeven of de gynaecologie, zoals zij in Frankrijk wordt beoefend, ten gevolge van de harmonisatie van de medische specialisaties, gedoemd is te verdwijnen?

Moet niet veeleer worden overwogen om deze specialiteit tot geheel Europa uit te breiden, gezien het belang ervan voor de gezondheid van de vrouw?

Dankzij deze specialiteit ter aanvulling op de verloskunde, welke technischer is en meer gericht is op ingrepen, aangezien het hierbij vooral gaat om bevallingen en chirurgie, kunnen de volgende terreinen zeer doeltreffend worden bestreken:

- contraceptie,
- preventie van bepaalde vormen van kanker,
- behandeling van SOA.

Bovendien vinden vrouwen meer gehoor voor hun problemen.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(28 april 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag E-3227/96 van de heer Baldarelli ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 138 van 5.5.1997.

(1999/C 341/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0852/99

van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Economische impact van parallelle importen

Is de Commissie voldaan over het NERA-onderzoek naar de economische impact van parallelle importen?

Onderkent de Commissie, gezien het contract van NERA met de European Brand Owners' Association, dat er sprake kan zijn van een belangenconflict en zou zij opdracht willen geven tot een tweede onderzoek?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(29 april 1999)

De Commissie is van mening dat het NERA-onderzoek goed is uitgevoerd en voor verdere discussie een zeer nuttige basis biedt. De Commissie heeft echter vernomen dat sommige belangengroepen om uiteenlopende redenen tijdens de studie geen kans hebben gekregen om hun standpunt over de uitputting van de aan merken verbonden rechten naar voren te brengen. De Commissie heeft op 28 april 1999 in Brussel een hoorzitting gehouden om alle belanghebbende groeperingen in de gelegenheid te stellen om hun zienswijze op dit belangrijke onderwerp te geven.

De Commissie is verder van mening dat de studie een complete analyse biedt van de verschillende aspecten van de uitputting van de aan merken verbonden rechten. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de resultaten van de studie zijn beïnvloed door banden van NERA met een belangengroepering. Er zijn geen plannen om een tweede onderzoek over dit onderwerp te laten uitvoeren.

(1999/C 341/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0879/99

van Antonios Trakatellis (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: De aanwezigheid van asbest en chrysotiel in schoolgebouwen en mogelijke communautaire financiële steun voor de verwijdering daarvan

Een gevaar voor de volksgezondheid, en met name voor die van kinderen en leerkrachten, wordt gevormd door het feit dat er asbest is aangetroffen in 18 openbare scholen in Thessaloniki (in de muren, de plafonds enz.). De leerlingen en hun ouders hebben hiertegen al fel geprotesteerd. In deze schoolgebouwen was asbesthoudend materiaal ingebracht als bijzondere bescherming tegen de gevolgen van aardbevingen, zoals die waardoor Thessaloniki in 1978 werd getroffen. Door materiaalmoetheid en slijtage zijn de platen asbesthoudend materiaal inmiddels gaan afbladderen, zodat asbestvezels in het milieu verspreid raken. Het is algemeen bekend dat de blootstelling aan het asbestmineraal chrysotiel zeer schadelijke gevolgen voor de gezondheid heeft, omdat deze tot longkanker en andere aandoeningen van de ademhalingsorganen kan leiden.

De gemeentelijke autoriteiten zijn van plan de scholen en het hoofdgebouw van het provinciebestuur over een periode van 10 jaar te renoveren, maar het ontbreekt nog aan een bedrag van 2 miljard drachme (6 miljoen) hiervoor.

Ik zou in dit verband de volgende vragen willen stellen:

1. Waarom wordt er geen uitvoering gegeven aan de bepalingen van richtlijn 83/477/EEG ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/382/EEG ⁽²⁾, waarin de bescherming van werknemers tegen de gevaren van blootstelling aan asbest wordt geëist, en aan die van richtlijn 90/394/EEG ⁽³⁾inzake de bescherming van werknemers tegen de blootstelling aan kankerverwekkende stoffen op de arbeidsplaats? Deze laatste richtlijn bevat strenge voorschriften inzake de bescherming van de werknemers en de door de werkgevers te nemen preventieve maatregelen. Bovendien zullen deze naar verwachting in 2001 worden vervangen door nog strengere voorschriften ingevolge richtlijn 98/24/EEG ⁽⁴⁾.
2. Welke maatregelen zal de Commissie nemen om de gezondheid van de leerlingen, de leraren en het overig personeel op de scholen te beschermen tegen de blootstelling aan asbest, en in het bijzonder aan chrysotiel?
3. Draagt de staat hier niet de verantwoordelijkheid die uit hoofde van bovengenoemde richtlijnen aan de werkgever toekomt?
4. Zou de renovering van scholen en de bouw van nieuwe schoolgebouwen niet kunnen worden gefinancierd uit de operationele programma's voor onderwijs en industrie en uit andere financieringsbronnen van het Tweede communautaire steunbestek? Waarom heeft de Griekse regering nog geen verzoek daartoe gedaan?
5. Waarom heeft de Commissie nog geen richtlijn uitgevaardigd, waarbij het gebruik van asbest, en in het bijzonder ook van chrysotiel, verboden wordt, hoewel een dergelijk verbod al bestaat in de wetgeving van een achttal lidstaten?

⁽¹⁾ PB L 263 van 24.5.1983.

⁽²⁾ PB L 206 van 29.7.1991.

⁽³⁾ PB L 196 van 26.7.1990.

⁽⁴⁾ PB L 131 van 5.5.1998.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(6 mei 1999)

De Commissie is zich wel degelijk bewust van de gezondheidsrisico's in verband met de blootstelling aan iedere vorm van asbest en is dan ook van mening dat niets mag worden nagelaten om deze gevaren tot een minimum te beperken.

1. en 3. De communautaire richtlijnen betreffende de bescherming van aan asbest blootgestelde werknemers (83/477/EEG ⁽¹⁾, gewijzigd bij de richtlijnen 91/382/EEG en 90/394/EEG) zijn in het Griekse recht omgezet. Voor vragen met betrekking tot de toepassing daarvan is de Griekse autoriteit bevoegd die verantwoordelijk is voor de controle en het toezicht, zoals bepaald in artikel 4, lid 2, van Richtlijn 89/391/EEG ⁽²⁾.

2. Op het gebied van de volksgezondheid kan het optreden van de Gemeenschap overeenkomstig artikel 152 van het EG-verdrag (ex artikel 129) de vorm aannemen van stimuleringsmaatregelen, met uitsluiting van harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten, gericht op samenwerking tussen de lidstaten en coördinatie van hun beleid en programma's, of van aanbevelingen van de Raad op het gebied van de preventie en de gezondheidsvoorlichting en -opvoeding. Het Parlement en de Raad hebben programma's goedgekeurd inzake gezondheidsbevordering, -voorlichting, -opvoeding en -opleiding, en milieuziekten, die dienst kunnen doen voor de uitwisseling van informatie over het beleid, van ervaringen en goede praktijken met betrekking tot de blootstelling aan asbest en van praktische maatregelen en stappen om een einde te maken aan de blootstelling van de bevolking of die te verminderen.

4. Volgens informatie van de Griekse autoriteiten is en wordt er bij de bouw van scholen in Griekenland geen asbest toegepast.

De Griekse autoriteiten delen echter mede dat er na de aardbeving van 1986 in Kalamata voor de tijdelijke vervanging van beschadigde schoolgebouwen mobiele constructies zijn gekocht die asbest bevatten. Na de wederopbouw van de beschadigde scholen werden deze mobiele constructies naar andere plaatsen in Griekenland overgebracht waar een tekort aan scholen was. Sommige van deze mobiele constructies zijn nog steeds in gebruik.

De bouw van nieuwe scholen worden medegefinancierd door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) in het kader van de dertien regionale operationele programma's en het operationele programma „Onderwijs en initiële beroepsopleiding” van het 2e communautair bestek voor Griekenland (1994-1999). De bouw van nieuwe scholen ter vervanging van de asbesthoudende mobiele constructies kan door het EFRO worden medegefinancierd uit hoofde van dezelfde operationele programma's.

5. Een voorstel om chrysotiel te verbieden, met enkele uitzonderingen en overgangsregelingen, zal door de lidstaten worden bestudeerd tijdens een vergadering van het Comité voor de aanpassing aan de vooruitgang van de techniek op 4 mei 1999. Indien het voorstel de vereiste steun krijgt en vervolgens door de Commissie wordt goedgekeurd, worden nieuwe toepassingen van chrysotiel per 1 januari 2005 in de hele Gemeenschap verboden. Het voorstel als zodanig verbiedt echter niet het verdere gebruik van gebouwen die reeds asbest bevatten, en stelt evenmin de verwijdering van asbest uit gebouwen verplicht.

(¹) PB L 263 van 24.9.1983.

(²) PB L 183 van 29.6.1989.

(1999/C 341/210)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0899/99

van **Cristiana Muscardini (NI)** aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Vrij verkeer van sporttrainers

De Commissie heeft in haar antwoord op schriftelijke vraag E-3856/98 (¹) laten weten dat Italië net als alle andere lidstaten haar wetgeving heeft moeten aanpassen aan de richtlijnen 89/48/EEG (²) en 92/51/EEG (³). Hierbij moet worden aangetekend dat de Commissie zich tot dusver niet heeft hoeven bezighouden met speciale moeilijkheden in verband met erkenning van diploma's van sporttrainers in Italië.

1. Is de Commissie niet op het idee gekomen dat het feit dat zij zich tot dusver niet heeft hoeven bezighouden met speciale moeilijkheden wel eens zou kunnen komen doordat richtlijn 92/51/EEG — waaronder, uitzonderingen daargelaten, de bekwaamheden van sporttrainers vallen — nog nooit is toegepast?
2. Kan zij om elke twijfel weg te nemen aangeven welke Italiaanse wetgeving de genoemde richtlijn heeft overgenomen en/of toepast?

(¹) PB C 207 van 21.7.1999, blz. 136.

(²) PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

(³) PB L 209 van 24.7.1992, blz. 25.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(4 mei 1999)

Het geachte parlementslid verwijst naar de omzetting van de Richtlijnen 89/48/EEG en 92/51/EEG in Italië. Met Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 werd een algemeen stelsel ingevoerd voor de erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten. Deze richtlijn werd aangevuld door Richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen. Deze richtlijn heeft betrekking op diploma's die niet onder Richtlijn 89/48/EEG vallen.

Zoals reeds vermeld in het antwoord op schriftelijke vraag E-3856/98 van het geachte parlementslid, vallen de kwalificaties voor sporttrainers zonder uitzondering onder Richtlijn 92/51/EEG. Deze werd in Italiaans recht omgezet door het wetgevend decreet nr. 319 van 2 mei 1994. Het toepassingsgebied van dit decreet is zeer algemeen. Het beperkt zich niet tot een bepaalde beroepssector, maar is van toepassing op alle gereglementeerde beroepen waarop Richtlijn 92/51/EEG van toepassing is. Als een beroep niet expliciet wordt vermeld, betekent dit dus niet dat het aan de toepassing van de richtlijn zou ontsnappen. De gereglementeerde beroepen uit de sportsector vallen daarom ook onder dit decreet.

Benadrukt moet worden dat Richtlijn 92/51/EEG enkel betrekking heeft op gereglementeerde beroepen. Als een lidstaat een beroep dus niet wil reglementeren, is de richtlijn niet van toepassing omdat het bezit van een diploma niet als wettelijke voorwaarde wordt gesteld voor de toegang tot het beroep. Wettelijk is de toegang tot het beroep dus vrij.

De Commissie bevestigt eveneens dat haar geen bijzondere problemen in verband met de erkenning in Italië van sporttrainersdiploma's werden gemeld. Er werd op dit gebied geen enkele klacht ingediend. Dergelijke klachten kunnen zowel betrekking hebben op de niet-omzetting in Italië als op een slechte toepassing van de nationale omzettingsmaatregelen, in casu het wetgevend decreet van 2 mei 1994.

Zoals reeds vermeld, kan de Commissie Italië niet opleggen het beroep op een bepaalde manier te reglementeren. Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel staat het de lidstaten vrij de regelgeving met betrekking tot beroepen vast te stellen. De Commissie is daarom niet bevoegd om op te treden ten aanzien van de manier waarop Italië op zijn eigen grondgebied het beroep van sporttrainer reglementeert. Italië kan er ook voor kiezen dit beroep niet te reglementeren. De Italiaanse autoriteiten hebben natuurlijk wel de plicht regelingen ter erkenning van diploma's te treffen en iedere maatregel die als discriminerend kan worden opgevat, af te schaffen. Zoals reeds gezegd, lijken er wat dit betreft geen bijzondere problemen te zijn.

(1999/C 341/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0905/99

van Phillip Whitehead (PSE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Brandbeveiliging in de EU

Kan de Commissie een overzicht geven van het aantal antwoorden van elke EU-lidstaat op de door het Franse bedrijf CETEN-APAVE toegestuurde vragenlijst over de tenuitvoerlegging van de in 1986 door de EU geformuleerde aanbevelingen inzake brandbeveiliging? Welke maatregelen zijn er tegen die landen genomen die niet op de studie hebben gereageerd?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(29 april 1999)

Gezien de herhaaldelijk door de geachte afgevaardigde betoonde belangstelling voor de van 1996 daterende studie over de brandbeveiliging van hotels en gelet op het specifieke karakter van de gevraagde informatie over zowel de gegevens als de gevolgde methode, doet de Commissie hem rechtstreeks een exemplaar van genoemde studie toekomen.

De circa 20.000 vragenlijsten die door de firma die de studie heeft uitgevoerd, aan de hoteldirecteuren in heel Europa zijn verzonden, hoefden niet verplicht te worden beantwoord en dienden als aanvulling op de analyse van de in elke lidstaat toepasselijke regelgeving. Bijgevolg was er voor de Commissie geen aanleiding om actie te ondernemen tegen de lidstaten waar de verstrekte informatie niet aan de verwachtingen beantwoordde.

(1999/C 341/212)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0994/99

van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Verantwoordelijkheid voor brandveiligheid in de Europese Commissie

Kan de Commissie volledige en nauwkeurige bijzonderheden verstrekken over de afdeling(en) die verantwoordelijk is/zijn voor brandveiligheid in de Europese Unie?

Kan zij, indien dit meer dan één afdeling is, mededelen waarom voor een zo belangrijke veiligheidssector op Europees niveau gebrekkige wetgeving bestaat en waarom de Commissie het beheer ervan zo klaarblijkelijk ongeïnteresseerd en onlogisch aanpakt, alsof de levens van de Europese burgers nauwelijks van belang zijn?

(1999/C 341/213)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0995/99
van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Harmonisatie van de brandveiligheidsvoorschriften in de Europese Unie

Wanneer stelt de Commissie een brandveiligheidsrichtlijn voor om de veiligheid te waarborgen van Europese burgers die in hotels, appartementen en andere soortgelijke accommodatie verblijven?

Is het niet uiterst dringend geboden deze wetgeving thans voor te stellen?

Vindt de Commissie het niet beschamend voor zichzelf als Instelling en voor de EU als geheel dat dergelijke basisregels nog niet bestaan?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Santer namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0994/99 en E-0995/99

(30 april 1999)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag E-0854/98 van de heer Harrison ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 13 van 18.1.1999, blz. 10.